SHARON M. DRAPER

İçimdeki Müzik

"Şimdiye kadar tek kelime konuşmadım.
Neredeyse on bir yaşındayım."

48 ÖDÜLLÜ
New York Times Bestseller

GENÇ TİMAŞ

47. BASKI
342 BİN ADET

İçimdeki Müzik

SHARON M. DRAPER

11 yaşındaki Melody'nin fotoğrafik hafızası vardır. Kafası bir kamera gibi gördüğü her şeyi kaydeder. Ve "stop" düğmesi yoktur. Okulun en zeki çocuğudur ama bunu kimse bilmez... Çünkü Melody konuşamaz, yürüyemez ve yazamaz... Ama bir gün bir mucize olur! Melody kafasının içindeki sesi keşfeder...

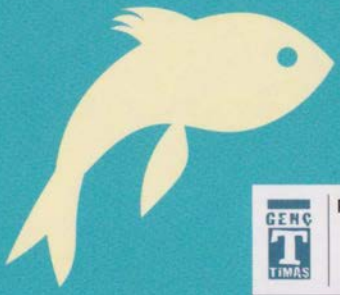
Sesini asla unutamayacağınız bu cesur kızla tanışmaya hazır mısınız?

İngiltere'nin saygın edebiyat ödüllerinden Coratta Scott King ödüllü yazar Sharon M. Draper'dan hüzün ve umut dolu soluksuz okunacak bir roman.

"Cesur, sürükleyici ve samimi bir hikâye..."
School Library Journal

"Gözükara ve gerçekçi..."
Kirkus Review

"İlham verici! Bu hikâye hepimizi birer aktivist haline getirebilir."
Booklist

GENÇ TİMAS

ROMAN

İÇİNDE NE VAR?
CESARET
ENGELLERİ AŞMAK
UMUT

ISBN 978-605-08-2203-8
9 786050 822038

iyi ki kitaplarım var... genctimas.com genctimas genc_timas

iyi ki kitaplarım var

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2020

GENÇ TİMAŞ
Gümüş Romanlar | 6

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir
Proje Editörü | Nefise Atçakarlar
Editör | Sevinç S. Erzurumlu - Merve Okçu
Çeviri | Zeynep Kürük
Kapak Tasarım | Cumba Co
İç Tasarım | Tamer Turp

1. Baskı | Şubat 2016

Baskı | Ocak 2020
Raf | 10+ Roman Öykü
Yayın No | 3985

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-2203-8

TİMAŞ YAYINLARI
Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul
Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 45587
E-posta | bilgi@genctimas.com

genctimas.com genc_timas
genctimas

Baskı ve Cilt | Mega Basım
Adres | Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul
Tel | (0212) 412 17 00 / **Sertifika No** | 44452

© 2010'da Out Of My Mind orijinal adıyla Simon&Schuster Children's Publishing ve Atheneum Books For Young Readers tarafından yayımlanan bu kitabın Türkçe hakları © 2016'da Akçalı Ajans aracılığıyla Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

İçimdeki Müzik

SHARON M. DRAPER

genctimas.com

Sharon M. Draper

Sharon M. Draper başarılı bir yazar olmasının yanı sıra aynı zamanda alanında uzman bir eğitimcidir. 'Yılın Ulusal Öğretmeni' seçilme onuruna layık görülen yazar, beş kez 'Coretta Scott King Edebiyat Ödülü'nü kazanmıştır. İçimdeki Müzik iki yılı aşkın bir zaman New York Times çok satanlar listesindeki yerini korumuştur. Ohio'da 'Çığır Açan Dil Sanatları Öğretmeni' ve 'Ohio Yılın Öğretmeni' seçilen yazar aynı zamanda 'NCNW Öğretimde Mükemmellik Ödülü'ne layık görülmüştür. 2015'te ise yaşam boyu edebi başarısı için Amerika Kütüphaneler Birliği tarafından 'Margaret A. Edwards Ödülü' ile onurlandırılmıştır.

Yazarın yeni kitabı, *"Karışık"* New York Times çok satanlar listesinde haftalarca yerini korudu.

1. BÖLÜM

Kelimeler...

Etrafım binlerce kelimeyle çevrili. Belki de milyonlarca.

Katedral, mayonez, nar.

Mississippi, napolitan, suaygırı.

İpeksi, korkunç, yanardöner.

Gıdıklanma, hapşırık, dilek, endişe.

Kelimeler kar taneleri gibi etrafımda uçuşuyor. Her biri narin ve eşsiz, yere düşmeden avucumda eriyip gidiyor.

İçimde kocaman bir yığın hâlinde birikiyorlar. Birbirine geçmiş düşüncelerden, cümle ve deyimlerden dağlar, zekice ifadeler, espriler, aşk şarkıları...

Çok küçükken –belki henüz birkaç aylıkken– kelimeleri, bana ikram edilen tatlı bir içeceğe benzetir ve limonata gibi içerdim. Sanki tatlarını alırdım. Karmakarışık düşüncelerime ve duygularıma anlam kazandırırlardı. Annemle babam beni hep konuşmalarıyla sarıp sarmalardı. Sohbetler ve gevezelikler.

Kelimeler ve sesler. Babam bana şarkılar söyler, annem güç veren kelimeler fısıldardı kulağıma.

Bana –veya benim hakkımda– söyledikleri her kelimeyi öğrendim, sakladım ve hiç unutmadım. Hiçbirini.

Düşünce ve kelimelerin karmaşık işleyişini nasıl çözdüm bilmiyorum ama bu kendiliğinden ve hızlıca oldu. İki yaşına geldiğimde bütün anılarımda kelimeler ve bütün kelimelerin de bir anlamı vardı.

Ama sadece kafamın içinde... Şimdiye kadar tek kelime konuşmadım. Neredeyse onbir yaşındayım.

2. BÖLÜM

Konuşamıyorum, yürüyemiyorum, kendi başıma yemek yiyemiyorum ya da tuvalete gidemiyorum. Çok yazık!

Kollarım ve ellerim oldukça güçsüz, yine de uzaktan kumandanın üzerindeki tuşlara basabiliyorum veya tekerlekli sandalyemin kollarını tutup sandalyemi hareket ettirebiliyorum. Ama bir kaşığı ya da kalemi düşürmeden tutamam. Dengem yok gibi, bir hacıyatmaz bile hareketlerini benden daha iyi kontrol ediyordur.

İnsanlar bana baktığında kıvırcık, kısa, kahverengi saçlarıyla pembe tekerlekli sandalyesinde oturan bir kız görüyor. Bu arada pembe tekerlekli sandalyenin herhangi sevimli bir yanı yok. Pembe olması bir şeyi değiştirmiyor.

Koyu kahverengi gözlü, meraklı bir kız görüyorlar. Üstelik gözlerinin biri biraz bozuk.

Kafası da biraz sallanıyor.

Bazen salyası akıyor.

Onbir yaşındaki bir kız için fazla ufak tefek.

Bacakları, muhtemelen hiç kullanılmadıkları için incecik.

Vücudu tamamen başına buyruk hareket ediyor. Bazen bacakları olur olmaz tekmeler savuruveriyor, gelişigüzel sağa sola sallanan kollarının yakınında ne varsa tehlikede; bir CD yığını, bir kase çorba veya gül dolu bir vazo.

Bana bakan insanlar sorunlarımın uzun listesini yaptıktan sonra, belki oldukça güzel gülümseyişimi ve gamzelerimi fark edebilirler. Gamzelerim bence çok havalı.

Minicik altın küpeler takıyorum.

Bazen insanlar adımı bile sormuyor, hiç önemi yokmuş gibi ama adım önemli. Benim adım Melody.

Geçmişi, çok ama çok küçük olduğum zamanları hatırlıyorum. Tabii gerçek anılarımı babamın kamerasına kaydettiği videolarımdan ayırmam zor. O videoları belki bir milyon kez izledim.

Annemin beni hastaneden eve getirişi; yüzünde hüzünlü bir gülümseme, endişeyle kısılmış gözler...

Melody; minicik bir küvetin içinde. Kollarım ve bacaklarım nasıl da incecik görünüyor. Ne kıpırdıyorum ne de su sıçratıyorum.

Melody; oturma odasındaki kanepenin üzerine yerleştirilmiş, etrafı battaniye ile desteklenmiş, yüzünde bir memnuniyet ifadesi... Bebekken pek ağlamazmışım, annem bunun üzerine yemin edebilir.

Banyo sonrası annem losyonla bana masaj yapıyor. Lavanta kokusunu hâlâ alabiliyorum. Sonra da beni minik kapüşonlu, yumuşacık bir havluya sarıyor ve bir köşeye yaslıyor.

Babam, bana yemek yedirilirken, üstüm değiştirilirken hatta uyurken bile videolarımı çekmiş. Büyüdükçe herhâlde dönüp oturmamı sonra da yürümemi bekliyordu. Hiçbirini yapmadım.

Ama her şeyi kavradım. Sesleri, kokuları ve tatları tanımaya başladım. Çaydanlığın fokurdaması ve tıslaması, ev ısındıkça yükselen ekşi çöp kokusu... Boğazımın arka tarafında bir hapşırma isteği.

Ve müzik. Şarkılar adeta bana akıp bende kaldı. Ninniler uyku vaktinin yumuşak kokusuyla karışıp benimle uyudu. Harmoni yüzümü güldürdü. Sanki hayatımın arka planında durmaksızın devam eden bir müzikal vardı. Neredeyse renkleri duyuyor ve müzikle birlikte imgelerin kokusunu alıyordum.

Annem klasik müzik sever. Gün boyunca CD çalarından ihtişamlı, etkileyici Beethoven senfonileri yükselir. O parçalar bana her zaman parlak mavilikleri hatırlatır ve taze boya kokusunu duyumsarım.

Babam ise caz sever. Her fırsat bulduğunda da bana göz kırpıp annemin Mozart CD'sini çıkarır ve yerine Miles Davis ya da Woody Herman koyar. Bana göre cazın rengi kahverengi ve esmer, kokusu ise ıslak ve kirlidir. Babam caz dinlemeyi muhtemelen annemi çileden çıkardığı için seviyor.

Babamın müziği mutfağa dolarken annem, "Caz beni kaşındırıyor," der.

Babam yanına gider, usulca kolunu ve sırtını kaşıyıp ona sarılır. O da kaşlarını çatmayı bırakır. Ama babam odadan çıkar çıkmaz yine klasik müziğini açar.

Neden bilmiyorum ama ben her zaman country dinlemeyi sevdim. Yüksek sesli, gitar ağırlıklı, kırık kalp müziği. Country limon demek ama ekşi değil tatlı ekşi. Limonlu kek kreması, serin, taze limonata! Limon, limon, limon! En sevdiğim.

Çok küçükken, mutfakta annem kahvaltımı yedirirken radyoda bir şarkı çıkınca sevinçle çığlık attığımı hatırlıyorum.

İşte söylüyorum;

Elvira, Elvira

Kalbim yanıyor, Elvira

Haydi uum pappa umm pappa mov mov

Haydi umm pappa umm pappa mov mov

Of of gümüş şimdi çok uzaklarda

Bu şarkının sözlerini ve ritmini nasıl bilebiliyorum. Hiçbir fikrim yok. Bir şekilde hafızama kazınmış olmalı. Belki bir radyodan ya da televizyon programından. Her neyse, az kalsın sandalyemden düşecektim. Yüzümü buruşturup titreyip silkelenerek radyoyu işaret etmeye çalışmıştım. Şarkıyı bir kez daha dinlemek istiyordum fakat annem bana deliymişim gibi bakıyordu.

Henüz ben tam olarak anlayamıyorken, *Oak Ridge Boys*'un [1]*Elvira*'sını sevdiğimi annem nereden bilecekti ki? O şarkı çalarken limoni tondaki notaları görüp taze kesilmiş limon kokusunu aldığımı anlatmanın bir yolu yoktu.

Bir resim fırçam olsaydı... Ah! Ne güzel bir resim olurdu!

1 Amerikalı müzik grubu

Ama annem başını sallayıp ağzıma elma püresi tıkıştırmaya devam etmişti. Bilmediği çok şey vardı.

Sanırım hiçbir şeyi unutamamak güzel bir şey, hayatımın her anı kafamın içinde. Bu aynı zamanda çok sinir bozucu. Çünkü hiçbirini paylaşamıyorum fakat hiçbiri kaybolmuyor.

Aptalca şeyleri hatırlıyorum, damağıma saplanıp kalan yulafın hissi ya da dişimin üzerinde kalan diş macununun tadı gibi.

Arka planda sabah haberlerindeki sunucunun sesi ve pastırma kokusuna karışan sabah kahvesinin kokusu kalıcı bir hatıra.

Çoğunlukla kelimeleri hatırlıyorum. Dünyada milyonlarca kelime olduğunu keşfettiğimde çok küçüktüm. Etrafımdaki herkes, hiç çaba sarf etmeden onları seslendiriyordu.

Televizyondaki satıcı: *Bir alana iki bedava! Sadece sınırlı bir süre için.*

Kapıya gelen postacı: *Günaydın, Bayan Brooks. Bebek nasıl?*

Kilisedeki koro: *Hallelujah, hallelujah, hallelujah, amen.*

Marketteki kasiyer: *Bizi tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz.*

Herkes kendisini ifade etmek için kelimeleri kullanıyordu. Ben hariç. Ve eminim ki tüm bu insanlar kelimelerin gücünün farkında değildi. Oysa ben farkındaydım.

Düşüncelerin kelimelere ihtiyacı vardır. Kelimelerin de sese.

Yıkandığı zaman annemin saçının kokusunu seviyorum.

Tıraş olmadan önce babamın yüzündeki sakalların gıdıklayan hissini seviyorum.

Fakat onlara bunu hiçbir zaman söyleyemedim.

3. BÖLÜM

Sanırım biraz farklı olduğumu birden kavradım. Aslında düşünmekte ve hatırlamakta hiçbir zaman zorluk yaşamadığım için bazı şeyleri yapamıyor olmam beni şaşırtıyordu. Ve kızdırıyordu.

Ben henüz çok küçükken, bir yaşında bile değildim, babam benim için eve pelüş bir kedi getirmişti. Beyaz ve yumuşaktı. Ve tombul bebek parmaklarının kavrayabilmesi için ideal boyutlardaydı. Yerde şu ana kucaklarından birinde kemerim bağlı oturmuş, tüylü yeşil halı ve onunla uyumlu kanepeyi inceliyordum. Annem oyuncak kediyi ellerime yerleştirdi ve güldüm.

"Bak Melody. Babacık sana sevimli bir *oyuncakçık* almış," diye yetişkinlerin çocuklarla konuşurken kullandığı tiz tonda mırıldandı.

O*yuncakçık* da ne demekti? Gerçek şeyleri keşfetmek yeterince zor değilmiş gibi bir de uydurma kelimeleri çözmem gerekiyordu!

Ama minik kedinin kürkünün, yumuşak serinliğini sevmiştim. Sonra yere düştü. Babam ikinci kez kediyi ellerime verdi. Onu tutup kucaklamak istiyordum ama bir kez daha yere düştü. Kızıp ağlamaya başladığımı hatırlıyorum.

Babam, "Tekrar dene tatlım," dedi. Kelimelerinden üzüntü akıyordu. "Yapabilirsin!" Annemle babam kediyi tekrar tekrar ellerime bırakıp durdu. Fakat her seferinde küçük parmaklarım onu kavrayamıyor ve kedicik halıya geri yuvarlanıyordu.

O halıya ben de çok yuvarlanıp düştüm. Sanırım halıyı bu kadar iyi hatırlamamın sebebi de bu. Yakından bakınca yeşil ve çirkindi. Bu tüylü halıların modası ben doğmadan çok önce geçmişti. Birinin gelip beni yattığım yerden kaldırmasını beklerken halı ipliklerinin nasıl dokunduğunu keşfetmek için epey şansım oldu. Yuvarlanamıyordum bu yüzden de bir kurtarıcı gelene kadar tüylü halı ve yüzüme bulaşmış ekşi soya sütü kokusu ile baş başaydım.

Ana kucağında oturmadığım zamanlar annemler her yanıma yastıklarla destek yapıp beni yere oturtuyorlardı. Fakat pencereden giren güneş ışığında süzülen toz zerrelerini seyretmek için kafamı çevirince *güm!* Yüzüstü yerdeydim. Biri beni kaldırıp sakinleştirene ve tekrar yastıklarla destekleyene kadar, avazım çıktığı kadar ağlıyordum. Ve birkaç dakika sonra yine düşüyordum.

Sonra babam komik bir şey yapıyor mesela *Susam Sokağı*'ndaki[2] kurbağa gibi zıplamaya çalışıyor ve beni güldürüyor-

2 Susam Sokağı 1969 yılından beri Amerikan PBS kanalında yayınlanan eğitici çocuk programıdır. Türkiye'de TRT tarafından 80'li yılların sonunda iki sezon Türkçe uyarlaması yapılıp yayınlanmıştır.

du. Ve yine düşüyordum. Düşmek istemiyordum, hatta bunu aklımdan bile geçirmiyordum. Ama yapamıyordum, dengem yoktu. Hem de hiç.

O zamanlar ben anlayamamıştım fakat babam biliyordu. İçini çekip beni kucağına alır ve küçük kediye ya da ilgimi çeken her ne ise ona yakınlaştırırdı böylece onlara dokunabilirdim.

Babam benimle konuşurken bazen kendi kelimelerini kullansa da hiçbir zaman annemin yaptığı gibi *bebek konuşması*'nı kullanmazdı. Her zaman bir yetişkinle konuşuyormuş gibi gerçek kelimelerle sanki onu anlıyormuşum gibi konuşurdu. Haklıydı.

Sessizce, "Hayatın hiç kolay olmayacak küçük Melody," demişti. "Eğer yer değiştirmemiz mümkün olsaydı, bunu anında yapardım. Biliyorsun değil mi?"

Sadece gözlerimi kırpmıştım ama ne demek istediğini anlıyordum. Bazen babamın yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış olurdu. Geceleri beni dışarı çıkarıp kulağıma yıldızlar, ay ve gece rüzgârına dair bir şeyler fısıldardı.

"Yukarıda yıldızlar sadece senin için bir gösteri yapıyor, evlat," derdi. "Şu parıltıların muhteşemliğine bak! Rüzgârı hissediyor musun? Ayak parmaklarını gıdıklamaya çalışıyor sanki."

Bazen de annemin ısrarla beni sarıp sarmaladığı battaniyeleri açıp yüzümde ve bacaklarımda güneşin ılıklığını hissetmemi sağlardı.

Verandamıza bir kuş yemliği yerleştirmişti, birlikte orada oturup kuşların gelip yemleri yemesini izlerdik.

"Şu kırmızı olan Kardinal kuşu," derdi ve "Şuradaki de tepeli kestane kargası. Birbirlerini pek sevmezler." ve kıkırdardı.

Babamın en sık yaptığı şey ise bana şarkı söylemekti. *Yesterday* ve *I wanna Hold Your Hand* gibi şarkılar için mükemmel bir sesi var. Babam *Beatles*'ı çok sever. Hayır, aileni keşfetmene ve neyi, neden sevdiklerini anlayabilmene imkân yok.

Her zaman iyi bir kulağım oldu. Babam arabayı caddeden yukarı doğru sürerken çıkan sesi, arabayı park edişini, evin anahtarlarını bulmak için ceplerini karıştırışını duyduğumu hatırlıyorum. Anahtarları merdivenin ilk basamağına atardı, sonra buzdolabı kapağının açıldığını duyardım hem de iki kere. İlki içecek soğuk bir şey almak, ikincisinde ise koca bir dilim Munster peyniri için. Babam peyniri çok sever. Sindirim sistemine pek iyi gelmese de! Ayrıca olabilecek en gürültülü ve kötü kokulu osuruğa sahiptir. İşteyken kendini nasıl kontrol edebiliyordu bilmiyorum ama eve geldiğinde kendini serbest bırakıverirdi. Daha ilk merdivene adımını attığı anda başlardı.

Adım, pırrrt!

Adım, pırrrt!

Adım, pırrrt!

Odama geldiğinde gülüyor olurdum, o da yanıma uzanıp beni öperdi. Nefesi her zaman nane şekeri gibi kokardı.

Vakit buldukça bana kitap okurdu. Yorgun olduğu zamanlarda bile bana gülümseyip bir iki kitap seçerdi ki ben ya *Where*

the Wild Things Are[3]'a ya da *The Cat in the Hat*[4]'in yarattığı karmaşaya gitmek isterdim.

Muhtemelen kelimeleri babamdan daha önce kalbimle öğrendim. *Goodnight, Moon*[5], *Make Way for Ducklings*[6]. Ve bir düzine kitap daha. Babamın bana okuduğu kitaplardaki tüm kelimeler sonsuza dek içime hapsoluyordu.

Olay şu ki, saçma bir şekilde çok zekiyim ve fotografik bir hafızam olduğuna eminim. Kafamın içinde bir kamera var sanki, gördüğüm ya da duyduğum bir şeyi kaydetmek için tek bir klik ve bumm! İşlem tamam!

Bir kere *PBS*[7]'te dâhi çocuklarla ilgili bir program görmüştüm. Bu çocuklar karmaşık sayı dizilerini hatırlayabiliyor, kelime ve resimleri anımsayıp doğru sırayla dizebiliyor ve uzun şiir pasajlarından alıntılar yapabiliyorlardı. Tıpkı benim gibi.

Reklamlardaki tüm ücretsiz telefon numaralarını, mail adreslerini ve web sayfalarını hatırlayabiliyorum. Eğer bir bıçak setine ya da mükemmel bir egzersiz aletine ihtiyacım olursa gerekli bilgiler dosyada.

Bütün programlardaki oyuncuların isimlerini, programların saatlerini, hangi kanalda olduklarını ve hangi programların

3 Maurice Sendak'ın hem yazıp hem resimlediği ve ilk kez 1963 yılında yayımlanan çocuk kitabı.

4 Dr. Seuss tarafından yazılan ve ilk kez 1957 yılında yayımlanan çocuk kitabı.

5 Margaret Wise Brown tarafından yazılan ve ilk kez 1947'de yayımlanan çocuk kitabı.

6 Robert McCloskey'nin hem yazıp hem resimlediği ve ilk kez 1941'de yayımlanan çocuk kitabı.

7 ABD'nin bağımsız televizyon kanalı.

tekrarının olduğunu biliyorum. Hatta programlar ve reklamlarda geçen diyalogları bile hatırlıyorum.

Bazen kafamda bir 'sil' tuşu olsun istiyorum.

Sağ elime çok yakın duracak şekilde tekerlekli sandalyeme tutturulmuş bir uzaktan kumandam var. Sol tarafımda ise radyo için başka bir kumanda. Bileğimi ve baş parmaklarımı kontrol edebiliyorum böylece düğmelere basıp kanal değiştirebiliyorum ve buna gerçekten seviniyorum! Yirmi dört saat boyunca güreş izlemek ya da alışveriş kanalında takılı kalmak insanı çıldırtabilir! İstediğim gibi ses ayarı yapabiliyor, hatta birisi kibarlık edip DVD oynatıcıya bir DVD koyarsa onu da izleyebiliyorum. Babamın çektiği eski videolarımı birçok kez izledim.

Ayrıca kablolu yayının, krallar ve fethettikleri krallıklardan bahseden ya da doktorları ve tedavi ettikleri hastalıkları anlatan kanallarını da seviyorum. Volkanlar, köpek balığı saldırıları, iki başlı doğan köpekler ve Mısır'daki mumyalarla ilgili belgeseller izliyorum. Hepsini hatırlıyorum. Kelimesi kelimesine.

Bunun bana pek bir yararı yok. Ben hariç kimse olan bitenin farkında değil. Annem bile "annelik içgüdüsü" ile birtakım şeyleri anlayabildiğimi bilmesine rağmen bu kadarını tahmin edemez. Onun da sınırları var.

Kimse anlamıyor. Hiç kimse... Bu da beni deli ediyor.

Bu yüzden arada bir gerçekten kontrolümü kaybediyorum. Gerçekten! Kollarım ve bacaklarım fırtınaya tutulmuş ağaç dalları gibi kaskatı kalıp savruluyor. Yüzüm bile kasılıyor. Böyle olduğunda bazen rahat nefes alamıyorum ama ses çıkarıp bağı-

rabilmem için de nefes almam gerekiyor. Bu bir tür nöbet değil. Rahatlatıcı bir şey gibi, insanın uykusunu getiriyor.

Bu şeyler –ben onlara *kasırga patlamaları* diyorum– hayatımın bir parçası. Çalışmayan her bir parça alt üst olup kendi reklamını yapıyor. İnsanları korkuttuğumu biliyorum ama durmak istesemde duramıyorum. Kendimi kaybediyorum. Bir anlamda, her şey çirkinleşiyor.

Bir keresinde, yaklaşık dört yaşındayken, annem ve ben, hani şu sütten tutun da kanepeye kadar, her şeyin satıldığı büyük marketlerden birindeydik. Hâlâ alışveriş arabasının içindeki çocuk koltuğuna sığabilecek kadar küçüktüm. Annem her zaman hazırlıklıydı ve her bir yanıma sıkıştırdığı yastıklarla düşmeden oturmamı sağlamıştı. Her şey yolundaydı. Tuvalet kâğıdı, gargara ve deterjan alırken ben de etrafıma bakınarak gezinin tadını çıkarıyordum.

Sonra oyuncak bölümünde onları gördüm. Parlak renkli paketlerin içindeki plastik bloklar. Daha o sabah haberlerde, bu oyuncaklarla ilgili bir uyarı görmüştüm, kurşunlu boya ile boyandıkları için piyasadan toplatılıyorlardı. Habere göre birçok çocuk şimdiden zehirlenme nedeniyle hastanelik olmuştu. Ama işte orada, hâlâ rafta duruyorlardı.

Onları işaret ettim.

Annem, "Hayır, tatlım. Onlara ihtiyacın yok. Yeterince oyuncağın var," dedi.

Tekrar oyuncakları işaret edip bağırdım, tekme attım.

Annem tekrar güçlü bir şekilde "Hayır," dedi. "Benim yanımda sinir krizi geçirmeyeceksin!"

O blokları istemiyordum. Onların tehlikeli olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Başka bir çocuk daha hastalanmadan, birilerine o oyuncaklardan kurtulmaları gerektiğini söylemesini istiyordum. Fakat tek yapabildiğim bağırmak, işaret etmek ve tekme atmaktı. Bu yüzden öyle yaptım. Daha da gürültülü bir şekilde.

Annem alışveriş arabasını hızla iterek oyuncak reyonundan aceleyle ayrıldı. "Kes şunu," diye bağırıyordu.

Yapamadım. Derdimi anlatamamak beni daha da sinirlendirdi. Ve Kasırga geldi! Kollarım birer dövüş sopası, bacaklarım silaha dönüştü. Blokların olduğu yönü işaret ediyor, çığlık atıp tekmeler savuruyordum.

İnsanlar bakıyordu. Bazıları eliyle işaret ediyordu. Diğerleri ise görmezden geliyordu.

Annem mağazanın kapısına geldi, beni oturduğum yerden çıkardı ve satın almak için seçtiği her şeyi alışveriş arabasında bıraktı. Arabaya bindiğimizde gözlerinde yaşlar vardı. Beni koltuğuma yerleştirirken, "Senin derdin ne?" diye çığlık attı.

Aslında bu sorunun cevabını biliyordu fakat bunun benim normal davranışım olmadığını da biliyordu. Yutkundum, burnumu çektim ve nihayet sakinleştim. Mağazadaki insanların haberleri izlemiş olmasını diledim.

Eve geldiğimizde annem doktoru arayıp çılgın davranışımı anlattı. Doktor yatıştırıcı bir reçete gönderdi fakat annem ilacı bana vermedi. Kriz geçmişti.

Sanırım annem o gün ne söylemeye çalıştığımı hiçbir zaman anlamadı.

4. BÖLÜM

Doktorlar. Nereden başlasam? Doktorlar beni gerçekten anlamıyor. Annem bir hemşire, onunla aynı dili konuştuklarını düşünüyorum ama benimle nasıl konuşacaklarını kesinlikle bilmiyorlar.

Hayatım boyunca beni muayene edip teşhis koymaya çalışan düzinelerce doktor gördüm. Hiçbiri beni tedavi edemez, bu yüzden genellikle onları umursamayıp olduğumu düşündükleri zihinsel engelli kız rolünü oynuyorum. Boş bir bakış ile duvara odaklanıp sordukları sorular anlayamayacağım kadar zormuş gibi davranıyorum. Zaten benden bekledikleri tepki de bu.

Beş yaşına bastığımda okula başlama konusunu düşünme zamanı da gelmişti. Bu yüzden annem beni zekâ seviyemin ne olduğunu söyleyebilecek bir doktora götürdü. Tekerlekli sandalyemi odaya sürdü, hareket etmesin diye freni kilitledi ve kemerimin bağlı olup olmadığını kontrol etti. Kemerim açıldığında –arada bir oluyor– yeni pişmiş spagetti gibi sandalyemden kayıp düşüyorum.

Uzman doktor kocaman bir adamdı. Gömleğinin en alttaki düğmesi açılmış, göbeği kemerinin üzerinden taşıyordu. İğrençti!

Gürleyen bir sesle, "Benim adım Dr. Hugely[8]," dedi.

Sahiden. Böyle bir şeyi uyduramam.

"Bugün bir oyun oynayacağız, tamam mı? Sen buradaki oyuncaklarla oynarken sana bazı sorular soracağım. Göreceksin, çok eğlenceli olacak."

Uzun, upuzun bir saat olacağını biliyordum.

Bir yığın dolusu kullanılmış, iyi ihtimalle kurşun içermeyen tahta bloklar getirip bana doğru eğildi. O kadar yakındı ki yüzündeki gözenekleri görebiliyordum. İğrençti! Duymamda bir sorun varmış ve gerçekten geri zekâlıymışım gibi yüksek sesle ve yavaşça, "Bunları boyutlarına göre dizebilir misin?" diye sordu.

Geri zekâlı olan kimdi acaba? Blokları elimle kavrayamayacağımı bilmiyor muydu? Tabii ki hangi bloğun hangisinden daha büyük olduğunu biliyordum. Fakat üzerine para verse bile onları dizemezdim! Bu yüzden kolumla hepsini yere ittirdim. Ahşap bir yankılanma ile yere düştüler. Doktor onları yerden toplarken gülmemek için kendimi zor tuttum. Her birine uzanırken zar zor nefes alıyordu.

Sonra her biri başka renge boyanmış parlak kartlar gösterdi. "Melody, mavi rengi gördüğün zaman söyle lütfen," dedi. Sesinin tonundan, "Bu çocuk tam bir zaman kaybı," diye düşündüğünü anlıyordum.

8 (İng.) Hugely: Dev gibi (ç.n.)

Mavi kart geldiğinde, işaret edip "Mav!" diye bir ses çıkardım.

"Müthiş! Harika! Harikulade!" diye bağırdı. Üniversiteye giriş sınavlarını kazanmışım gibi beni övüyordu. Gözlerimi devirebilsem, inanın yapardım.

Sonra yeşil kart geldi, tekme atıp bir ses çıkardım fakat sesi ağzımdan çıkmıyordu. Doktor hayal kırıklığına uğramıştı.

Not defterine bir şeyler karaladı sonra da bir yığın kart daha çıkardı ve yüksek sesle, "Şimdi sana bazı sorular soracağım, Melody. Bunlar biraz zor gelebilir fakat elinden geleni yap tamam mı?" dedi.

Sadece baktım ve ilk kartları önüme dizene kadar onu izledim.

"Bir numara. Bunlardan hangisi diğerlerinden farklı?"

Önüme koyduğu resimlerden biri domates, biri vişne, biri kırmızı yuvarlak bir balon diğeri ise bir muzdu. Cevap olarak muhtemelen balonu seçmemi bekliyordu fakat bu şekilde çok kolay olacaktı. Bu yüzden muzu işaret ettim çünkü ilk üçü kırmızı ve yuvarlaktı oysa muz değildi.

Dr. Hugely içini çekip bir şeyler daha not aldı. "İki numara," dedi. Dört kart daha gösterdi. Bu sefer kartlardan birinde inek, birinde balina, birinde deve diğerinde de bir fil vardı. "Hangi hayvan buzağı doğurur?"

Animal Planet'i[9] sürekli izlerim. Resmini gösterdiği tüm hayvanların yavrularına genel olarak *buzağı* deniyordu. Dokto-

9 Animal Planet, 1 Ekim 1996'da Discovery Communications tarafından BBC ile ortaklaşa kurulan bir belgesel kanalıdır. İçerik olarak hayvanlar ile ilgili belgeseller yayınlar.

run daha zeki olması gerektiğini düşündüm. Ne yapmalıydım? Her resme yavaşça ve dikkatlice dokundum sonra anladığından emin olmak için bir kez daha tekrarladım. Ama anladığını sanmıyorum.

Notlarına bir şeyler daha eklerken "İnek!" diye mırıldandığını duydum. Benden umudu kestiği açıktı.

Kitaplığında *Goodnight, Moon*'un bir kopyası olduğunu gördüm. Sanırım İspanyolca yazılmıştı. Başlığı *Buenas Noches, Luna*'ydı. Alıp bir bakmak eğlenceli olurdu fakat kitaba bakmak istediğimi anlatabilmemin bir yolu yoktu.

Susam Sokağı ve *Kâşif Dora*'yı bir milyon kez izledikten ve İspanyol kanallarını izleyerek saatlerce oturduktan sonra yavaş konuşulursa İspanyolcayı anlayabiliyordum. Kitabın başlığını anlayabilecek kadar da kelime biliyordum. Tabii doktor bununla ilgili bir şey sormayı hiç düşünmemişti.

Milyonlarca şarkının sözlerini ve melodisini biliyordum, kafamın içinde benden başka kimsenin duymadığı bir senfoni çalıyordu. Fakat doktor müzikle ilgili de hiçbir şey sormamıştı. Benim yaşımdaki çocukların bilebileceği tüm renkleri, şekilleri ve hayvanların isimlerini biliyordum, hatta daha fazlasını. Kafamın içinde birden bine kadar ve binden geriye sayabiliyordum. Görür görmez yüzlerce kelimenin anlamını biliyordum. Ama bunların hepsi içimde kilitliydi.

Dr. Hugely neredeyse bir milyon yıl üniversite okumuş gibi gözükmesine rağmen içimdekileri anlayabilecek kadar zeki değildi. Bu yüzden özürlü yüzümü takınıp annem ve babamla hayvanat bahçesine gittiğimiz geçen yazı düşünmeye dalmıştım. Filleri gerçekten çok sevmiştim ama kokularından hiç söz

etmeyelim! Aslına bakarsanız Dr. Hugely de bana onlardan birini hatırlatıyordu. Doktor değerlendirmesini yazmak üzere bizi bekleme odasına yollarken, yüzümdeki gülümsemenin nedenine dair ne annemin ne doktorumun en ufak bir fikri vardı. Doktorun değerlendirmesi çok uzun sürmemişti.

Yetişkinlerin duyamadığımı varsaymaları beni her zaman şaşırtmıştır. Görünmezmişim gibi benim hakkımda konuşup söylediklerini anlayamayacak kadar geri zekâlı olduğumu düşünüyorlar sanırım. Bu şekilde çok şey öğrenmiştim. Fakat bu seferki konuşma gerçekten berbattı. Doktor kamyon çarpmış gibi hissetiğinden emin olduğum annem için kelimeleri biraz olsun yumuşatmayı denememişti bile.

Boğazını temizleyerek başladı. "Bayan Brooks," deyip devam etti. "Fikrimce Melody'de ciddi bir beyin hasarı var ve ileri derecede zihinsel özürlü."

Vay be! Henüz beş yaşında olmama rağmen bunun kötü olduğunu anlamama yetecek kadar Easter Seals[10] bağış programı izlemiştim. Gerçekten kötüydü. Mideme bir şey oturduğunu hissettim.

Annem nefesini tutup neredeyse bir dakika boyunca hiç konuşmadı. Nihayet derin bir nefes aldı ve yavaşça, "Ama ben onun zeki olduğunu biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum," diyerek karşı çıktı.

Dr. Hugely kibarca, "Onu seviyorsunuz. Bu şekilde temenni ediyor olmanız normal," dedi.

10 1919 yılında otistik ve özel ihtiyaçları olan çocuk ve yetişkinlere yardım etmek amacıyla Amerika'da kurulmuş yardım vakfı.

"Hayır, onda bir ışık var. Bunu biliyorum," dedi annem daha güçlü bir sesle.

"Çok sevdiğiniz çocuğunuzun engellerini kabul etmek zaman alır. Kızınızda beyin felci var, Bayan Brooks."

Annem buz gibi bir sesle "Kızımın rahatsızlığının adını biliyorum, doktor," dedi. "Ama bir insan teşhis tablosundaki isimlerden çok daha fazlasıdır!"

"İyi deneme, anne," diye düşünüyordum. Ama sesi çoktan gücünü kaybetmiş, titriyordu adeta çaresizliğin yumuşak bataklığına saplanmıştı.

Annem, "Esprilere gülüyor," diye anlatmaya devam etti. Sesindeki soğukluk yerini umutsuzluğa bırakmıştı. Annemin sesi iyice zayıfladı. Söyledikleri bana bile saçma geliyordu. İçgüdüsel bir şekilde içimde saklı kalan zeki tarafı anlatmak için doğru kelimeleri bulamadığını anlayabiliyordum.

Dr. Hugely bakışlarını annemden bana doğru çevirdi. Başını sallayıp, "Gülümseyebildiği ve gülebildiği için şanslısınız. Fakat Melody asla kendi başına yürüyemeyecek, tek bir cümle dahi kuramayacak. Asla kendi başına yemek yiyemeyecek, ihtiyaçlarını kendi başına gideremeyecek ya da basit yönergelerden başka bir şeyi anlayamayacak. Ancak bu gerçeklerle yüzleştiğiniz zaman gelecekle baş edebilirsiniz," dedi. Yalın bir açıklamaydı.

Annem neredeyse hiç ağlamaz. Ama o gün ağladı. Ağladı, ağladı ve ağladı... Dr. Hugely ona bir kutu dolusu mendil vermek zorunda kaldı. İkisi de beni görmezden geliyordu. Annem hıçkırarak ağlıyor, doktor da onu daha iyi hissettirecek kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Pek iyi bir iş çıkardığı söylenemezdi.

Sonunda birkaç seçenek sundu. "Sizin ve eşinizin vermesi gereken kararlar var," dedi. "Kızınıza evde eğitim verebilir ya da gelişim bozukluğu olan çocukların eğitildiği özel bir okula gönderebilirsiniz. Ancak bu bölgede çok fazla seçeneğiniz yok."

Benim gibi çocukları anlatmak için kulağa neredeyse hoş gelen bu kelimeleri nereden buluyorlardı?

Annem kedi miyavlamasına benzer bir ses çıkardı. Kontrolünü kaybediyordu.

Dr. Hugely devam etti. "Ayrıca Melody'i rahat edeceği bir bakım evine de yerleştirebilirsiniz."

Kapağında tekerlekli sandalyesinde gülümseyerek oturan bir çocuğun olduğu renkli bir broşürü anneme uzattı. Annem broşürü alırken ürperdim.

Doktor, "Bir bakalım," dedi. "Melody şu anda beş yaşında. Yeni bir ortama uyum sağlaması için ideal yaş. Siz ve eşiniz böylece hayatlarınıza devam edebilirsiniz, o da size yük olmaz. Zamanla anılarınız da canlılığını yitirecektir."

Telaşla anneme baktım. Gönderilmek istemiyordum. Onlar için bir yük müydüm? Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Belki de ortalıkta olmasam onlar için her şey daha kolay olurdu. Yutkundum. Ellerim buz gibi olmuştu.

Annem bana bakmıyordu. Gözlerini Dr. Hugely'e dikmişti. Elindeki mendili buruşturdu ve ayağa kalktı. "Size bir şey söyleyeyim Doktor. Ne cennette ne de cehennemde Melody'i bir bakım evine gönderme ihtimalimiz var!"

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu benim annem miydi? Tekrar gözlerimi kırpıştırdım ve işte oradaydı, Dr. Hugely'nin suratının yanında.

Konuşmasını bitirmemişti. Sinirle broşürü çöp kovasına fırlatıp, "Biliyor musunuz," dedi. "Bence çok soğuk ve duygusuzsunuz. Umarım hiçbir zaman engelli bir çocuğunuz olmaz. Muhtemelen onu çöpünüzle birlikte kapı önüne koyarsınız!"

Dr. Hugely şoke olmuştu.

"Ve dahası," diye devam etti, "Bence yanılıyorsunuz! Duvarlarınızdaki gösterişli diplomalarınıza rağmen Melody, sizinkinden daha ileri bir zekâya sahip!"

Gözlerini kırpıştırma sırası doktordaydı.

"Sizin için her şey kolay. Tüm fiziksel becerileriniz sorunsuz çalışıyor. Anlaşılmak gibi bir kaygınız hiç olmamış. Tıp dereceniz var diye çok zeki olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?"

Doktor çenesini kapalı tutup başını öne eğmesi gerektiğini bilecek kadar zekiydi.

Annem devam ediyordu, "O kadar da akıllı değilsiniz beyefendi, sadece şanslısınız! Sorunsuz yetilere sahip olan bizler, sadece bağışlanmış kişileriz. Melody birçok şeyi anlayabiliyor, iletişim kurabiliyor ve bunu kendisi için hiçbir şeyin doğru düzgün işlemediği bir dünyada yapıyor. Gerçekten dâhi olan o!"

Beni kapıdan itip odadan çıktı. Holde çabucak yumruklarımızı tokuşturduk –becerebildiğim kadar tabii– Ellerim artık ısınmıştı.

Arabaya giderken annem kararlı bir sesle, "Şimdi, seni Spaulding Street İlkokulu'na götürüyorum ve oraya kaydettiriyorum," dedi yüksek sesle.

"Haydi bakalım!"

5. BÖLÜM

Beş yıldır Spaulding Street İlkokulu'na gidiyorum. Oldukça sıradan bir okul, televizyonda gördüğüm okullar gibi, bir sürü çocukla dolu.

Bahçede birbirini kovalayan ve zil çalmadan sınıfta yer kapmak için koridorda koşturan çocuklar.

Kışın buz tutan yerlerde kayıp baharda su birikintilerinde tepinen çocuklar.

Bağıran ve itişen çocuklar.

Kalemlerinin ucunu açan, matematik problemi çözmek için tahtaya kalkan ve şiir okumak için kitaplarını açan çocuklar.

Defterlerine cevapları yazıp eşyalarını sırt çantalarına dolduran çocuklar.

Yemekhanede meyve sularını içip birbirlerine yemek fırlatan çocuklar.

Koroda şarkı söyleyen, keman çalmayı öğrenen, okuldan sonra jimnastik, bale ya da yüzme derslerine katılan çocuklar.

Spor salonunda basketbol oynayan çocuklar. Planlar yapıp şakalaşan ve yeni arkadaşlar edinen çocuklar...

Büyük bir çoğunluğu, benim gibi çocukları görmezden gelen çocuklar.

"Özel ihtiyaç" otobüsü dedikleri servisin kapısında, tekerlekli sandalyeler için havalı bir asansör var. Beni her sabah evin önünden alıyor. Şoförler bizi asansörle yere indirirken, acele etmeden tekerlekli sandalyelerimizin kemerlerinin bağlı olup olmadığını ya da yürüteç, koltuk değneği veya başlıklarımızın yerinde olup olmadığını kontrol ediyorlar. Sonra bir görevli geliyor ve bekleme alanına gidebilmemiz için bize yardım ediyor.

Hava güzel ve güneşli ise dışarıda oturuyoruz. Zilin çalmasını beklerken "normal" çocukların dört kare oynamasını izlemek hoşuma gidiyor. Çok eğleniyor gibi duruyorlar. Birbirlerine birlikte oynamayı teklif ediyor, fakat hiçbir zaman bizden birini oyuna davet etmiyorlar.

Onlarla oynayabilmemiz mümkün değil ama yine de biri "Merhaba," dese güzel olur. Sanırım dört kare oyuncuları görünmezmişiz gibi davranılmasına aldırmayacak kadar geri zekâlı olduğumuzu düşünüyorlar.

Annem beni buraya kaydettirdiğinde çok heyecanlıydım. Her gün yeni bir şey öğreneceğimi düşünüyordum ama çoğunlukla sadece evden dışarı çıkıp vakit öldürüyor gibiyim. Muhtemelen Sci Fi ve Discovery Channels'tan okulda öğrendiğimden daha çok şey öğrenmişimdir. Öğretmenlerim genellikle iyiydi ama kafamın içinde olanları görebilmek için Süpermen gibi X-ray görüşüne ihtiyaçları vardı.

"Engelli" denilen diğer bir grup çocukla beraber özel bir programdayım. Yaş aralığımız dokuzdan onbire kadar. Okula başladığımızdan beri *Öğrenme Kulübü*'nde –ne espri ama– hiçbir zaman diğer sınıflar gibi bir ilerleme göstermedik. Sadece bir önceki yıl yaptıklarımızı tekrar ettik, ama yeni öğretmenlerle. Sınıfımız bile değişmedi.

Bu yüzden ikinci sınıfta da Bayan Tracy ve şu anda beraber olduğum çocuklarla birlikteydim. Üçüncü sınıfta dünyanın en kötü öğretmeni ödülünü kazanabilecek olan Bayan Billups eziyetini çekmiştik. Sınıfımızın bulunduğu tarafta altı bağımsız öğrenme kulübü var. Klüplerde anaokulundan şu anda lisede olması gerekenlere kadar değişik yaşlarda çocuklar var.

Bizim sınıfımız, yani H-5, bebekler için çok güzel olabilir ama benim için değil! Sınıf sarı ve pembe boyalı. Bir duvarda gülen suratlı bir güneş, kocaman bir gökkuşağı ve yine gülen suratları olan düzinelerce çiçek resmi var. Diğer duvarda ise mutlu tavşan, kedi ve köpek yavruları. Mükemmel bulutların olduğu mavi gökyüzünde mavi kuşlar uçuşuyor. Kuşlar bile gülümsüyor. Neredeyse onbir yaşındayım ve bir gün daha bu köpek yavrularını görürsem sanırım kusacağım!

Grubumuzun en küçüğü, Ashley gerçekten de sık sık kusar. Dokuz yaşında fakat üç yaşındaymış gibi görünüyor. Şimdiye dek gördüğüm en küçük tekerlekli sandalyeye sahip.

Ashley bizim moda ikonumuz. Sade bir güzelliği var. Film yıldızı gözleri, uzun, kıvırcık saçları ve minik, hokka gibi burnu. Raftaki bir oyuncak bebek gibi gözükür fakat onlardan daha güzel. Annesinin giydirdiği kıyafetler her gün mükemmel bir

uyum içinde olur. Pembe bir gömlek giyerse pembe pantolon ve pembe çoraplar giyip saçına iki de minik pembe fiyonk takar. Hatta küçük el tırnakları bile uyumlu şekilde boyanmış olur.

Ashley öğretmenlerin ve terapistlerin "grup" çalışması dedikleri şeyleri yaparken zorlanıyor. Vücudu gerçekten kaskatı ve onun için herhangi bir şeye uzanmak, kavramak ya da tutmak gerçekten çok zor.

Her Noel iki metrelik aptal bir kardan adamı süsleriz. Normal sınıflardaki çocukların ne yaptıklarını bilmiyorum ama o seneki öğretmenimiz her kimse o şeyi dolaptan çıkardığında tatile yaklaşmış olduğumuzu anlıyorum.

Anaokulu öğretmeni, Bayan Hyatt, perişan hâldeki bu kardan adamı çok severdi. Sararmaya yüz tutmuş, raptiye ve çubuklarla birbirine iliştirilmiş üç tane kocaman köpük parçası.

Yüksek ve cırtlak bir sesle, "Haydi çocuklar, süsleyelim," derdi. "Uhu, kürdan ya da işe yarayan ne varsa kullanıp süsleri kardan adam Sydney'in üzerine tutturalım!"

Bu kardan adamın ne kadar eski olduğunu kestiremiyorum fakat zavallı şey ayakta dik bir şekilde duramıyordu. Ayakta durabilmek için duvara yaslanmış bir sarhoşa benziyordu. Bayan Hyatt bize kar taneleri vermişti. Yeşil mi? Biz aptal çocuklardık. Sanırım bu yüzden böyle şeyleri önemsememiz gerekiyordu. Kahverengi çelenkler. Pembe ve mor yıldızlar.

Bayan Hyatt, "Kardan adamı seviyor musun, Ashley?" diye sormuştu. Vücudu o kadar kaskatıydı ki Ashley için iletişim kurmak neredeyse imkânsızdı. "Konuşma tahtasında sadece iki kelime vardı: *Evet* ve *hayır*. Bu yüzden hayır demek için

başını yavaşça sola çevirmişti. Eminim içinden o aptal şeyi yere devirmek geçiyordu.

Ashley ile kıyaslayınca Carl dev gibidir. Henüz dokuz yaşında olmasına rağmen iki görevlinin ancak kaldırabildiği epey geniş bir tekerlekli sandalyesi var. Fakat Carl ellerini çok rahat kullanabiliyor. Tekerlekli sandalyesini tek başına hareket ettirebiliyor ve adını yazabilecek kadar eli kalem tutuyor. Bir de kardan adama saplayacak kadar.

Carl kardan adamın gövdesine kalem ve cetveller, başına da tükenmez kalemler saplardı. Bayan Hyatt da ellerini çırpıp cırtlak sesiyle, "İyi iş çıkardın Carl! Çok yaratıcısın," derdi.

Carl ise sadece gülerdi. Aslında her zaman iki parçalı ve sadece kısa cümlelerle konuşabiliyor. Çok güçlü görüşleri var. "Kardan adam salak!" diye bağırırdı. "Çok ama çok salak!"

Bence o da en az benim kadar kardan adamdan nefret ediyordu. Bir keresinde kardan adamın alt kısmının hem önüne hem de arkasına birer tane bebek bezi tutturmuştu. Öğretmen bezlerin kalmasına izin vermişti. Carl bebek bezinden anlar.

Neredeyse her gün altına yaptığı için tüm sınıf hayvanat bahçesindeki maymun kafesi gibi kokar. Yine de görevliler ona karşı çok sabırlıdır. Lastik eldivenlerini takıp Carl'ı temizler, üstünü değiştirir –her zaman eşofman giyer– ve tekrar sandalyesine oturturlar. Bu görevliler madalyayı hak ediyor. Bizimle uğraşmak hiç kolay değil."

Down sendromu olan Maria on yaşında. Noel, Paskalya, Sevgililer Günü ya da Dünya Günü hiç fark etmez hepsini çok sever. Tatil varsa Maria kutlama yapmaya her zaman hazırdır.

Tıpkı bizim kardan adam gibi yusyuvarlaktır ve hiç durmadan konuşur. Bana *Melly Belly* demekte ısrar etmesine rağmen onun etrafında olmak eğlencelidir.

Her yıl kardan adamı dolaptan çıkarma vakti geldiğinde Maria hoplayıp zıplar. Sanırım sınıfta kardan adamı gerçekten seven tek kişi o.

Nefesini tutarak, "Kardan adam Sydney zamanı," der ve, "Şapkasını takabilir miyim? Lütfen? Lütfen? Ona kırmızı atkımı takabilir miyim? Sydney kırmızı atkımı çok sevecektir!" diye bağırır.

Bayan Hyatt ve diğer öğretmenler Maria'nın yeşil kartondan baston şeker şekilleri ve paket kâğıdından mor yıldızlar kesmesine her zaman izin verirler. Uhu ile kardan adama yapıştırmadan önce her süsü öper. Her akşam üzeri eve gitmeden önce Sydney'e sarılır. Ve her yıl Sydney'i kaldırma zamanı geldiğinde ağlar.

Karmaşık şeyleri anlamakta güçlük çekse de Maria insanları ve onların hislerini anlayabilir. Birkaç yıl önce bir sabah bana "Melly Belly bugün neden üzgünsün?" diye sormuştu. Japon balığımın önceki gün öldüğünü nerden bilebilirdi? Bana sıkı sıkı sarılmasına ses çıkarmamıştım, kendimi daha iyi hissettirmişti.

Maria kucaklayıcı bir hamak ise Gloria da sürekli sallanan bir salıncaktır. Aptalca sırıtan çiçeklerin olduğu köşede, saatlerce kendi kendine sallanır. Öğretmenler durdurmaya çalışsa da çok üşüyormuş gibi kollarını kendine sarıp sallanmaya devam eder. Bence Gloria otistik. Gayet düzgün bir şekilde

yürüyebiliyor ve söyleyecek bir şeyi olduğunda konuşabiliyor. Ve her zaman dinlemeye değer şeyler söylüyor.

Bir gün sınıf şaşılacak derecede sessizken, "Kardan adam beni ürpertiyor," demişti. Sonra köşesine çekilip eve gitme zamanı gelene kadar hiçbir şey söylememişti. Kardan adamı süslemeye hiç yardım etmez fakat öğretmen CD çalara tatil müziği koyduğunda gevşeyip rahatlar.

Willy Williams –evet, bu gerçek adı– on bir yaşında. Rahatsızlığına ne teşhis konduğunu tam olarak bilmiyorum. Reklamlardaki İsviçreli dağ tırmanıcıları gibi sürekli şarkı söyler. Başka sesler de çıkarır; ıslık çalar, hırıldar ve çığlık atar. Tamamen sessiz ve hareketsiz olduğu tek bir an yoktur. Bazen uyurken de böyle ses çıkarıp hareket ediyor mu diye merak ediyorum.

Öğretmen yılın büyük bir kısmını dolaptaki kutuda geçiren kardan adam Sydney'i çıkardığında, Willy'i belli bir mesafede tutmaya çalışır. Yoksa Sydney'in ayakta durma şansı kalmaz. Willy bunu bilerek yapmaz sadece kollarını ve bacaklarını kontrol edemiyor.

Sydney'nin devrilişine ilk tanık olan Bayan Hyatt'tı. O yıl Willy'e, "Neden bu parlak pembe topu kardan adama yapıştırmıyorsun?" diye cırlamıştı.

Willy kollarını hareket ettirip denemiş fakat aptal pembe top bir yana Sydney öteki yana savrulmuştu. Üç ayrı parça odaya dağılmıştı. Willy çığlık atıp ıslık çalmıştı. Sanırım yüzünde gülümseyen bir ifade vardı.

Peki, Bayan Hyatt yapıştırması için Willy'e bir beyzbol topu verseydi, ne olurdu? Willy çok daha dikkatli hareket ederdi. Çünkü Willy beyzbola bayılır.

Birinci sınıftaki öğretmenimiz, Bay Gross tahmin oyunları oynamayı severdi. Willy sorular kelebekler ya da teknelerle ilgili olduğunda mırıldanır ama beyzbol ile ilgili olduğunda dikkat kesilirdi. Ciyaklayıp viyaklamaya başlamadan hemen önce tiz bir sesle doğru cevabı verirdi.

Bay Gross, "Bir sezonda altmış sayı yapan beyzbol oyuncusu kimdir?" diye sorardı.

"Babe Ruth!" ve sonra bir çığlık.

"Babe Ruth'un yüz kırk yedi sayılık rekorunu kıran kimdir?"

"Hank Aaron!" bağrışma sesleri.

"Ve tüm zamanların sayı kralı kimdir?" Bay Gross Willy'nin birikiminden bayağı etkilenmişti.

"Pete Rose! Dört-iki-beş-altı. Eeeeeyk!"

"Tüm zamanların gol rekoru kimdedir?"

Sessizlik. Çıt bile yok. Willy futbolla ilgilenmezdi. Ya da kardan adamla.

Bazen Willy'e baktığımda onun gerçekten sessiz ve hareketsiz olmayı dilediğini düşünürüm. Gözleri kapalı konsantre olmaya çalışırken onu izlerim. Birkaç dakika için sessiz kalır. Bir yüzücü gibi derin bir nefes alır. Gözlerini açarken gürültü de başlar. Ve her zaman üzgün görünür.

Jill yürürken sol ayağı biraz aksadığı için yürüteç kullanır. İnce, solgun tenli ve çok sessizdir. Sydney mevsimi geldiğinde,

Jill'in gözleri âdeta boş bakar. Işıklar sönmüş gibi. Sık sık ağlar. Öğretmen ellerine süsleri koyup aktiviteye katılması için ona yardım etmeye çalışır ama bunun bir vitrin mankenine yardım etmeye çalışmaktan farkı olmaz. Bir görevlinin onun bebekken bir trafik kazası geçirdiğini söylediğini duymuştum. Bence bu berbat bir şey en başında her şeyin var sonra tüm yeteneklerini kaybediyorsun.

Freddy neredeyse on iki yaşında, grubumuzun en büyüğü. Tekerlekli sandalyesi akülü. Onu çok seviyor. Her fırsat bulduğunda bana "Freddy vınlar! Freddy vınlar!" der. Sırıtarak başına kask takıyormuş gibi yapar ve sandalyesini en hızlı seviyeye getirerek odayı boydan boya geçer. Tabii ki sandalyesinde iki hız ayarı var: Yavaş ve daha yavaş. Ama Freddy'e göre kendisi hep yarış pistindedir.

Akülü sandalyesini derbeder kardan adamın etrafında sürüp üstündeki yıldız ve zillere toslayarak sorar, "Kardan adam vınlasana, vın vın?"

Aslında Willy kardan adamı uçurduktan ve Carl ona kalemler sapladıktan sonra bu gayet makul bir soru! Freddy her yıl kardan adama kendi dokunuşunu ekler, sandalyesindeki NASCAR ve NASA çıkartmaları gibi. Freddy'e tarihi sorarsanız cevap veremez fakat Daytona 500'ü[11] kimin kazandığını öğrenmek istiyorsanız Freddy cevabı biliyordur.

Ve sonunda ben.

11 NASCAR'da sezonun başlangıç yarışıdır. Daytona Uluslararası Pisti'nde gerçekleştirilir. 500 mil (800 km) süren yarış ilk olarak 1959 yılında gerçekleştirilmiştir.

Aptal kardan adamdan nefret ediyorum. Ama yapmamı istedikleri için üzerine incik boncuk asıyorum. Açıklama yapmaya çalışmaktan daha kolay.

Sandalyemin kollarına bağlı plastik bir tepsim var. Hem yemek tepsisi görevi görüyor hem de iletişim tahtası yerine geçiyor. Ben biraz daha küçükken annem bunun üzerine düzinelerce kelime yapıştırmıştı fakat yine de bir avuç isim, fiil ve sıfatla, bir de birkaç ad ve bir yığın gülen suratla sınırlıydım. Ayrıca kullanışlı ve gerekli birkaç ifade vardı; *Tuvalete gitmem lazım*, *lütfen* ve *acıktım* gibi. Fakat insanlar hatta çocuklar bile gün içinde bunlardan daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Of!

Sağ tarafta *lütfen*, *teşekkür ederim*, *evet*, *hayır* ve *belki* yazıyor. Sol tarafta ise ailemdeki insanların, sınıfımdaki çocukların ve öğretmenlerin isimleri var. Sydney bu isimlerin arasında değil.

En yukarda ise bir alfabe var böylece kelimeleri heceleyebiliyorum. Ayrıca alfabenin altında saymama, bir şeyin adedini söylememe ve zaman hakkında konuşmama yardım eden bir sayı dizisi var. Fakat bu tahtanın üzerinde sadece küçük bir çocuğun iletişimi için gerekli araç gereç var. Herkesin beni zekâ özürlü sanmasına şaşmamalı.

Bu arada bu kelimeden nefret ediyorum. *Özürlü*.

H-5'teki tüm çocukları çok seviyorum ve onların durumunu herkesten daha iyi anlıyorum ama yine de benim gibi olan kimse yok. Kapısı ve anahtarı olmayan bir kafeste yaşıyor gibiyim. Ve kimseye beni buradan nasıl çıkaracağını anlatamıyorum.

Ah, durun! Bayan V'yi unuttum!

6. BÖLÜM

Bayan Violet Valencia yanımızdaki evde yaşıyor. Menekşeler mor, Valencia portakalı da turuncu olur! Mor portakallar oldukça sıra dışı değil mi? Bayan V de öyle! Kocaman bir kadın, yaklaşık iki metre ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük ellere sahip. Kocamanlar! Bahse girerim ki her bir eline bir basketbol topu alsa, yine de boş yer kalır. Bayan V bir ağaçsa annem onun yanında ağacın dalı gibi duruyor.

Bayan V'nin evinde takılmaya başladığımda iki yaşlarındaydım. Başlarda annem ve babam beni başka birine pek bırakmazdı fakat bazen iş programları çakışırdı bu yüzden yardımcı olacak üçüncü birine ihtiyaç duyarlardı. Annemin dediğine göre Bayan V hastane dönüşü bizi ilk ziyaret edenlerdendi ve beni herhangi bir bebekmişim gibi ilk kucaklayandı. Annemle babamın birçok arkadaşı bana dokunmaktan bile korkmuştu, Bayan V hariç.

Bayan V kocaman, dökümlü elbiseler giyer –bunlara metrelerce kumaş gidiyor olmalı– hepsinin de çılgın renk kombinasyonları vardır. Sakız pembesi ile ateş kırmızısı, şeftali şerbeti

rengiyle parlak tarçın karışımı. Elbette turuncu ve morun tüm tonları. Elbiselerini kendisinin yaptığını söylemişti. Bana kalırsa zaten kendisi yapmak zorundaydı. Hiçbir mağazada onunkilere benzer bir şey görmemiştim.

Eskiden Bayan V ve annem hastanede birlikte çalışıyordu. Annem çocukların Bayan V için çıldırdığını söylerdi. Prematüre bölümünde, kanserli çocukların bölümünde ve çocuk yanık bölümünde de aynı parlak kıyafetleri giydiğini anlatırdı. Cesurca, tasvip etmeyenlere aldırmayıp, "Renkler bu çocuklara yaşam ve umut veriyor," dermiş.

Bayan V'nin verandasında oturduğum ilk günü hatırlıyorum. Annem ve babam endişeli görünüyordu ama Bayan V beni sıkıca tutup dizleri üzerinde hoplatmıştı. O elbiselerinin altında bir yerde bir mikrofon saklıyor olmalıydı. Herkesi susturup kendisini dinletecek bir sesi vardı.

Kararlı bir sesle, "Tabii ki Melody'e bakarım," demişti.

Babam tereddütle, "Evet, tabii biliyorsunuz Melody, gerçekten özel..."

Bayan V otoriter bir sesle, "*Tüm* çocuklar özeldir," diye karşılık vermişti. "Fakat Melody'nin gizli, süper güçleri var. Onları bulmasına yardım etmekten mutluluk duyacağım."

Babam söze, "Bunun karşılığını size ödeyebilmemiz imkânsız," diyerek başlamıştı.

Bayan V omuz silkip gülümseyerek, "Ödeyebileceğiniz miktar benim için uygundur," demişti.

Babam mahcup olmuş görünüyordu. "Peki, teşekkür ederiz. Bu arada bu hafta sonu şu rampayı bitireceğim. Sadece kereste deposuna bir kez daha uğramam gerekiyor."

Bayan V başını sallayarak, "İşte, bu iyi bir yardım olur," demişti.

Annem, "Melody bazen ele avuca sığmıyor," diye uyarmıştı Bayan V'yi.

Bayan V beni havaya kaldırarak, "Benim kocaman ellerim var," diye karşılık vermişti.

Babam, "Onu potansiyelinin doruğuna çıkarmak istiyoruz," diye eklemişti.

Bayan V babamı şaşırtarak, "Ay güldürmeyin beni! Engelli çocuklar üzerine yazılmış kitaplardan okuduğunuz ifadelere ve duygusal kelimelere saplanıp kalmayın. Melody her şeyi öğrenebilecek bir çocuk ve benim yanımda kalırsa öğrenecek de!"

Babam yine utanmış görünüyordu. Ama sonra sırıtmıştı.

"Yirmi yıl sonra gönderin o zaman."

"Akşam yemeğine dönmüş olur!"

Böylece iş günleri annem ve babam gelene kadar Bayan V'nin evinde birkaç saat geçirmeye başladım. Biraz daha büyüyünce her akşam üzeri okul çıkışı gitmeye başladım. Ona ne kadar para ödediklerini bilmiyorum ama ne ödeseler yeterli olacağını sanmıyorum.

Bayan Valencia en başından beri bana karşı koruyucu davranmazdı. Beni özel sandalyeme oturtmak yerine *lop* diye yerdeki geniş ve yumuşak kilimin üzerine sırt üstü yatırırdı. Bunu

ilk yaptığında ona deliymiş gibi baktım. Ağladım. Çığlık attım. Beni görmezden geldi, yürüyüp gitti ve CD çalarını çalıştırdı. Yüksek sesli müzik odaya doldu. Bunu sevmiştim.

Sonra geri gelip en sevdiğim oyuncağı –plastik bir maymun– kafamdan birkaç santim öteye koydu. Maymunu almak istiyordum. Ele alındığında vikliyordu. Fakat benden milyonlarca kilometre ötedeydi. Bense sırt üstü duruyordum, kımıldayamayan bir kaplumbağa gibi. Daha yüksek sesle bağırdım.

Bayan V kilimin üzerine oturdu. Sakince, "Dön Melody," dedi. Bazen sesi çok yumuşak çıkıyordu.

O kadar şaşırmıştım ki çığlık atmayı bıraktım. Dönemezdim. Bunu bilmiyor muydu? Delirmiş miydi?

Bir mendille burnumu sildi. "Kendini döndürebilirsin, Melody. Sana söylediğim her kelimeyi anladığını ve bunu yapabileceğini biliyorum. Şimdi yuvarlan bakalım!"

Aslında hiçbir zaman herhangi bir yere yuvarlanmak için ciddi bir çaba sarf etmemiştim. Birkaç kez kanepeden düşmüştüm ve canım yanmıştı. Bu yüzden genellikle annemin ya da babamın gelip beni daha rahat edebileceğim bir pozisyona getirmesini beklerdim.

"Nasıl yattığına bir bak. Neredeyse yan dönmüşsün, yolu yarılamışsın. Çığlık atıp bağırmak için sarf ettiğin enerjiyi pozisyonunu değiştirmek için harcamalısın. Sağ kolunu çekip odaklan!"

Öyle yaptım. Kendimi zorladım. Uzandım. Gerçekten kendimi çok zorladım ve osurdum! Bayan V gülmekten yerlere yattı. Ama yavaş yavaş vücudumun sağa doğru yuvarlandığını

hissettim. Ve sonra inanılmaz bir şekilde *bum!* Karnımın üzerindeydim. Kendimle o kadar gurur duydum ki bir çığlık attım.

Bayan V sesinde bir zafer tınısıyla, "Sana söylemiştim," dedi. "Şimdi o maymunu al bakalım!"

İtiraz etmemin bir anlamı yoktu. Bu yüzden maymunu almak için uzandım. Artık elimden sadece birkaç santim ilerideydi. İlerlemeye çalıştım. Bacaklarım zihnimin yapmasını istediği şeyin tam tersini yapıyordu. Kımıldadım. Kilimin ucunu tutup çektim. Maymun daha yakına geldi!

Bayan V, "Seni akıllı küçük kurabiye," dedi.

Kilimi bir kez daha çektim ve sonunda, nihayet maymunu elime aldım. Yakalayıp sıkınca vikledi, sanki beni gördüğüne memnun olmuştu. Gülüp tekrar tekar sıktım.

"Bu kadar çalışmadan sonra yorulmuş olmalısın," dedi. Önce vanilyalı milkshake verdi sonra da sebzeli makarna. Bayan Valencia her zaman tatlıyı önce servis eder. Ben de her zaman tüm yemeğimi bitiririm. Sağlıklı olan kısmı ve lezzetli olanı da tabii. Bu bizim sırrımız.

Gazlı içecek içmeme izin veren tek kişi BayanV. Kola, Sprite, Fanta. Burnumu gıdıklayan baloncuklar hoşuma gidiyor. Annem ve babam genellikle bana süt ya da meyve suyu verir. *Mello Yello* en sevdiğim içecek. Hatta Bayan V beni böyle çağırıyor.

Bayan V'nin evinde sürünmeyi sonra da emeklemeyi öğrendim. Bebekler arası emekleme yarışmasını kazanamazdım ama üç yaşına geldiğimde odanın bir ucundan diğerine gidip gelmeyi öğrenmiştim. Sırt üstünden yüz üstüne ve tekrar yüz

üstünden sırt üstüne nasıl dönebileceğimi öğretmişti. Bana karşı sertti. Tekerlekli sandalyemden düşmeme aldırmıyordu, böylece kendimi nasıl en iyi şekilde koruyacağımı öğreniyordum.

Ağzında çakıl taşı çiğniyormuş gibi bir sesle, "Birinin emniyet kemerini bağlamayı unuttuğunu farz et," diyordu. "Ne yapman gerektiğini bilsen iyi olur yoksa kafayı patlatırsın."

Kafamı patlatmak istemiyordum bu yüzden çok çalıştık. Beni eve geri götürüp anneme, akşam yemeğimi yediğimi güzelce kakamı yaptığımı –aileler için bu neden bu kadar önemlidir hiçbir fikrim yok– söyleyip bana göz kırpardı. Onun gizli görevi gibiydim.

Okula başlayınca sandalyemden düşmekten çok daha büyük sorunlarım olduğunu anladım. Kelimelere ihtiyacım vardı. Konuşamazsam nasıl yeni şeyler öğrenecektim? Soruları nasıl cevaplayacaktım? Ya da nasıl soru soracaktım?

Bir sürü kelime biliyordum ama kitap okuyamıyordum. Kafamın içinde milyonlarca düşünce vardı, ama onları kimseyle paylaşamıyordum. Her şeyden önce insanlar H-5'teki çocukların bir şey öğrenebileceğini düşünmüyordu. Bu da beni çıldırtıyordu!

Bayan V neye ihtiyacım olduğunu anladığında altı yaşından daha büyük değildim. Okuldan sonra bir akşam üzeri, karamel soslu dondurma atıştırmasından sonra kablolu tv kanallarında gezinirken *Stephen Hawking* isminde birinin belgeselinde durdu.

İçinde tekerlekli sandalye olan her şey ilgimi çekiyordu. Ha ha! Jerry Levis'in bağış topladığı programı bile seviyordum. Görünen o ki Stephen Hawking'in ALS denilen bir hastalığı

vardı, yürüyemiyor ve konuşamıyordu. Muhtemelen dünyadaki en zeki insandı, bunu da herkes biliyordu! Çok havalıydı.

Eminim ki bazı zamanlar o da çok sinirleniyordu.

Belgesel bittikten sonra sessizliğe gömüldüm.

Bayan V, "O da senin gibi değil mi?" diye sordu.

Önce tahtamda **eveti** işaret ettim sonra da **hayırı**.

Kafasını kaşıyarak, "Seni anlayamıyorum," dedi.

Tahtamda, **lazımı** işaret ettim sonra da **okumak kelimesini**. **Lazım/okumak. Lazım/okumak.**

Bayan V, "Birçok kelimeyi okuyabildiğini biliyorum Melody," dedi.

Tekrar işaret ettim. **Daha.** Gözlerimin yaşardığını hissediyordum. **Daha. Daha. Daha...**

"Melody seçme şansın olsaydı konuşabilmeyi mi isterdin yoksa yürüyebilmeyi mi?"

Konuşmak. Tahtamda işaret ettim. Kelimenin üzerine tekrar tekrar vurdum. **Konuşmak. Konuşmak. Konuşmak...**

Söyleyecek öyle çok şeyim vardı ki...

Böylece Bayan V bana bir dil vermeyi görev edindi. İletişim tahtamdaki tüm kelimeleri söktü. Daha fazla kelimenin tahtama sığması için yeni kelimeleri daha küçük kâğıtlara yazdı. Konuşma tahtamdaki her bir boşluk, hayatımdaki insanların isimleri, resimleri, ihtiyaç duyabileceğim sorularla ve cümleye benzer bir şeyler söyleyebilmemi sağlayacak türlü çeşit fiil ve sıfatla doldu! Sadece baş parmağımla işaret ederek, "Kitap

çantam nerede?" diye sorabilir ya da, "Doğum günün kutlu olsun, anneciğim," diyebilirdim.

Bu arada sihirli baş parmaklara sahibim. Mükemmel bir şekilde çalışıyorlar. Vücudumun geri kalanı, düğmeleri yanlış iliklere geçirilmiş bir ceket gibi. Ama baş parmaklarımda en ufak bir kusur yok. Sadece baş parmaklarım. Gel de anla!

Bayan V'nin yeni eklediği kelimeleri her seferinde çabucak öğrendim, cümle içinde kullandım ve daha fazla öğrenmek istedim. OKUMAK istiyordum!

Bu yüzden bana kartlar hazırladı.

İsimler için pembe.

Fiiller için mavi.

Sıfatlar için yeşil.

Yığınlarca kelimeyi okumayı öğrendim. Küçük kelimeler mesela, *ılık*, *alık*, *balık*. Kafiyeli kelimeler hoşuma gidiyor; hatırlaması çok kolay. Marketlerdeki "Bir alana kalanı bedava" kampanyaları gibi.

İpek böceği ve sivrisinek gibi uzun kelimeleri de hala-hâlâ ve kar-kâr gibi tuhaf kurallara bağlı kelimeleri de öğrendim. Haftanın günlerini, yılın aylarını, tüm gezegenleri, okyanusları ve kıtaları öğrendim. Her gün yeni kelimeler öğrendim. Hepsini Bayan V'nin vişneli kekiymiş gibi yalayıp yuttum.

Sonraları Bayan V kartları yere dizip beni minderlerin üzerine, kartlara ulaşabileceğim şekilde yere bırakmaya başladı. Ben de yumruğumla gösterdiğim kartlar sayesinde cümleler kurdum. Bu iş, boncukları yan yana dizerek çok güzel ve havalı bir kolye yapmaya benziyordu.

Bayan V'yi güldürmek hoşuma gidiyordu bu yüzden kelimeleri bazen hınzırca diziyordum.

Lüfer kaçacak. Akşam yemeği olmak istemiyor.

Bayan V evde dinlediğim müzikler için de kelimeler öğretti. Beethoven ve Bach ya da sonat ile konçerto arasındaki farkı ifade edebilmeyi öğrendim. CD çalara bir CD koyar sonra bana besteciyi sorardı.

Mozart. Önüme koyduğu kartlardan doğru olanı seçerdim. Sonra kendi tahtamdaki mavi kelimesini işaret ederdim.

"Hı?" diye sormuştu.

Bach'tan bir beste çaldığında ise yine doğru besteciyi işaret edip sonra bir kez daha tahtamda mavi kelimesini sonra da moru işaret etmiştim.

Kafası karışmış gibi duruyordu. Ne demek istediğimi anlatabilmek için doğru kelimeleri arıyordum. Duyduğum müziğin renklerini görebildiğimi anlatmak istiyordum. Sonunda anladım ki Bayan V bile kafamdaki her şeyi tam olarak anlayamıyor.

Devam ettik.

Bazen hip-hop bazen eskilerden çalıyordu. Müzik ve müziğin yarattığı renkler Bayan V'nin renkli elbiseleri gibi etrafımda süzülüyordu.

Bayan V hava durumuna aldırmadan beni dışarı çıkarırdı. Bir gün yağmur altında oturmama bile izin vermişti. Hava çok basık ve sıcaktı, ben terden yapış yapış olmuştum. Dışarısı elli derece filandı. Verandasında oturuyor ve fırtına bulutlarının toplanmasını izliyorduk. Bana bulutların isimlerini söylüyor

ve her biri hakkında hikâyeler uyduruyordu. Sonra her çeşit bulut ismini benim için kelime kartlarına yazdı.

"Koca yaşlı Nimbus şurada; kara ve güçlü, diğer tüm bulutları gök yüzünden kovabilir. Bayan Kümülüs ile evlenmek istiyor ama o kadar yumuşak ve tatlı bir bulut böyle korkunç bir adamdan hoşlanmaz. Bu yüzden Nimbus sinirlenir ve fırtına çıkarır."

Nimbus nihayet yapacağını yapmış ve yağmur her yanımıza düşmeye başlamıştı. O kadar çok yağıyordu ki verandanın ilerisini göremiyordum. Rüzgâr esti ve yağmurun ıslak serinliği bizi yıkayıp geçti. Çok güzel bir histi. Bayan V'nin verandasındaki küçük bir çatlaktan birkaç damla kafama düştü. Seslice güldüm.

Bayan V bana eğlenceli bir bakış fırlatıp zıpladı. "Yağmuru hissetmek ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. *Evet. Evet. Evet.*

Beni babamın yaptığı rampadan aşağı indirdi, her saniye daha çok ıslanıyorduk. Çime varınca durup yağmurun bizi sırılsıklam ıslatmasına izin verdik. Saçlarım, kıyafetlerim, gözlerim, kollarım ve ellerim. Islak. Islak. Islak. Müthişti. Yağmur ılıktı, neredeyse banyo suyu gibi. Dakikalarca gülmüştüm.

Sonunda Bayan V beni rampadan geri çıkarıp eve sokmuş, üzerimi kurulamış, kıyafetlerimi değiştirmiş ve bir fincan çikolatalı süt vermişti. Sandalyemi de kurulamıştı. Babam beni almaya geldiğinde yağmur durmuş ve her şey kurumuştu.

Bütün gece çikolata bulutların hayalini kurmuştum.

7. BÖLÜM

Uyurken rüyalar görüyorum. Ve rüyalarımda her şeyi yapabiliyorum. Parkta oyunlar için ilk ben seçiliyorum. Çok hızlı koşabiliyorum. Jimnastik yapabiliyorum ve denge tahtasından asla düşmüyorum. Yer minderinde dans edebiliyorum, üstelik bunda çok iyiyim. Telefonla arkadaşlarımı arıyorum ve onlarla saatlerce sohbet ediyorum. Sırlarımı fısıldıyorum. Şarkı söylüyorum.

Ama her sabah uyandığımda gerçek, yüzüme bir yumruk indiriyor. Birinin yemeğimi yedirmesi ve beni giydirmesi gerekiyor ki Spaulding Street okulundaki gülen-surat sınıfında bir başka uzun günü daha geçirebileyim.

H-5'te farklı öğretmenlerin yanı sıra sayamadığım kadar sınıf görevlisi var. Bu görevliler –genellikle oğlanlara yardımcı olan bir erkek ve kızlara yardımcı olan bir kadın– bizi tuvalete götürme (ya da Ashley ve Carl durumundaki çocukların bezlerini değiştirme), öğle yemeğimizi yedirme, gitmemiz gereken yerlere tekerlekli sandalyemizi sürme, ağzımızı silme ve bize sarılma gibi işlerden sorumlular. Çok fazla para aldıklarını sanmıyorum

çünkü hiçbiri asla uzun süre kalmıyor. Bana kalırsa en az bir milyon dolar almaları gerek. Yaptıkları iş gerçekten çok zor ve birçok kişinin bunu anladığını sanmıyorum.

Bizim için iyi öğretmenleri bulmak bile çok zor. Galiba ayrıldıkları için onları suçlayamayacağım çünkü dediğim gibi bizimle başa çıkmak bazen çok yıpratıcı olabiliyor.

Yine de bazen iyi öğretmenlerimiz oluyor. Anaokulundaki tiz sesli Bayan Hyatt'tan ve birinci sınıftaki yarışma programcısı Bay Gross'tan sonra ikinci sınıfta Bayan Tracy sahneye çıkmıştı.

Benim kitapları sevdiğimi keşfetmişti bu yüzden bana kulaklıklar getirip beni CD'lerdeki sesli kitaplara bağlamıştı. Babamın bana henüz iki yaşımdayken okuduğu Dr. Seuss gibi bebek kitaplarıyla başlamıştı. Ben birkaç kez bunları yere itince de ceza vermek yerine daha farklı kitaplara ihtiyacım olduğunu anlamıştı.

Çocuk Bakıcıları Kulübü'nü ve şu şapşal, tüyleri diken diken eden kitapların hepsini dinlemiştim. Kitapları dinledikten sonra Bayan Tracy bana sorular soruyordu ve ben her birini doğru cevaplıyordum. "Bunlardan hangisi gizemi çözmeye yaradı?" diye soruyor ve sonra bir çakıl taşı, bir deniz yıldızı ve bir dolmakalem gösteriyordu. Cevap çakıl taşıydı elbette. Soruları bitirince iyice neşeleniyor ve bana yeni bir kitap veriyordu. O yıl *Beverly Clearly*'nin[12] ve şu *Boxcar Kids*'in[13] tüm kitaplarını dinlemiştim. Müthişti!

12 Amerikalı çocuk kitapları yazarı

13 Gertrude Chandler Warner tarafından yazılmış çocuk kitapları dizisi

Sonraki yıl her şey tepe taklak oldu. Her öğretmenin bir sonraki öğretmen için notlar yazması gerektiğini sanıyordum, böylece yeni öğretmen neyle karşılaşacağını biliyor olacaktı. Ya Bayan Tracy bir şey yazmamış ya da üçüncü sınıf öğretmenimiz Bayan Billups yazılanları okumamıştı.

Bayan Billups her sabah en sevdiği CD'yi çalarak güne başlardı. Bundan nefret ediyordum. *Ali Baba'nın Çiftliği, Ay Dede Ay Dede, Küçük Kurbağa*... Hepsi de şarkı söylemeyi bilmeyen çocuklar tarafından seslendirilmiş, yetişkinlerin sevimli bulduğu şarkılar ve hepsi de berbat!

Bayan Billups her sabah bunları çalıyordu, hem de son ses. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Neden sürekli moralimizin bozuk olduğunu sormaya gerek yok.

Bayan Billups teneke orkestrasını açtıktan sonra alfabeye geçerdi. Her gün. Üçüncü sınıflarla.

"Evet, çocuklar bu "A". Kaç kişi "A" diyebilir? Güzel!"

Sınıfta kimse cevap vermese bile gülümseyerek, "Güzel," derdi.

Bazen engelli olmayan üçüncü sınıf öğrencilerine de bu şekilde mi ders veriyor diye merak ederdim. Muhtemelen böyle değildi. Düşündükçe daha çok kızardım.

"Şimdi, 'B'ye geçelim. Bu harf 'B'. Haydi hep birlikte söyleyelim 'B'. Güzel!"

Tekrar sessizlik. Umursamıyor gibi görünürdü. Bense sürekli bir köşede, teybin üzerinde duran kitaplara ve kulaklıklara bakıyordum.

Bir gün sanırım sabrım taştı. Bayan Billups her bir harfin sesini çıkarmaktan yorulmuştu.

Yüksek sesle, "Buh!" deyip onun yaptığı gibi azcık tükürdüm. "'Buh!' 'B' harfinin sesi. Haydi hep beraber 'Buh!' diyelim çocuklar."

Sonra her zaman morali iyi olan Maria boya kalemlerini fırlatmaya başladı. Willy mırıldanıyordu. Ve ben de böğürmeye başlamıştım.

Anlaşılır sesler çıkaramayabilirim fakat epey gürültü yapabiliyorum.

Salakça olan şeylerden nefret ettiğim için bağırdım.

Ona çenesini kapamasını söyleyemediğim için ciyakladım!

Sonunda ağladım çünkü hiçbir zaman hiç kimseye gerçekte ne düşündüğümü anlatamıyordum.

Bağırdım, çığlık attım ve ciyakladım. İki yaşında bir bebek gibi ağladım. Durmayacaktım.

Sonra kasırga patladı. Sağa sola sallandım, sarsıldım ve spazm geçirdim. O kadar güçlü tekmeler attım ki ayakkabılarım sandalyemin ayaklığından fırladı. Bir yanıma doğru yatınca daha da fazla bağırdım.

Bayan Billups ne yapacağını bilmiyordu. Beni sakinleştirmeye çalıştı fakat ben sakinleşmek istemiyordum. Görevliler bile beni durduramadı. Jill ve Maria ağlamaya başlamıştı. O gün sarılar giyinmiş olan Ashley bile üzgün gözüküyordu. Freddy sandalyesi ile daireler çiziyor ve korku dolu gözlerle bana bakıyordu.

Carl öğle yemeği için bağırıyordu. Derken yine altına yaptı. Tüm sınıf kontrolden çıkmıştı. Bense ciyaklamaya devam ediyordum.

Öğretmen müdür Bayan Anthony'i aradı. Müdür sınıf kapısını açınca gözleri büyüdü. Duruma göz atıp kısaca "Annesini arayın," dedi. Sınıftan daha hızlı ayrılamazdı.

Bir dakika sonra öğretmen telefonda annemle konuşuyordu. "Bayan Brooks, ben Melody'nin öğretmeni Anastasia Billups. Hemen okula gelebilir misiniz?"

Bayan Billups profesyonel öğretmen sesiyle, "Hayır, hasta değil. Kendisi iyi, merak etmeyin," diyordu. "Sadece çığlık atmasını durduramıyoruz. Tüm sınıfı ayağa kaldırdı."

Telefonun diğer ucunda neler olup bittiğini anlamaya çalışan annemi hayal edebiliyordum. Neyse ki izin günündeydi. Birkaç dakika sonra geleceğini biliyordum. Bu yüzden biraz sakinleştim ve nihayet sustum. Biri düğmeye basmış gibi diğer çocuklar da sakinleşmişti.

Ali Baba'nın Çiftliği çalmaya devam ediyordu.

Annem düşündüğümden daha çabuk gelmişti. Kot pantolonunu ve kirli eşofman üstünü gördüğümde bir anda her şeyi bırakıp arabaya atladığını anlamıştım. Bana doğru koşup sorunun ne olduğunu sordu.

Titreyerek birkaç derin nefes aldım ve konuşma tahtamdaki alfabeyi işaret ettim sonra da öfke dolu sesler çıkardım.

Annem, "Bu alfabe hakkında mı?" diye sordu.

Evet. Cevabı işaret edip üzerine vurmaya devam ettim.

Annem Bayan Billups'a dönerek, "Tüm bu bağrış çağrış başlamadan önce ne anlatıyordunuz?" diye sordu.

Bayan Billups, kirli kıyafetler giyen bir annenin karşısında hoş, kırmızı elbisesi içindeki öğretmenin üstünlük taslayan tonuyla cevap verdi, "Tabii ki alfabeyi işliyorduk. 'B' harfindeydik. Her zaman temelden başlamak gerek. Bu çocukların sık sık tekrara ihtiyacı var çünkü bizler gibi bilgi depolayamazlar."

Annem neler olup bittiğini anlamaya başlamıştı. "Yani ABC'yi tekrarlıyordunuz?"

"Doğru."

"Şubat ayındayız."

"Pardon, anlamadım?"

"Okul Ağustos'ta başladı. Altı aydır 'B' harfinden öteye gidemediniz mi?" Yumruğunu açıp kapıyordu. Annemin hiçbir şeye vurduğunu görmemiştim ama böyle yaptığını gördüğümde her zaman acaba yapabilir mi diye düşünürüm.

Öğretmen hiddetle, "Siz kim oluyorsunuz da bana sınıfta ne yapacağımı söylüyorsunuz?" diye çıkıştı.

Annem de, "Peki, siz kim oluyorsunuz da bu aptalca aktivitelerle çocukların canını sıkıyorsunuz?" diyerek karşılık verdi.

Öğretmen yutkunarak, "Bu ne cüret!" diye bağırdı.

Annem, "Kızım için her şeye cüret ederim," diye cevapladı. Sesi tehlikeliydi, "Ve diğer çocuklar için!"

Öğretmen, "Anlamıyorsunuz," diye başladı.

Annem lafını kesti. "Hayır, Bayan Billups anlamayan sizsiniz!" Biraz sakinleşip devam etti, "Bir düşünün, hiç kendi

kendinize, 'Televizyondaki şu aptal reklamı bir kez daha yayınlarlarsa, çığlığı basacağım,' dediniz mi?"

Bayan Billups yavaşça başını salladı.

"Ya da 'Bu trafikte beş dakika daha takılı kalırsam, gerçekten patlayacağım' "

"Evet, sanırım," diye onayladı.

"Peki, galiba Melody'e olan da bu. Kendi kendisine 'Eğer bu harflerin üzerinden bir kez daha geçmek zorunda kalırsam çığlığı basacağım,' demiş olmalı. Öyle de yapmış zaten. Bu durumda onu suçlayamam, siz suçlayabilir misiniz?"

Bayan Billups bakışlarını annemden bana çevirdi. Sonunda anneminki kadar yumuşak bir sesle, "Sanırım hayır, siz bu şekilde açıklayınca," dedi.

"Melody alfabeyi, tüm harflerin seslerini ve yüzlerce kelimeyi biliyor. Kafasında sayıları toplayıp çıkarabiliyor. Tüm bunları son veli toplantısında konuşmuştuk öyle değil mi?" Annemin kendine hakim olmaya çalıştığını söyleyebilirdim.

Öğretmen, "Abarttığınızı düşünmüştüm," dedi. "Aileler konu böyle çocuklara geldiğinde her zaman gerçekçi olamıyor."

Annem, "Eğer onlara bir kez daha 'böyle çocuklar' diye hitap ederseniz, ben de çığlık atabilirim," diye bağırdı.

Bayan Billups anneme ağzının payını vermek ister bir havada, "Ama Melody'nin zihinsel ve fiziksel engelleri var," diye devam etti. "Bunu kabullenmeyi öğrenmelisiniz."

Ve ateş körüklenmişti. "Melody yürüyemeyebilir. Melody konuşamayabilir. Fakat o son derece zeki! Ve siz de bunu kabullenmeyi öğrenmelisiniz!"

Öğretmen bir iki adım geriledi.

Annem, "Geçen yıl bırakılan kayıtları okumadınız mı?" diye sordu. "Melody teypten kitap dinlemeyi sever."

"Ben her öğrenciye diğer öğretmenlerin etkisi altında kalmadan, ön yargısız şekilde yaklaşmayı deniyorum. Tüm kayıtlar kutu içinde bir yerde olmalı."

Annem dudaklarını büzerek, "Belki de o kutuyu bulmalısınız," dedi.

Bayan Billups karşı gelerek, "Hiç sanmıyorum," diye yanıtladı.

Annem pis bir sırıtışla, "Belki de bu sizin probleminizdir!" diye cevapladı. Başını silkip CD çalara yöneldi. "Ah! Bir şey daha. Hangi CD'yi dinlediğinizi öğrenebilir miyim?"

Bayan Billups hafif bir gülümsemeyle "Tabii," dedi. "Çocuklar bunu çok seviyor."

"Öyle mi?"

Öğretmen CD'yi çıkardı.

"Küçük kurbağa, küçük kurbağa," sessizlik.

Willy yüksek sesle içini çekti.

Annem CD'yi aldı, bir süre çantasında bir şeyler aradı ve Bayan Billups'a beş dolar verdi sonra da CD'yi ikiye böldü.

"Bu müzik acımasız ve alışılmadık bir işkence!"

Freddy ve Maria sevinçle bağırdı.

Gloria, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Bir an Bayan Billups için üzüldüm. Kafası karışmış gibi duruyordu, olan biteni anlamamıştı.

Annem lavaboya doğru yürüdü, sıcak suyu açtı ve musluğun altında bir yığın kâğıt havluyu ıslattı. Geri gelip yüzümü ılık ve ıslak mendillerle nazikçe sildi. Hiçbir şey daha rahatlatıcı olamazdı. Sonra saçımı taradı, kemerimi ayarlayıp bağladı ve çabucak bana sarıldı sonra eve döndük.

Bahar tatilinden sonra Bayan Billups işi bıraktı, böylece gelecek seneye kadar bir süre geçici öğretmenlerle idare ettik. Bence kendisinden daha az zeki insanlarla çalışmanın kolay olacağını sanmıştı.

Yanıldı.

8. BÖLÜM

Uzun bir zaman sadece ben, babam, annem ve Japon balığım Ollie vardı. Onu aldığımda beş yaşındaydım ve neredeyse iki sene boyunca beraberdik. Sanırım bir Japon balığı için oldukça yaşlıydı. Ollie'nin ismini benden başka kimse bilmiyordu ama sorun değildi. Ollie, babamın beni götürdüğü bir karnavaldan kazandığımız bir ödüldü ve sanırım onun hayatı benimkinden daha kötüydü.

Odamdaki masanın üzerinde küçük bir fanusta yaşıyordu. Fanusun dibinde küçük pembe taşlar ve taşların arasına sıkıştırılmış yalancı bir dal vardı. Sanırım deniz altı gibi gözükmesi gerekiyordu ama bu renkte taşları olan herhangi bir göl ya da deniz olduğunu sanmıyorum.

Ollie tüm gününü küçük fanusun içinde daireler çizerek ve yalancı dala doğru yüzerek geçiriyordu. Her zaman aynı yöne doğru yüzerdi. Rotasını değiştirdiği zamanlar, sadece sabah ve akşam annemin birkaç parça balık yemini fanusa attığı zamanlardı. Yemi yutup kakasını yaptıktan sonra tekrar daireler çizerek yüzmesini izlerdim. Onun için üzülürdüm.

Ben en azından dışarı çıkıyor, mağazalara ve okula gidiyordum. Ollie bütün gün daire çizerek yüzüyordu. Balıkların uyuyup uyumadığını merak ediyordum. Ama gece yarısı ne zaman uyansam Ollie bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açıp kapayarak yüzüyor olurdu.

Bir gün ben yaklaşık yedi yaşındaydım, Ollie fanustan dışarı atladı. Radyoda çalan parçayı dinliyordum –annem nihayet country western kanalını sevdiğimi anlamıştı– ve keyfim yerindeydi. Dinlediğim müzik turuncumsu ve sarımtırak gibiydi, sanki limonların bayıltıcı kokusu etrafımı sarmıştı. Ollie'nin fanusun içinde dönüp durmasını keyifle izliyordum.

Ama birden sebebini anlayamadığım bir şekilde Ollie dibe daldı ve yüzeye doğru yüzüp kendini fanustan dışarı fırlattı. Masanın üstüne düşmüştü. Çırpındı ve zıpladı, eminim ki nefes alamadığı için şaşkındı. Gözleri pörtledi ve solungaçları gerildi.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Su olmazsa çabucak ölürdü. Bu yüzden bağırdım. Annem aşağı kattaydı ya da belki postayı alıyordu ya da belki de henüz gelmemişti. Tekrar bağırdım. Daha yüksek sesle. Çığlık attım. Avazım çıktığı kadar bağırdım. Ollie zıplamaya ve çaresizce can çekişmeye devam ediyordu. Suya ihtiyacı vardı.

Bir kez daha seslendim ama annem gelmiyordu. Nerede olabilirdi? Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum, o yüzden masaya kolumu uzattım. Ollie'nin fanusuna erişebiliyordum. Azcık bile olsa balığı ıslatabilirsem onu kurtarabilirim sanmıştım. Parmaklarımı fanusun ucuna takıp çektim. Her yere

su sıçramıştı: Masa, halı, ben ve Ollie. Bir iki saniye sanki zıplamayı bırakmış gibi oldu.

Bağırmaya devam ettim. Sonunda merdivenlerden annemin sesi geldi. Kapıya gelip de odadaki dağınıklığa ve ölmek üzere olan Japon balığına bakıp bağırdı, "Melody! Ne yaptın sen? Balıkların suyun dışında yaşayamadığını bilmiyor musun?"

Elbette bunu biliyordum. Salak değildim. Neden o kadar bağırıp onu çağırdığımı sanıyordu?

Yayıntının üzerinden atlayıp Ollie'yi aldı ve yavaşça fanusa geri koydu. Sonra banyoya koştu, akan suyun sesini duyuyordum. Ama çok geçti, biliyordum.

Fanusun dışında çok uzun süre kaldığı için mi ya da banyodaki su doğru ısıda olmadığı için mi bilmiyorum ama Ollie kurtulamamıştı.

Annem geri geldi ve beni bir kere daha azarladı. "Japon balığın kurtulamadı Melody. Anlamıyorum. Zavallı balığa niçin bunu yaptın? Küçük dünyasında gayet mutluydu."

Tüm bu olup bitenden sonra belki de Ollie o kadar da mutlu değildi diye düşündüm. Belki de hastaydı ve o fanusun içinde dönüp durmaktan bıkmıştı. Belki de daha fazla katlanamadı. Ben de bazen aynı şekilde hissediyorum.

Ne olup bittiğini anneme anlatmamın bir yolu yoktu. Ben gerçekten Ollie'nin hayatını kurtarmak istemiştim. Annemden bakışlarımı kaçırdım. Kızgındı, ben de öyle. O kadar yavaş olmasaydı Ollie kurtulabilirdi. Ağladığımı görmesini istemiyordum.

İçini çekip ortalığı topladı ve boş masayla birlikte müzik dinlemem için beni yalnız bıraktı. Renkler solmuştu.

Bu, yeni bir evcil hayvan için tekrar hazır olmamdan çok önceydi. Ama sekizinci doğum günümde babam eve kocaman bir kutu getirdi. Taşımakta güçlük çekiyor gibiydi. Kutuyu önüme, yere bıraktığında yerinde duramayan altın renkli bir şey fırladı. Bir köpek yavrusu! Bir golden retriever yavrusu! Sevinç çığlıkları attım. Bir köpek yavrusu!

Küçük sakar köpek odanın her yanını dolaşıp her bir köşeyi kokladı. Her hareketini izliyordum, onu hemen sevmiştim. Masanın tüm ayaklarını ve diğer mobilyaları tek tek keşfettikten sonra çömelip halının üzerine işedi! Annem ufak bir çığlık attı. Köpek evde kimin sözünün geçtiğini anlamıştı.

Köpekcik babamın çıplak ayak parmaklarını kontrol etmiş ama mutfakta kullandığı spreylerden biriyle halıdaki lekeyi çıkarmaya çalışan annemden uzak durmuştu. En sonunda tekerlekli sandalyemin etrafında dönmeye başladı, ne olduğunu çözmeye çalışıyordu. Sandalyemi, bacaklarımı ve ayaklarımı kokladı. Bir dakika kadar suratıma bakıp sanki milyonuncu kez yapıyormuş gibi kucağıma atlayıverdi. Onu rahatsız etmekten çekinerek zar zor nefes alıp veriyordum. Sonra, "Hav hav!" deyip üç kere dönüp iyice yerleşti. Sanırım hoşnutluk anlamına gelen bir ses çıkardı. Öyle olduğuna emindim. Yumuşacık sırtını ve başını nazikçe okşadım.

Ona adını ben koydum. Annem ve babam Kahve ve Kıvırcık gibi şapşal isimler önerip duruyordu ama ben onu görür görmez adının ne olması gerektiğini bulmuştum. Masanın üstünde

duran, içinde en sevdiğim karamelli şekerlemelerin olduğu kaseyi işaret ettim. Ağzımda eriyecek kadar yumuşaktılar bu yüzden onları çiğnemem gerekmiyordu ve amanın aman o kadar lezzetliydiler ki!

Babam, "Adı Şeker mi olsun?" diye sordu. Başımı hayır anlamında, küçük köpekçiği uyandırmayacak şekilde salladım.

Annem "Karamel mi?" diye sordu.

Bir kez daha başımı salladım.

Yüzünde bir sırıtmayla babam "Neden ona Yapışkan demiyoruz?" dedi. Annemle sadece bakıştık. Şekerleri işaret etmeye devam ettim.

Nihayet annem, "Buldum, ona Butterscotch[14] adını vermek istiyorsun!" dedi.

Çığlık atmak istiyordum ama kendimi zor tuttum. Köpekçiğin kucağımdan kalkmaması için gerçekten uğraşıyordum. Köpeğin ipek gibi tüylerini severken yavaşça "Ih," dedim. Ondan daha yumuşak bir şey var mıydı bilmiyorum. Ve benim köpeğimdi. O güne kadarki en güzel doğum günümdü.

Butterscotch her gece ayak ucumda uyur. İyi bir köpek neler yapar diye bir kitap okumuş gibidir; kapıya yabancı biri gelince havla, evin içine asla tuvaletini yapma (artık küçük bir yavru değil) ve Melody'i mutlu et. Butterscotch onunla konuşamıyor olmama aldırmıyor. Onu sevdiğimi biliyor. Bir şekilde bunu anlıyor.

14 Amerika'da çok yaygın olan karamelli ve yumuşak şekerleme. (ç.n.)

Onu aldıktan birkaç ay sonra, bir gün sandalyemden düşmüştüm. Bu arada olurdu. Annem öğle yemeğimi yedirmiş, tuvalete götürmüş ve sonra odama getirmişti. Butterscotch da arkamızdan koşturuyordu. Asla önümden değil her zaman bana yakın bir şekilde arkamdan gelirdi. Annem benim için bir DVD koymuş ve kumandayı rahat kullanabilmem için ellerimin pozisyonundan emin olup odadan çıkmıştı. Kemerimin bağlı olmadığını fark etmemişti, ben de fark etmemişim.

Bir sürü çamaşırla bir yukarı bir aşağı koşturup duruyor –gerçekten çok pasaklıydım– ve bir yandan da sanırım akşam yemeğini hazırlıyordu. Kaynayan domates sosunun zengin aroması merdivenlerden yukarı tırmanmıştı. Annem spagettiyi çok sevdiğimi bilirdi.

Beni kontrol etmek için başını kapıdan uzatmıştı, "Melody, birkaç dakikalığına uzanacağım. Tamam mı?"

Başımı sallayıp gitmesi için kapıyı işaret etmiştim. Filmim de gayet güzeldi. Butterscotch sandalyemin yanına kıvrılmıştı; artık kucağıma sığmayacak kadar büyüktü. Annem bir öpücük göndermiş ve kapıyı kapatmıştı.

Milyon kez izlediğim bir şeyi izliyordum: *Oz Büyücüsü*. Bence dünyadaki çoğu insan bu filmin sahnelerinden alıntı yapmakta zorlanmaz –fazladan zekâya gerek yok– çünkü film kablolu tv'de defalarca, tekrar tekrar gösterildi. Filmde geçen her bir kelime ezberimde. Dorothy daha ağzını açmadan söyleyeceklerini biliyorum. "Sanırım artık Kansas'ta değiliz, Toto!" Bu beni güldürüyordu. Kansas'a Oz'a ya da evden sadece birkaç kilometre uzak bir yere hiç gitmemiştim.

Neler olacağını bilmeme rağmen filmde Teneke Adam'ın, "Eğer bir kalbim olsaydı" şarkısıyla dans ettiği kısım başlayınca gülmekten kırıldım. O kadar çok güldüm ki yüz üstü yere kapaklandım.

Butterscotch hemen zıplayıp beni koklamaya başladı, iyi olduğumdan emin olmak istiyordu. İyiydim ama tekrar sandalyeme oturmam imkansızdı. Daha fenası Dorothy'nin Korkak Aslan'ın burnuna attığı yumruğu kaçıracaktım. Annemin şekerlemesi ne kadar sürerdi acaba?

Ollie'nin akvaryumundan fırladığı zamanki gibi bağırmadım. Üzülmemiştim sadece çok rahatsız bir durumdaydım. Yuvarlanıp dönmeyi denedim ama bulunduğum pozisyonda bu mümkün değildi. Bu şekilde televizyonu görebiliyor olsaydım bir süre daha yerde yatabilirdim. Butterscotch harika bir yastık olabilirdi.

Ama Butterscotch kapalı kapıya gidip kapıyı tırmalamaya başladı. Patilerinin tahtayı çizişini duyabiliyordum. Babam bunu görünce pek memnun olmayacaktı. Annem gelmemişti. Butterscotch havlamaya başladı: İlk önce birkaç kısık havlama sonra daha yüksek ve daha telaşlı. Sonunda zıplayıp tüm vücuduyla kapıya vurmaya başladı ve bir gümbürtü koptu. Havladı ve kapıya vurdu. Havladı ve vurdu. Annem bu kadar gürültüyü duymamış olamazdı.

Sadece birkaç dakika geçtiğine eminim ama bana daha uzunmuş gibi geldi. Annem uyku sersemi kapıya geldi. Saçı başı dağılmış, "Burada neler oluyor?" diye odaya girdi. Ve sonra

beni gördü. "Ah! Melody, canım! İyi misin?" Bana doğru koşup çömeldi ve beni kucağına aldı.

Her yanımı kontrol etti: Kollarımı, bacaklarımı, sırtımı, yüzümü, başımı ve hatta dilimi. İyi olduğumu söylemek istiyordum. Tek yapması gereken beni sandalyeme oturtmaktı ama annelik iç güdüsüyle tekrar kontrol etmesi gerekiyordu.

"Butterscotch, aferin sana! Akıllı köpek!" diyerek köpeği sevdi ve bana sıkıca sarıldı. "Bu akşam sana iki porsiyon mama!"

Eminim ki Butterscotch onun yerine kalın bir kemik isterdi ama o da konuşamadığı için ikimiz de bize ne verilirse onu yiyorduk. Annem beni dikkatlice sandalyeme oturttu ve bu kez kemerimin düzgünce bağlı olup olmadığını kontrol etti. Butterscotch önüme kıvrıldı, sanırım tekrar düşersem düşeceğim yerin daha yumuşak olmasını istiyordu. Bu köpek inanılmazdı!

Annem videoyu başa sardı ama sarı tuğlalı yol sihrini bir parça kaybetmiş gibiydi. Kimse Muhteşem Oz'un gerçekleştirdiği dilekleri gerçekten anlamıyordu.

Filmi izlerken, acaba köpeğimle beraber Oz'a uçsam büyücüden ne isterdim diye düşündüm.

Hmmmm. Beyin? Bende yeterince var.

Cesaret? Butterscotch hiçbir şeyden korkmaz.

Bir kalp? Ben ve köpeğimin kocaman birer kalbi var.

Öyleyse ne isterdik? Korkak Aslan gibi şarkı söyleyebilmek ve Teneke Adam gibi dans edebilmek isterdim. İkisi de bu işlerde çok iyi değildi ama bana o kadarı da yeterdi.

9. BÖLÜM

Sekiz yaşına geldiğimde işler değişti.

Sanırım annemin bir bebeği olacağını ondan daha önce biliyordum. Yeni bir sabun gibi farklı kokuyordu. Cildi daha yumuşak ve ılıktı.

Bir sabah beni yatağımdan kaldırdı ve neredeyse yatağın üzerine geri attı. "Ay!" dedi. "Fena hâlde ağırlaşmışsın Melody. Ağırlık çalışmaya başlasam iyi olacak!" Alnı ter içinde kalmıştı.

Kilo aldığımı sanmıyordum. Farklı olan annemdi. Birkaç dakikalığına yatağımın yanındaki sandalyeye oturdu ve birden koşarak odadan çıktı. Banyoda kustuğunu duyabiliyordum. Birkaç dakika sonra geri geldiğinde rengi solmuştu. Nefesi ağız temizleme suyu kokuyordu. Beni giydirirken, "Garip bir şey yemiş olmalıyım," diye mırıldandı. Ama sanırım anlamıştı. Bahse girerim korkmuştu.

Annem sonunda her şeyin farkına varıp haberleri vermek için beni karşısına aldı. "Melody, senin için müthiş bir haberim var!"

Meraklı gözükmek için elimden geleni yaptım.

"Çok yakında bir kardeşin olacak!"

Sırıtarak en iyi şaşkınlık ve heyecan taklidini yapmaya çalıştım. Uzanıp ona sarıldım. Sonra karnına dokunup kendimi işaret ettim. Ne demek istediğimi biliyordu.

Gözlerimin tam içine baktı. "Bu miniğin tombul, güzel ve sağlıklı olması için dua edeceğiz," dedi. "Melody, seni çok sevdiğimizi biliyorsun, olduğun gibi. Ama kardeşinin senin yaşadığın zorluklarla karşılaşmamasını umuyoruz."

Ben de.

O andan sonra beni kaldırma görevini babam devraldı. Ve az önceki konuyu bir daha asla benim yanımda konuşmasalar da annemin endişelendiğini biliyordum. Kocaman yeşil vitamin hapları yutuyor, bir sürü taze portakal ve elma yiyordu. Bir de şişkin karnına dokunup dualar mırıldanmayı bir alışkanlık haline getirmişti. Babamın da korktuğunu söyleyebilirim ama onunki biraz daha eğlenceli şekilde göze çarpıyordu. Mesela annemin en sevdiği çiçek olan bir demet mor zambak getiriyor ya da şişelerce üzümlü oralet alıyor veya koca bir tabak üzüm ikram ediyordu. Annemin mor şeylere olan iştahı nerden geliyordu, anlamamıştım.

Saatlerce Discovery Channel'ı izlemek yerine kendimi odamda boş televizyon ekranına bakarken bulmuştum, sessizlik içinde öyle düşünürken.

Yeni bir bebeğin çok zaman alacağını biliyordum. Ayrıca benim de çok zaman aldığımı biliyordum. Annemle babam nasıl ikimize birden zaman ayıracaktı?

Derken aklıma korkunç bir düşünce takıldı. Ya annemler Dr. Hugely'nin önerisini değerlendirmeye kalkarlarsa? Bu düşünceyi aklımdan çıkaramıyordum.

Bir cumartesi akşam üzeri, bebek doğduktan birkaç ay sonra, kanepeye kıvrılmış uyukluyordum. Annem düşmeyeceğimden emin olmak için etrafıma yastıklar koymak zorundaydı. Butterscotch yanı başımda uyuyor ve babamın en sevdiği caz kanalından saksafon sesleri yükseliyordu. Annemle babam küçük olan kanepeye oturmuş kısık sesle konuşuyorlardı. Uyuduğumu sandıklarından eminim.

Annem gergin bir sesle, "Ya, o da?" dedi.

Babam, "Değil. İhtimaller çok düşük, hayatım," diye cevapladı ama sesi tereddütlüydü.

Annem "Buna dayanamam," dedi.

Babam, "O gücü bulursun," dedi yavaşça. "Ama bir şey olmayacak. Olasılıklar... "

"Ama ya olursa?" diye inat edip babamı zorlarken annemin ikinci kez ağlamaya başladığını duydum.

Babam onu yatıştırmaya çalışarak, "Her şey güzel olacak, olumlu düşünmeliyiz," dedi.

Annem yavaşça, "Hepsi benim yüzümden," dedi.

Babam, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Melody'nin böyle olması benim suçum." Ve annem daha çok ağlamaya başladı. Dediklerini zar zor anlayabiliyordum.

"Diane, bu saçmalık! Kendini böyle bir şeyden sorumlu tutamazsın. Bunlar olabilir." Babam mantıklı olmaya çalışıyordu.

Annem, "Hayır! Ben anneyim!" diye inledi. "Benim görevim dünyaya sağlıklı bir çocuk getirmekti ve ben her şeyi berbat ettim! Gezegendeki her anne normal bir bebek doğurabiliyor. Bende bir sorun olmalı!"

"Bu senin hatan değil hayatım. Senin hatan değil," annemi kendisine doğru çektiğini duyabiliyordum.

Nefesi titreyerek, "Ama Chuck, bu bebek de aynı şeyleri yaşayacak diye çok korkuyorum!" dedi.

Babam, "Lütfen, böyle düşünme bile," diye mırıldandı. "İstatiksel olarak ihtimal ne olabilir ki? İki çocuk..."

Ve birden dediklerini duyamaz oldum çünkü kafamın içi söylemek istediğim ama söyleyemediğim şeylerle doldu.

Anneme bu kadar üzgün ve korkmuş olduğu için çok üzüldüğümü söylemek istiyordum.

Bu onun hatası değildi.

Ben böyleydim işte ve onun bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

En çok acı veren kısmı da bunların hiçbirini ona söyleyemiyordum.

Her ne kadar annemin hamileliği boyunca, ailemin bana olan ilgisi azalmasa da bu konuda endişelenmiştim. Bebeğin doğum tarihi yaklaştıkça babam çok daha fazla şeyle uğraşmaya başlamıştı. Çamaşırları çoğunlukla o yıkıyor, yemek yapıyor ve tüm kaldırma, taşıma işlerini hallediyordu. Her gün okula zamanında bırakılıyordum, her gece hikâyelerim okunuyordu ve üçümüz beraber bekliyor, umut ve dua ediyorduk.

Penny tıpkı adı gibi mükemmel ve parlak bir şekilde doğdu. Hastaneden eve geldiği ilk andan itibaren çok mutlu bir bebekti. Annem eve küçük bir sepet dolusu neşe getirmişti.

Ama sanıyorum ki yeni bir bebek tüm anne babalar için zorlayıcı oluyordur, hele de evde benim gibi bir çocuğu daha olanlar için. Bazen tartışmalar oluyordu. Yatak odasının duvarından onları duyabiliyordum.

Annem sesini alçak tutmaya çalışarak, " Chuck, biraz daha fazla yardıma ihtiyacım var," diyordu.

"İyi de benimle ilgilenmekten çok bebekle meşgulsün."

"Daha fazla yardım etsen sana ayıracak daha fazla zamanım olabilir! İki çocukla ve biri de Melody, hiç de kolay olmuyor!"

"Biliyorsun işe gitmek zorundayım!"

"Benim de bir işim var! Bunu yüzüme vurup durma. Ayrıca gecede iki kere bebeğe bakmak için kalkıyorum!"

"Biliyorum. Biliyorum. Üzgünüm Diane." Babam her seferinde yumuşayıp annemin kazanmasına izin verirdi.

Annem kısık bir sesle, "Sadece sürekli yorgunum," derdi.

"Özür dilerim. Daha çok çabalayacağım. Söz veriyorum. Yarın işten izin alacağım ve kızlarla ben ilgileneceğim. Sen de Bayan Valencia ile öğle yemeğine çıkabilirsin ya da sinemaya gidersiniz?"

Sonra her şey sakinleşirdi ama yine de her seferinde ben kendimi bir parça suçlu hissederdim. Hayatları tek bir çocukla –uzuvları düzgün çalışan bir çocukla– herhalde daha kolay olurdu.

Bir Noel'de bana şu elektronik bebeklerden almışlardı. Düğmelerine basınca konuşması, ağlaması ve kollarını, bacaklarını hareket ettirmesi gerekiyordu. Ama kutuyu açtığımızda bebeğin kollarından biri çıkmıştı ve hangi düğmeye basarsan bas bebeğin tek yaptığı şey sadece bağırmaktı. Annem bebeği dükkâna götürüp parasını geri almıştı.

Acaba beni de aynı şekilde geri verebilmeyi ister miydi?

Ama Penny! Penny gerçekten mükemmel bir bebekti. Sadece birkaç ay sonra, geceleri uyuyor ve her gün gülümsüyordu. Tam da bebeklerin yapması gerektiği zaman oturmayı öğrendi, programa uygun şekilde emeklemeye başladı. Müthişti. Ve onun için bunlar çok kolay gibi duruyordu! Tabii ki birkaç sefer yüz üstü yere kapaklandı ama bir kez dengesini sağladı mı yine ayaktaydı.

Penny kurmalı bir oyuncak gibi etrafta geziyordu. Tuvaletin su sıçratmak için eğlenceli olduğunu ve kablolarından çekince lambaların düştüğünü öğrenmişti. Golden retrieverlerin midilli olmadığını, bezelyelerin tadının güzel olduğunu, yerdeki ölü sineklerin "ka-ka" olduğunu ve şekerlemelerin gerçekten çok güzel olduğunu da öğrenmişti. Her zaman gülüyordu. Ablası Melody'nin kendi yapabildiklerini yapamadığını da öğrenmişti ama bunu umursuyor gibi gözükmüyordu. Bu yüzden ben de önemsememeye çalıştım.

Babam paparazilerin rock yıldızlarını kovaladığı gibi kamerasıyla Penny'i takip ediyordu! Penny'nin sevimli ve şirin hareketlerinden oluşan yüzlerce saatlik kayıtları var. Ve itiraf etmem gerekirse bazen her yeni öğrendiği şeyin videosunu

izlerken kendimi kötü hissediyorum. Yapabilmeyi istediğin şeyleri bir bebeğin yaptığını izlemek berbat bir şey!

Penny, biberonunu tutuyor.

Penny, mama sandalyesinde kendi kendine minik yulaf kepeklerini yiyor.

Penny, *Susam Sokağı*'ndaki bebekler gibi "an-ne, ba-ba" diyor.

Penny, yerde Butterscotch'un ardından emekliyor.

Penny, el çırpıyor.

Küçük beyni nasıl oluyor da vücuduna ayakta durması için gereken komutu verebiliyordu? Ya da kanepeye tutunup dengesini sağlamasını?

Kendi kendine ayakta kalmayı nasıl beceriyordu? Bazen düşüyordu ama hemen geri kalkıyordu. Asla ve asla kabuğunun üzerine ters dönüp kalmış bir kaplumbağa gibi yerde kalmıyordu.

Babam hâlâ akşamları bize hikâye okuyordu ama artık Penny onun kucağında oluyordu. Ben hem çok büyüktüm, hem de beni dengede tutmak zordu. Bu yüzden ikisi tüm kalbimle ezbere bildiğim hikâyeleri okurken köpeğim ayak ucumda, sandalyemde oturuyordum. Butterscotch sadece benim odamda uyuyordu. Bu hoşuma gidiyordu.

Penny'nin de benim çok sevdiğim kitapları öğreniyor olmasına seviniyordum. Kitapları ezberliyor mu diye çok merak ederdim. Muhtemelen ezberlemiyordu. Buna gerek yoktu.

Galiba Penny'nin üçüncü kelimesi "Dee-Dee" idi.

"Melody!" diyemese de son kısmı kavramıştı! Sabah banyosundan sonra annem onu yanıma yatırırdı, bu çok hoşuma giderdi. Beni yakalar, yüzümün her yanına ıslak, bebek pudrası kokan öpücükler kondururdu. Tekrar tekrar, "Dii-Dii!" derdi.

Penny bir yaşına geldiğinde yürümeye başlamıştı. Tombul ayaklarıyla evin her yanını sendeleyerek geziyordu. Sürekli poposunun üzerine düşüyor ama her seferinde buna gülüyordu. Sonra ayağa kalkıp yeniden deniyordu.

Bu benim hiç yapamadığım bir şeydi.

Evde iki çocuk olunca aile rutinlerimiz değişmişti. Sabahları herkesin hazırlanma süresi iki katına çıkmıştı. Annem sadece yan komşumuz Bayan V'nin evine gidecek bile olsa Penny'e güzel, minik kıyafetlerini giydiriyordu.

Benim kıyafetlerim de güzeldi ama zaman geçtikçe güzel olmalarından çok pratik olduklarını fark ediyordum. Görünüşe bakılırsa annem giydirmesi daha kolay olan şeyleri tercih ediyordu. Bu biraz üzücüydü ama kaldırmak için artık daha da ağırdım ve üzerimi değiştirmek de zorlaşıyordu.

Bana yemek yedirmenin de çok ciddi bir iş olduğunu anlatmam lazım. Çok iyi çiğneyemiyorum bu yüzden genellikle çırpılmış yumurta, yulaf ezmesi ya da elma püresi gibi yumuşak şeyler yiyebiliyorum. Elimle çatal ya da kaşık tutamadığım için –denesem de düşürüp duruyorum– birinin bana yemeğimi kaşık kaşık yedirmesi gerekiyor. Yavaş yavaş.

Bir kaşık, hüp ve yutkunma.

Bir kaşık, hüp ve yutkunma.

Bir sürü yemek yere dökülüyor. Bu Butterscotch'un hoşuna gidiyor tabii. Elektrikli süpürge gibi hepsini temizliyor.

İçecekler de benim için zor. Bardağı elimde tutamıyorum ya da pipetten içemiyorum. Bu yüzden birinin çok dikkatli bir şekilde yutabileceğim kadar sıvıyı bana yavaş yavaş içirmesi gerekiyor. Çok fazla olursa tıkanıyorum ve öksürmeye başlıyorum, başa sarıyoruz. Bana yemek yedirmek gerçekten çok zaman alıyor. Tüm bu süreçten gerçekten nefret ediyorum.

Ve bazı sabahlar çok stresli oluyor.

Annem merdivenlerden bağırarak, "Chuck! Temiz çamaşır sepetinden Melody'nin pembe tişörtünü getirir misin? Gömleğinin her yanına meyve suyu döktü!"

Babam, "Önlük takmadın mı Diane?" diye sordu. "Üstünü batırdığını biliyorsun! Neden bekleyip yemeğini yedikten sonra giydirmiyorsun?"

"Ne yani çıplakken mi yemek yedireyim? Sadece şu tişörtü getiriver!" diye çıkıştı annem. "Ve Penny için bir tane bez. Sanırım altına yapmış."

Babam bir elinde artık bana küçük gelen mavi bir tişört diğer elinde bir bebek bezi merdivenlerden inerken "İki yaşına geldi, tuvalete gidebilecek kadar büyümedi mi?" diye sordu.

"Tabii hemen bu gece tuvalet eğitimine başlıyorum. Günümün yirmi beşinci saatinde!" diye cevap verdi annem.

Babam Penny'i kaldırıp, "Ufff! Bu fena olmuş," dedi burnunu kıvırıp. "Dün akşam yine tatlı patateslerden mi verdin? Her seferinde böyle olduğu için artık onlardan yedirmeyeceksin sanıyordum."

"Eğer sen rica ettiğim gibi alışveriş için markete gitseydin farklı bir şey yedirebilirdim! Ve o tişört mavi, pembe değil, hem de Melody için çok küçük!"

Annem fırtına gibi mutfaktan çıkıp merdivenleri tırmandı.

Babam, "Üzgünüm kızlar," dedi. Penny'nin altını değiştirirken sessiz sessiz mırıldanıp onu 'tehlikeli maddeler ekibini' çağırmakla tehdit etti. Bu çok komikti.

Sonra meyve suyu lekeli tişörtüme yulaf ezmesi bulaşmasına aldırmayarak bana kahvaltımı tamamlatırdı. Gülerek, "Neden olmasın? Ortalığı iyice batıralım da bari stresine değsin!"

Ona gülümseyip tepsimi yulaf ezmesine buladım.

Bu sırada annem makyajını tazelenmiş, saçını yapmış, yüzünde bir gülümseme ve elinde pembe tişörtümle merdivenlerden indi. Babamla mutfakta birbirlerine sarılıp derin birer nefes aldılar ve evden tam zamanında çıktık.

Buna benzer bir sürü günümüz olur.

10. BÖLÜM

Penny her sabah yumuşak, kahverengi pelüş oyuncağı "Doodle nerede?" diye soruyor. Maymunla sincap karışımı bir hayvana benzeyen oyuncak o kadar garip ki kimse gerçekten ne olduğunu bilmiyor. Penny her yere onu da götürüyor. Battaniyesinin arasında kaybolursa ağlıyor, "Doodle!" Yanı başındaysa da ağlıyor, "Doodle!" Tabii onun çıkardığı ses daha çok *Duu-duu*'ya benziyor. Bu babamı gülmekten kırıp geçiriyor.

Kapımın dışında ayak sesleri duyunca gülümsüyorum. Büyük ve minicik ayaklar. Annem ve Penny. Ve tabii ki Doodle. Bazen bütün gece aynı pozisyonda durmaktan bacaklarım ve kollarım kaskatı kalıyor, bazen de ayak parmaklarım karıncalanıyor. Odamın kapısı açılıyor; babam bir türlü gıcırdayan kapının icabına bakamadı.

Annemin parmağı yanağımda geziniyor. Belki nefes alıp almadığımı kontrol ediyor. Nefes alıyorum. Gözlerimi açıyorum. *Günaydın!* diyebilmek istiyorum ama onun yerine sadece sırıtıyorum. Beni çekip kucaklıyor ve artık çok nadiren salla-

nan sandalyeye oturuyor. Aceleyle banyoya gidiyoruz çünkü genellikle sabahları çok tuvaletim gelmiş oluyor.

Penny, *The Cat in the Hat* hikâyesindeki şapka takıntılı kız gibi başında kırmızı beyaz bir şapka ile peşimizden geliyor, tabii Doodle ile beraber. Butterscotch da eksik kalmıyor. Butterscotch Penny'nin şapkalarını kendisine takmasına ses çıkarmaz, kimi zaman neredeyse onu boğacakmış gibi sarılmalarına katlanır. Ben de o sarılmalardan nasibimi alırım! Penny ön kapıya ya da prize yaklaştığında da annemle babamı havlayarak uyarır.

Banyomuz okyanus mavisi Penny, Butterscotch, ben ve annemi –sandalyemle birlikte– alacak kadar geniş. Bu iyi bir şey çünkü zamanımızın çoğu orada geçiyor. Penny ve ben ortalığı fena dağıtıyoruz. Ama en azından ben bez takmak zorunda değilim. Başka biri tarafından tuvalete götürülmek zorunda olmak yeterince kötü ama bebek bezi? Berbat!

Doktorlar imkânsız olduğunu söylese de üç yaşıma geldiğimde annem bana - benim yaşımdaki diğer çocuklara öğretildiği gibi- tuvaletimi söylemeyi öğretti. Ben kirli bezle oturmaktan, o da onları değiştirmekten nefret ediyordu. Böylece tuvaletim geldiğinde ona haber vermeyi ve beni tuvalete götürmesini sağlamayı öğrendim.

Annemle bazen kelimeler olmadan konuşuyoruz. Tavanı işaret ediyorum ve her nasılsa o tavandaki fan hakkında mı, ay ya da geçen seferki fırtınada su akan yerde oluşan lekeden mi bahsettiğimi anlıyor. Mutsuz olduğum ve kucaklanmaya ihtiyacım olduğu zamanları hissedebiliyor. Gergin ve üzgün

olduğumda sırtımı okşayıp beni rahatlatıyor. Babamın dinlemediği zamanlarda da fıkralar anlatıyor ve ikimiz de çok gülüyoruz.

Bir sabah okula gitmek için hazırlanırken karnını işaret ettim ve sanki karnına bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerimi kapadım. Penny doğduktan kısa bir süre sonraydı ve hâlâ doğum sonrası kilolarını verememişti.

Alınmış gibi yaparak, "Sen bana şişman mı diyorsun?" diye sordu.

Hafifçe gülüp, "Eh," dedim. *Evet* yerine en yakın bu sesi çıkarabiliyordum.

Ayağımın altını gıdıklayarak, "Hemen sözünü geri al!" dedi.

Onun yerine kocaman bir daire çizecekmiş gibi kollarımı açık tuttum ve yüksek sesle güldüm. *Kocaman! Devasa! Fil gibi!* Ne düşündüğümü bildiğine bahse girerim.

İkimiz de gülmekten katıldık sonra bana sıkıca sarıldı. Onu sevdiğimi söyleyebilmeyi çok isterdim.

Annem aç mı yoksa susamış mı olduğumu ve bir bardak süte mi yoksa suya mı ihtiyacım olduğunu bilir. Gerçekten hasta mıyım yoksa numara mı yapıyorum hemen anlar. Çünkü bazen evde kalmak için iyi hissetmiyormuş gibi yapıyorum. Ateşim var mı yok mu alnıma bakıp söyleyebiliyor. Dereceyi sadece haklı olduğunu kanıtlamak için kullanıyor.

Ben de onun ne düşündüğünü bilirim. Bütün günü hastanede geçirip akşam yemeğini hazırladıktan, Penny ve bana banyo yaptırıp yatağa yatırdıktan sonra gücünün sonuna geldiğini söyleyebilirim. Nefes nefese kalır. Alnı terler. Bazen uzanıp eline dokunurum. Sakinleştiğini hissederim, sabahları yaptığı

gibi parmakları yanağımın üzerinde dolaşır ve sonra alnıma bir iyi geceler öpücüğü kondurur.

Her cumartesi sabahı, benim karnımı doyurduktan sonra Penny mama sandalyesinde muzları mıncıklarken annem de kahvesini içip gazete okur. Butterscotch meyve sevmez ama belki bir parça salam düşer diye Penny'nin yakınında durur. Annem hafta sonları çalışmıyor bu yüzden hafta sonu biraz daha rahat. Bazen bana makaleler okur ya da dünyadaki patlamalar, ayaklanmalar veya son kasırga hakkında bir şeyler anlatır.

"Orta Doğu'da yine savaş..." der.

Televizyonda görüyordum. Bombalar, gözyaşları ve korkunun yüzü.

Gazete sayfalarını düzeltmek için sallayarak, "Yakında yeni bir Süpermen filmi geliyormuş," der. "Belki gideriz."

Süper kahramanlara bayılıyorum. Uçabildiği için sanırım en sevdiğim Süpermen. Bu ne kadar muhteşem bir şey olurdu!

Annem, "Garfield yine diyetini bozmuş," der. "Jon'un lazanyasını ve Odie'nin köftelerini yiyor."

Ben de gülüp annemin kalçalarını işaret ederim.

"Bayan Dee-Dee bana yine şişman mı diyorsunuz? Sırf dün akşam yarım bıraktığınız spagettiyi yedim diye mi?"

Sırıtırım.

"Size her öğlen lahana yedirdiğim zaman pişman olacaksınız!"

İkimiz de güleriz. Annem şişmanlığın kenarından bile geçmiyor ama ona takılmayı seviyorum.

Onuncu yaş günümde Garfield'ın toplu bir karikatür kitabını almıştım. Bu müthişti! Babama tekrar tekrar okutuyordum. Garfield söyleyecek çok şeyi olan bir kediydi ama tüm kelimeleri başının üstünde bir baloncukta yazıyordu. Tabii ki gerçekten konuşamıyordu, o bir kediydi!

Ama bazen ben de öyle hissediyorum. Birisi benim de söylemek istediklerimi başımın üzerindeki baloncuklara yazsa, böylece insanlar ne düşündüğümü bilse? Benim yerime konuşan o kocaman baloncuklarla yaşayabilirdim.

Ben beşinci sınıfa başlamadan önce, biri baloncuklu bir konuşma makinesi icat etse süper olmaz mıydı?

Konuşmaya çalıştığımda aklıma bir sürü kelime geliyor ama ağzımdan çıkan sadece anlamsız sesler ve ciklemeler. Penny bir sürü kelime ve kelimeciği söyleyebiliyor. Ama benim dudaklarım en basit sesleri çıkarmak için bile bir araya gelmiyor bu yüzden tüm seslerim genellikle ünlü harfler. Net bir şekilde "Eh!" ve "Ah!" diyebiliyorum. Bazen de konsantre olup "Buh!" ya da "Hah!" seslerini çıkarabiliyorum. Ama o kadar.

Annemle babam genellikle çok dikkatli dinleyip ne istediğimi anlayabiliyorlar. Diğerleri için muhtemelen kurtlar tarafından yetiştirilen çocuklardan farkım yok. İletişim tahtam ise Bayan V'nin eklediği tüm o kelimelere rağmen berbat sayılır.

Mesela bu yaz bir akşam üzeri canım hamburger ve milk shake istedi. Vanilyalı. Annem evde değildi, babamın ne istediğimi çözmesi de epey zor bir işti. Babamın fotoğrafını işaret edip **gitmek** kelimesini sonra **yemek** kelimesini ve gülen bir suratı işaret ettim. Tüm yapabildiğim buydu. Ona biraz şans

tanımam gerekiyordu. Denedi. Bana milyonlarca soru sordu, böylece **evet** ya da **hayır** diye cevap verebiliyordum.

"Aç mısın?"

Evet.

"Peki, sana ton balığı salatası hazırlayayım?"

Hayır. Tahtaya vurdum.

"Açım dediğini sanmıştım. Spagetti ister misin?"

Hayır. Bu sefer biraz daha yavaşça.

"Peki, ne istiyorsun?"

Cevap yok. Tahtamdaki hiçbir şey anlatmama yetmiyordu. Tekrar **gitmek** kelimesini işaret ettim.

"Mutfağa gidip sana bir şey pişirmemi mi istiyorsun?"

Hayır.

"Markete gitmemi mi istiyorsun?"

Hayır. Umudumu kaybetmeye başlamıştım, baş parmağımla bir kez daha tahtaya vurdum.

"Anlamıyorum, sana yiyecek bir şeyler getirmemi istediğini söyledin."

Evet. Bir kez daha babamın fotoğrafını sonra **gitmek** kelimesini sonra **yemek** kelimesini ve sonra gülen yüzü işaret ettim.

Kasırgalarımdan birinin yaklaştığını hissediyordum. Tekme atmaya başladım ve kollarım gerildi. Aptal bir hamburger istediğimi anlatamamak beni delirtiyordu.

Babam yumuşak bir sesle, "Sakin ol, tatlım," dedi.

Çenem kilitlenmişti. Zor nefes alıyor ve dilimi ağzımda tutamıyordum. Bir kelime seçmeden bir kez daha tahtama vurdum.

"Argwk!" diye bağırdım.

"Üzgünüm Melody ama ne demek istediğini anlamıyorum. Biraz makarna ve peynir hazırlayacağım olur mu?"

İçimi çektim, vazgeçtim ve işaret ettim, **evet.** O yemeği hazırlarken ben de sakinleştim. Makarna gayet güzeldi.

Birkaç hafta sonra babamla hamburgercinin önünden geçiyorduk. Godzilla'nın sokaktan inişi gibi tekmeler atıp bağırmaya başladım. Babam delirdiğimi düşünmüş olmalı. Nihayet, "Durup akşam yemeği için bir hamburger ve milkshake alalım, ister misin?" diye sordu.

Arabaya servis kısmına girerken, en yüksek sesimle ve tekmelemeye devam ederek, "Uh!" diye bağırdım. Babam hiçbir zaman birkaç hafta öncede aynı şeyi isteğimi anlayamadı. Sorun değil. Bana yedirmesi bir saat sürse de yediğim en güzel hamburgerlerden biriydi.

11. BÖLÜM

Beşinci sınıf birkaç hafta önce başladı ve birkaç havalı şey oldu. Başımın üzerinde Garfield'ınkiler gibi konuşma balonları çıkaran bir aygıt alamasam da akülü sandalye aldık ve okulda "kaynaştırma sınıfları" denilen bir uygulama başladı. Eğlenceli olacağını düşünmüyordum. Daha önce hiçbir şeye dahil edilmemiştim. Ama bu sınıflar, benim gibi çocuklara herkesin "normal" öğrenciler dediği çocuklarla tanışma fırsatı veriyor olmalıydı. Normal de neyse! Peh!

Yeni sandalyemi eskisiyle kıyaslamak bir Mercedes'i kaykayla kıyaslamaya benzer sanırım. Tekerlekleri neredeyse araba tekerleği gibi, yastıkların üzerinde gidiyormuşçasına kaymak gibi bir gidişi var. Çok hızlı gidemiyorum ama tutunma yerindeki kolun sayesinde kendimi ileri geri hareket ettirebiliyorum. Ya da manuel ayara geçip gerektiğinde birinin sandalyemi sürmesini sağlayabiliyorum.

Freddy onu ilk gördüğünde sanki Indy 500[15]'ü kazanmışım gibi, "Vuu-huu!" diye bağırdı. "Melly haydi vınn vınn, şimdi!

15 Amerika'nın Indianapolis kentinde her yıl düzenlenen araba yarışı.

Yarışalım mı?" Sandalyesi ile etrafımda heyecanla daireler çiziyordu.

Sandalyelerimizin müthiş hızına rağmen beni yeneceğinden emindim.

Yeni akülü sandalyem eski sandalyemden çok daha ağır ve annemle babam için onu kaldırıp bir yere taşımak neredeyse imkansız. İlk seferinde babam belini ovuşturup, "Ulaşım için uzay roketi kullanmaya ne zaman karar verdin," diye takılmıştı. "Bunu arabaya koymak için Süpermen'i işe almak lazım!"

Sırıtmıştım. Ama gözlerimdeki teşekkürü görebildiğini biliyordum.

Böylece sandalyem için arabamızın arkasına portatif bir rampa yaptırdık. Bununla beline zarar vermeden yeni sandalyemi arabaya yükleyebiliyordu.

Benim içinse konu özgürlükten ibaretti. Artık odada hareket etmek için kimseyi beklemem gerekmiyordu. İstediğim gibi gidiyordum. Güzel. Bizi diğer sınıflarla kaynaştırmaya karar verdiklerinde yeni sandalyem çok işime yaradı.

H-5'teki beşinci sınıf öğretmenimiz bana televizyondaki büyükanneleri hatırlatıyor. Bayan Shannon kısa boylu ve tombulca, her gün lavanta kokusu sürüyor ve sanırım Güneyli çünkü ağır bir aksanla konuşuyor. Ama bir şekilde bu söylediği her şeyi daha ilginç hale getiriyor.

İlk gün bize şöyle dedi, "Bu yıl hepinizin içindeki cevheri ortaya çıkarmak için elimden geleni yapacağım, duydunuz mu? Okuyacağız, öğreneceğiz ve gelişeceğiz. İçinizde saklı kalan

potansiyele inanıyorum ve onu birlikte gün yüzüne çıkarıp parlatacağız."

Onu sevmiştim. Bize okumak için bir sürü yeni kitap getirmişti, ayrıca oyunlar, müzikler ve videolar. Bayan Billups'un aksine Bayan Shannon bizim hakkımızdaki tüm kayıtları okumuştu, benim için kulaklıkları raftan indirmiş ve bir dolu sesli kitap getirmişti.

Bir sabah, "Herkes müzik dersi için hazır mı?" diye sordu. "Haydi bakalım şu kaynaştırma işini halledelim!"

Heyecanla silkindim. Görevliler müzik odasına gitmemize yardım ederken acaba normal bir çocuğun yanına oturabilir miyim diye merak ediyordum. Ya aptalca bir şey yaparsam? Ya Willy şarkılarından birine başlarsa veya Carl osururşa? Maria çılgınca bir şey yapabilirdi. Bu tek şansımız mıydı? Ya beceremezsek? Kendimi zor tutuyordum. Normal bir sınıfta olacaktık!

Müzik öğretmeni Bayan Lovelace sınıfını bize açan ilk gönüllü olmuştu. Müzik odası çok büyüktü, neredeyse bizim sınıfın iki katı. Ellerim terliyordu.

Sınıftaki çocuklar da beşinci sınıf öğrencisiydi. Muhtemelen hepsinin adlarını biliyor olduğumu öğrenseler şaşırırlardı. Öğlenleri ve okul çıkışlarında bahçede onları izlerdim. Sınıf arkadaşlarım yakartop ya da körebe oynarken serinlemek için bir ağacın altına otururlardı, kim olduklarını neler yaptıklarını biliyordum. Fakat herhangi birinin bizden birinin adını bildiğini sanmıyorum.

Tüm bu kaynaştırma işi felaketti. Willy muhtemelen yeni bir sınıfa girdiği için mutsuzdu ve korkmuştu, ciğerlerini pat-

latırcasına bağırmaya başladı. Jill ağlıyordu. Yürütecine sıkıca tutunmuş, kapı eşiğinden geçmemek için inatlaşıyordu. O an yok olmak istedim.

Müzik sınıfındaki "normal" çocukların hepsi –sanırım otuz kişilerdi– dönmüş bize bakıyordu. Bazıları güldü. Bazıları başka yere baktı. Ama arka sırada bir kız kollarını göğsünde kavuşturmuş sınıf arkadaşlarına bizi gösteriyordu.

İki kız, Molly ve Claire –oyun bahçesinde herkese karşı acımasız tipler oldukları için onları herkes tanıyordu– Willy'nin taklidini yapıyordu. Öğretmenin görüş alanının dışında kaldıklarından eminlerdi. Ama onları görmüştüm. Willy de.

Molly kollarını başına doğru kaldırıp vücudunu eğerek, eğri büğrü bir hal alıp, "Hey, Claire!" dedi. "Baksana bana, ben özürlüyüm!" O kadar çok güldü ki burnundan hırıltılar geldi.

Claire de onun gibi vücudunu şekilden şekile sokmuş ve ağzından salya akıtıyordu. Gözlerini şaşı yapıp sandalyesinden kayarak, "Duh buh vuh buh," dedi.

Bayan Lovelace sonunda onları gördü ve, "Claire hemen ayağa kalk," dedi.

Claire, "Ben bir şey yapmadım!" diye yanıtladı.

Bayan Lovelace, "Molly sen de kalk," diye ekledi.

Molly, "Sadece gülüyorduk," dedi. Ama Claire'in yanında ayağa kalktı.

Bayan Lovelace ikisinin de sandalyesini alıp duvara dayadı.

Claire protesto eder bir tonda, "Neden bunu yapıyorsunuz?"

Bayan Lovelace, "Mükemmel bir vücudunuz ve sağlam bacaklarınız var. Onları kullanın," dedi.

Claire, "Bütün ders boyunca bizi ayakta tutamazsınız!" diye inledi.

"Eğitim kurulu size müzik öğretmemi zorunlu kılıyor. Ama yönetmelikte ben bu dersi verirken sizin oturuyor olmanız gerektiğine dair bir şey yazmıyor. Şimdi sessizce ayakta durun yoksa misafirlerimize saygısızlık ettiğiniz için sizi müdürün yanına yollayacağım."

Ayakta kaldılar. Herkes rahatça sırasında otururken ayakta kaldılar.

Bu öğretmen bir harikaydı!

Sonrasında her şey yolunda gitti. Ağlamaya devam ettiği için görevliler Jill'i sınıfımıza geri götürdü. Kalanımız ise sınıfın arkasında sessizce oturuyordu.

Bayan Lovelace bir kez daha derse başladı. "Çocuklar galiba kendimizi toplamamız için bir dakikaya ihtiyacımız var."

Piyanonun başına oturdu ve, *Moon River*'ı çalmaya başladı sonra yeni vampir filmlerinden birinin müziklerine geçti. Oh be! Neleri sevdiğimizi biliyordu. Renkleri görmeye başladığımda onun bu işte iyi olduğunu anlamıştım. Orman yeşili, limon yeşili, zümrüt yeşili.

Gloria'ya baktım. Her zamanki gibi kıvrılıp oturmak yerine müziği yakalayıp kendine çekmek istermiş gibi kollarını açmıştı. Yüzü neredeyse parlıyordu. Müzikle birlikte sallanmaya başladı.

Sonra Bayan Lovelace tempoyu tamamen değiştirdi ve *Take Me Out to the Ball Game*'i çalmaya başladı. Willy çılgınca el çırpıyordu.

Sonunda öğretmen *Boogie Woogie Bugle Boy*'u çalmaya başladı. Babam bu şarkıyı çok sever. Çocuklar sıralarında sallanıyordu. Maria ayağa kalkıp dans etmeye başladı! Ritmi yakalamadan kendine has bir ritimde gürültülü şekilde ellerini çırpıyordu.

Bayan Lovelace şarkının sonunda durdu, "Müzik çok güçlüdür genç arkadaşlarım," dedi. "Bizi anılarımıza götürür. Ruh halimizi etkiler ve karşılaştığımız problemlere karşı alacağımız tavrı belirler."

Ayakta dikilen Claire ve Molly'e göz attı.

Bayan Lovelace'e müziği sevdiğimi söylemek istedim. *Elvira* adlı şarkıyı biliyor mu diye sormak istiyordum ya da kendi müziğimizi yapmayı bize öğretebilir miydi? Elimi kaldırmaya çalıştım ama beni fark etmedi. Benim gibi çocukların sürekli yaptığı hareketlerden birini yaptığımı düşünmüş olmalıydı. Ama Bayan Lovelace'in beni anlayabilecek biri olduğunu hissediyordum.

"Derse devam etmeden önce şu kaynaşma deneyimini gerçekleştirelim bakalım. Herhalde H-5 sınıfından gelen arkadaşlarımız sınıfın arkasında oturmak yerine bize katılmayı tercih ederler."

Freddy bunu duyunca şansını denedi. Sandalyesini sınıfın önüne götürüp frene bastı ve bağırdı, "Ben Freddy, müziği seviyorum. Çok hızlı giderim!"

Sınıf güldü. Bizimle dalga geçen ve bize karşı nazik davranan insanlar arasındaki farkı söyleyebilirim. Freddy de öyle,

bu yüzden o da gülenlere katıldı. Bayan Lovelace bir an şaşırdı ve sonra Freddy'e doğru gidip elini sıktı ve, "Sınıfa hoş geldin," dedi. Onu en önde Rodney diye bir çocuğun yanına oturttu. Rodney Freddy'e bir beşlik çaktı ve birbirlerine sırıttılar. İtiraf ediyorum, kıskanmıştım.

Bayan Lovelace görevliye Gloria'yı piyanonun önüne getirmesini rica etti. Adı Elizabeth olan kız Gloria'ya gergin bir bakış atsa da Gloria tekerlekli sandalyesi ile yanına gidince kıpırdamadı.

Elizabeth'in en yakın arkadaşının adı Jessica. Okul çıkışı beraber çitlere oturup gofretlerini paylaşırlar. Ne fısıldaştıklarını hep merak etmişimdir. Ayrıca Elizabeth ne yaparsa Jessica'nın da yapmaya çalıştığını fark etmiştim. Mesela çitlere kadar yaptıkları yarışı Elizabeth kazanırsa, Jessica tekrar koşmak için ısrar eder ki bu sefer kendisi kazansın. Ya da Elizabeth yeni bir okul çantası aldığında ertesi gün Jessica da yeni bir tane alırdı.

Bu yüzden Elizabeth, korkmuş görünen Gloria ile konuşmaya başlayınca Jessica elini kaldırıp H-5 öğrencilerinden birinin yanına oturup oturamayacağını sordu.

Maria bazı şeyleri çözmekte güçlük çekse de çok arkadaş canlısıydı. "Mavi gömlekli kızın yanına oturmak istiyorum. Mavi gömlekli kızın yanına oturmak istiyorum," dedi. Jessica'nın sırasına geçip yanına oturdu. Geri dönüp Jessica'yı ve ona yakın oturan diğer çocukları kucakladı. Çocuklardan biri Maria, ona dokununca kaskatı kaldı ama çoğunun sarılmasına izin vermesi bile beni şaşırtmıştı. Molly ve Claire ayakta duruyordu, pek şansları yoktu.

Claire, "Öff, ıyyk!" diye fısıldadı.

Molly "Bitli!" dedi.

Bayan Lovelace'in bir kaşı havaya kalktı, boğazını temizledi. "Anlaşılıyor ki haftanın sonuna kadar böyle kalacaksınız."

Claire'in, "Of ya! Berbat bir şey bu!" dediğini duydum.

Molly konuşmaması gerektiğini anlayabilecek kadar zekiydi.

Maria farkına varmadı. Hatta Claire'i yanağından öptü. Çok komikti.

Willy kocaman ve arkadaş canlısı görünen Connor diye bir çocuğun yanına geçmişti.

Ashley ve Carl o gün yoktu, böylece sınıfın arkasında tek başıma kalmıştım. Sınıf çok sessizdi. Birden buz kestim, sanki klima en yüksek devirde takılı kalmıştı. Tüylerim diken diken olmuştu.

Öğretmen yüzünde bir beklenti ile sınıfa baktı, sanırım birinin gönüllü olarak beni yanına çağırmasını umuyordu. O anda tüm sınıf bana bakarken orada oturmak yerine mavi kuşlu sınıfımıza dönmek için her şeyimi verirdim.

Sonunda bir kız yerinden kalkıp sandalyeme kadar yürüdü. Eğilip doğrudan yüzüme baktı. Sonra gülümsedi. Bize gülen arkadaşlarına kaşlarını çatan uzun saçlı kızdı. Yumuşak bir sesle, "Ben Rose," dedi.

Ben de gülümsedim ve tekme atmamak, homurdanmamak ya da onu korkutacak bir ses çıkarmamak için kendimi sıktım. Nefesimi tutup okyanus dalgaları gibi sakin, huzurlu

şeyler düşündüm. İşe yaradı. Derin bir nefes aldım ve yavaşça tahtamda işaret ettim:

Teşekkür ederim.

Rose anlamış gibi duruyordu.

Ona kendi sandalyemi nasıl kullandığımı gösterdim ve oturduğu yere kadar sandalyemi sürdüm. Dersin kalanında beraber oturduk. Ve utanacağım hiçbir şey yapmadım! Çok çabuk bitti.

Ama o dersten sonra her çarşamba bizim küçük sınıfımız Bayan Lovelace'in müzik sınıfına katıldı. Müthişti!

Jill, Ashley ve Carl sonunda grubun parçası oldular. Her biri yanında oturup konuşacağı bir "kanka" edinmişti.

Onu tanıdıktan sonra tüm kızlar Ashley ile kanka olmak istiyordu. Bence bu onlar için tatlı bir oyuncak bebekle oynamak gibi bir şeydi ama Ashley ilgiden memnun görünüyordu.

Claire ve Molly sandalyelerini geri almıştı fakat kimseyi kanka seçmemişlerdi. Umurumda değildi.

Elizabeth ve Jessica, Gloria ve Maria ile birlikteydi. Jill hâlinden memnun Aster Cheng diye bir kızın yanında oturuyordu. Rodney çıkışlarda gelip Freddy ile konuşuyordu. Bazen Freddy'nin sandalyesini gerçekten çok hızlı itiyor, bu da Freddy'nin hoşuna gidiyordu.

Ve ben de her çarşamba Rose'un yanına oturuyorum. Salı günleri heyecandan pek uyuyamıyorum. Çarşamba sabahı anneme en güzel kıyafetlerimi –diğer çocukların giydiği havalı şeyler gibi– çıkarttırıyorum. Doğru kombinasyonu yapana kadar annemi bayıltıyorum. Nefesim kokmasın diye mutlaka dişlerimi fırçalatıyorum.

Sürekli Rose'u düşünüyorum. Fikrini değiştirir de beni sevmezse diye korkuyorum. Ama Rose ben anlıyormuşum gibi benle konuşuyor ve ne demek istediğimi çözmeye uğraşıyor. Bir gün iletişim tahtamda **yeni** ve **ayakkabı** kelimelerini işaret ettim ve sonra **güzel**, ardından ayakkabılarına baktım. Yeni spor ayakkabılarını fark ettiğimi ve beğendiğimi söylemek istemiştim. İlk başta bunu yapabildiğim için şaşırmış göründü. Çünkü kimi zaman iletişim tahtamı kullanarak ne düşündüğümü mantıklı bir şekilde anlatmam çok uzun sürebiliyor.

Başka bir gün **müzik, kötü, koku** kelimelerini işaret edip gülmeye başladım. Rose ilk başta anlamadı. Kelimeleri tekrar işaret ettim sonra da CD çalara bir caz CD'si koymuş olan Bayan Lovelace'i. Ben anneme benziyorum; caz hayranı değilim, ritmin olmayışı kafamı karıştırıyor.

Rose sonunda anlayıp, "Ah! Caz sevmiyorsun değil mi? Ben de sevmiyorum!" dedi. İkimiz de o kadar çok güldük ki Bayan Lovelace eliyle sus işareti yaparak bizi uyardı. Hayatımda hiçbir öğretmen sınıfta biriyle konuşuyorum diye beni uyarmamıştı! Bu dünyadaki en güzel duygu olabilirdi! Diğer çocuklar gibi hissediyordum.

Rose bazen bana bazı sırlar anlatıyordu. Tırnaklarını yediğini ve sütten nefret ettiğini biliyordum. Her pazar kiliseye gidiyor fakat ayin bitene kadar uyuyordu. Ben de. Benimki gibi bir küçük kız kardeşi vardı. O da country müziği seviyordu. Bazen arkadaşlarıyla alışveriş merkezindeki gezmelerini anlatıyordu.

İşte, bunu yapabilmem çok zordu.

12. BÖLÜM

Ekim sonunda kaynaştırma programı genişledi. Maria ve Jill sanat ve beden eğitimi derslerine, Freddy ve Willy fen dersine gidiyordu. Ben, ben hayatımda ilk defa farklı konular öğrenebileceğim derslere giriyordum.

Şimdi zil çaldığında koridorda neler oluyor diye merak etmek yerine ben de dışarıdayım. Harika. Çim biçme makinesinin çimler üzerinde ilerlemesi gibi akülü sandalyemle kalabalığın arasından geçiyorum.

Bazen çocuklar el sallayıp, "N'aber?" diyor. Arada bir, birileri benimle birlikte sonraki derse yürüyor. Süper.

Ama "kaynaştırma" her şeye dâhil oluyorum anlamına gelmiyor. Genellikle sınıfın arkasında delirmiş vaziyette oturuyorum çünkü kimseye söyleyemesem de tüm cevapları biliyorum.

Birkaç gün önce öğretmenlerden biri 'İtibar' kelimesinin anlamı nedir?" diye sordu. Tabii ki cevabı biliyordum, bu yüzden elimi kaldırdım ama öğretmen yapabildiğim bu küçük hareketi görmedi. Görüp söz verse ne olacaktı? Cevabı söyleyemezdim. Bu duruma çok kızıyorum.

Bu ay veli toplantısında annem ve babam, Bayan Shannon ve diğer öğretmenlerle tanıştı. Bayan Shannon beni kendi köşemde bırakmak yerine kaynaştırma programına dahil olan öğretmenlerin ortasına çekti. O gerçekten muhteşem biri!

Sandalyemin koluna vurdu ve gülümsedi, "Bu çocuğun ciddi bir potansiyeli var! Bu programdaki yıldızımız olacak."

Her zamanki gibi çığlık ve tekme attım. Bana kalsa ve yapabilsem onu öperdim ama sanırım bu yakışıksız olurdu.

Babam Bayan Shannon'a, "Evet, bizim zaten bildiğimiz şeyleri başkalarının fark etmesi zaman meselesi," dedi. "Ona yapabileceklerini gösterme şansı vermenizi takdir ediyoruz."

Özellikle annem bana özel bir yardımcının atandığını duyunca çok sevindi.

Sesinde bir rahatlama ile, "Sonunda!" dedi. "Yıllardır bunu talep ediyoruz."

Bayan Shannon başını sallayarak, "Bütçeler evrak işleri. İşler sağduyu yerine pürüzlerle ilerliyor. Üzgünüm," diye cevapladı. "H-5'teki tüm öğrencilerin ihtiyaçlarının karşılanması için çalışıyorum. Ama Melody için bir yardımcıyı listemin başına yazmıştım. Bakalım nasıl gidecek? Mükemmel bir okul yılı bekliyorum!"

Tahtamın üzerinde **Çok iyi,** diye işaret ettim.

Bir yardımcı! Vay be. Bu kişinin görevi beni derslere götürmek, benimle oturmak ve benim derse katılmama yardım etmek olacak. Acaba kime benziyor? Erkek mi, kız mı? Erkek olursa genç ve yakışıklı mı olur yoksa yaşlı ve asık suratlı mı?

Sonraki gün yeni yardımcım okula benden önce gelmiş, H-5'te Bayan Shannon ile sohbet ediyordu. Yanıma gelip elimi sıktı. "Merhaba, Melody. Tanıştığıma memnun oldum. Benim adım Catherine. Üniversiteye gidiyorum ve seninle her gün ben ilgileneceğim."

Benimle tekerlekli sandalyede engelli biri değilmişim de diğer çocuklardan biriymişim gibi konuşuyordu. Tekme atmamaya çalıştım ama heyecandan yerimde duramıyordum.

Annemin aldığı lavanta rengi tişörte bakıp, "Güzel tişört," dedi.

Tahtamdan işaret ettim, **teşekkürler.**

"En sevdiğin renk ne?" diye sordu.

Moru işaret edip sonra hemen parmağımı **yeşile** kaydırdım ve sırıttım.

"Melody, hızlısın. Görüyorum ki ikimiz de garip renkleri seviyoruz. Seninle çok iyi anlaşacağız." Catherine mor tenis ayakkabıları, yeşil tayt, mor süet etek ve şimdiye kadar gördüğüm en çirkin yeşil bluzu giymişti.

Kıyafeti ile ilgili ona takılmak istedim ama beni yanlış anlamasını da istemiyordum. Hem daha yeni tanışmıştık. Kıyafetiyle ilgili bir şaka yapabilmek için tahtamdaki kelimelere göz gezdirdim ama bir şey bulamadım. O yüzden vazgeçtim. Bu tip şeyleri anlatmak çok zor.

Artık Catherine bana öğle yemeklerinde yardım ediyor böylece ortalığı batırmıyorum. Tahtamda gösterdiğim cevapları okuyor. Tahtama birkaç ifade ve kelime de ekledi. Okumam gereken kitapları sipariş etmek için Bayan Shannon'a yardım

ediyor. Kulaklıklarımın başımda düzgün durup durmadığını bile kontrol ediyor.

"Normal" sınıfların dil sanatları öğretmeni Miss Gordon, Catherine'den fazla büyük değil. Enerji dolu ve kitapları yaşanabilen şeyler haline getiriyor. Masaya zıplıyor. Bazen şarkı söylüyor. Bazen kitaptaki hikâyeleri sınıfın canlandırmasına izin veriyor hatta kitapları oyuna çeviriyor.

Miss Gordon bir sabah "Kelime tombalası!" oyununun başladığını duyurdu. "Kazanan takıma ödül olarak donut!"

Oynarken sınıf arkadaşlarım doğru tanımı bulmak için birbiriyle yarışıyor, cevapları haykırıyor ve bilemediklerinde hayıflanıyorlardı. Yarım saat içinde tüm sınıf yirmi kelime öğrenmişti. Miss Gordon kaybeden takıma da donut verdi ama kazananlar çikolata parçacıklı olanlardan almıştı.

Tüm kelimeleri biliyordum ama ötekiler benden çok hızlıydı. Boşeverin nasılsa çikolata üstümü kirletecekti.

Bu hafta aşırı sıcak bu yüzden, Miss Gordon sınıfa vantilatör, su spreyleri getirip dondurma yememize izin verdi. Cadılar bayramı konseptine ve okuduğu balkabağı, hayalet hikâyelerine uygun olarak turuncu dondurmalar. Catherine bir peçeteyle dondurmamı ağız hizamda tutuyordu. Tek bir damla bile damlatmadık!

Miss Gordon başka güzel şeyler de yapıyordu. Mesela Anne Frank'in hikâyesini okurken herkesi sırasının altına sokup daracık yerde Anne'nin nasıl hissettiğini anlamasını istemişti. Ben bunu yapamazdım ama iyi bir fikirdi.

Ve diğer harika kitapları da bu dönem için seçti. Ben de okuyorum –yani dinliyorum– Phyllis Reynolds Naylor'dan *Shiloh*, Lois Lowry'den *The Giver*. Bir tane daha. Adı *Tuck Everlasting*, hiç büyümeyen bir çocuk. Sonsuza dek çocuk kalmak bazılarının sandığı kadar güzel değildir.

Bayan V sayesinde gerçekten kitap okuyabiliyorum. Ama genellikle yazılar çok küçük oluyor ve satırları takip edemiyorum. Ve milyon kez yere düşürmeden kitabı nasıl tutabilirim kimse çözebilmiş değil bu yüzden genellikle yazılı yerine sesli kitapları seçiyorum.

Artık sınavlara bile giriyorum! Catherine bana soruları okuyor, ben de tepsime koyduğu kağıdın üzerinde cevabı gösteriyorum. Her sınavı geçiyorum ve bana birazcık bile yardım etmiyor. Hepsinden yüz alabilirim ama bazı sorular, tahtamdaki kelimelerle açıklayamayacağım, uzun cevaplar istiyor.

Bir seferinde heceleme yaparken Miss Gordon kelimeleri yüksek sesle okuyor ben de tahtamda harfleri işaret ediyordum. Catherine gösterdiklerimi bir kâğıda yazıyordu, böylece sınavı takip edebiliyordum. Sürekli beni izleyen Claire ve Molly şikâyet etmeye başladı.

Claire, "Bu haksızlık!" diye mızıldayarak Miss Gordon'un dikkatini çekmek için elini salladı.

Molly ekledi, "Catherine ona kopya veriyor!"

Bu ikisinin derdi neydi? Beni kıskanıyor gibiydiler. Ve bu açıkça çılgınlıktı.

Aynı zamanda gerçekten işimin daha kolay olduğunu düşünüyorlardı! Bunun bir ilk olduğu kesin.

Geçen pazartesi sabahı Miss Gordon sınıfa, "Bunu her sene yaptığım için bazılarınızın bildiği gibi beşinci sınıf dönem ödeviniz bir biyografi yazmak olacak. Ünlü kişilerin biyografilerini okuyacağız, seçtiğiniz ünlünün biyografisini hazırlayacak ve ayrıca hepiniz otobiyografilerinizi yazacaksınız," diye duyurdu.

İri yarı Connor, "Tamam ama bu çok kısa olacak. Onbir yılda ne yapabilirsin ki?" diye bağırdı. Herkes güldü.

Miss Gordon, "O zaman bu konu üzerine çok düşüneceksin," diye yanıtladı.

Connor sınıftakileri daha çok güldürmek için, "Raporumu hamburgeri icat eden adam üzerine yazabilir miyim?" diye sordu.

"Korkarım ilk hamburgeri kimin yaptığını bilmiyoruz ama raporunu McDonald's'ı kuran kişi hakkında hazırlayabilirsin. Hamburger ve patates kızartması ile zengin oldu."

Connor, "Harika! Tam benim kafada," dedi.

Rose elini kaldırdı. Tüm kaynaştırma sınıflarında aynı dersleri alıyor olduğumuz için çok mutluydum. "Miss Gordon tüm bunları ne zamana kadar bitirmeliyiz?"

Rose her şeyi spiralli parlak kırmızı defterine not edip hiçbir ödevi kaçırmayan öğrencilerdendi.

"Rose rahat olabilirsin. Mayıs sonuna kadar zamanımız var ve her bir parçayı adım adım yapacağız. Yarın anılarımızı nasıl yazacağımızı konuşacağız," dedi.

Rose tatmin olmuş görünüyordu ama defterine neredeyse bir sayfa dolusu not almıştı. Bunu yapabilmek için her şeyimi verebilirdim. Ama yine de normal sınıflarda öğretmenlerin verdiği ödevlerle uğraşmak çok güzeldi.

Miss Gordon'daki ışığa sahip olmasa da Bay Dimming diye bir öğretmenin verdiği tarih dersi, dil sanatları dersinden daha iyiydi. Kelleşmeye başlamış ve tıknaz Bay Dimming, okulda yirmi yıldır öğretmenlik yapıyordu ve öğrencilerin dediğine göre hiç devamsızlığı yoktu, tek bir kez bile. Açıkça belli ki yaptığı işi seviyor. Sabahları otobüsümüz okula geldiğinde ve gün sonunda okuldan ayrılırken arabası hep park yerinde olur. Televizyondaki vaizler gibi giyinir, çoğu zaman yeleği olan üç parçalı takımlar. Sakız gibi beyaz gömlek ve parlak renklerde bir kravat giymediği bir güne denk gelmedim. Bazen bunları karısı mı seçiyor diye merak ediyorum. Gerçekten çok parlak oluyorlar.

Bay D tarihi çok sever. Bir bilgi yarışmasındaymış gibi olaylar ve tarihlerden ya da savaşlar ve generallerden alıntılar yapar. Bahse girerim ki *Riziko*'yu kazanabilir.

Diğer öğrenciler Bay Dimming'i pek seviyor gibi durmuyor. Arkasından "Dingil Dimming" diyorlar. Bence bu haksızlık çünkü Bay D gerçekten çok zeki; münazara takımını yönetecek kadar zeki.

Bay Dimming sınıfta Amerikan başkanlarını anlatırken süper bir performans gösterdim. Öğrencilere başkanların ve başkan yardımcılarının bir listesini vermiş, bir hafta sonra sınav yapacağını söylemişti. Catherine isimleri bana defalarca okumuştu.

Listeyi ilk kez okurken, "Bu adamların bazılarının adını hiç duymadım," diye itiraf etmişti. "Hannibal Hamlin, Abraham Lincoln'ün ilk başkan yardımcısıymış. Kim bilirdi?"

Hepsini ezberledim.

Bay Dimming testi verdiğinde tek yapmam gereken doğru cevapları işaret etmekti. Bay D, Catherine'in bana yardım edip etmediğini de kontrol ediyordu. Bazı soruları diğer çocuklardan bile önce bitirmiştim.

Bay Dimming test sonuçlarını vermeden önce kalemlerimizi açmak, biraz gerinmek ya da konuşmak için birkaç dakika süre vermişti. Rose'un benim sırama doğru geldiğini görünce şaşırdım.

"Testten kaç aldın Melody?" diye sordu. "Ben ancak yetmiş beş alabildim." Hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu.

Ben seksen beş almıştım ama yanıma geldiği için o kadar çok heyecanlanmıştım ki elim ayağıma dolaştı. O yüzden tahtamda **5** ve **8**'i işaret ettim.

Koluma dokundu ve anlayışlı gözlerle, "Endişelenme," dedi. "Bir dahaki sefere daha iyi yaparsın."

Ve bunu Moly, Claire ve sınıfın kalanının önünde yaptı. Testte gerçekten kaç puan aldığımı anlatmamın bir yolu yoktu.

Yanımda daha uzun kalması için söyleyebilecek başka bir şey düşünmeyi denedim. Güdük tahtamla söyleyebildiğim **güzel** ve **gömlek** oldu. Elimde olsaydı, "Havalı bir kıyafet" gibi bir ifadeyi seçerdim ama Bayan V bunu gözden kaçırmıştı.

Fakat Rose gülümseyip, "Sen de hoş gözüküyorsun,"dedi.

Hiç de hoş değildim. Üzerimde rengi solmuş bir eşofman üstü ve takımı olan eşofman altı vardı. Annem son günlerde benim için zar zor alışveriş yapıyor. Ve ben bu eşofman takım-

larından nefret ediyorum. Seçebilsem parlak etiketli mavi bir kot, düğmelerle kaplı bir bluz ve yelek giyerdim!

Ancak bunu Rose'a anlatmamın imkânı yoktu, o yüzden sadece işaret ettim.

Teşekkür ederim.

İnanılmazdı, bir kez daha koluma dokunup sırasına, arkadaşlarının yanına geri döndü.

Sonra zil çaldı, ders bitmişti ve H-5'e geri dönmem gerekiyordu. Artık kaynaşma yoktu, Rose yoktu. Okulun bitmesine dört saat daha vardı. Catherine'de gitmişti. Öğleden sonra üniversitede dersi vardı ve zamanında yetişmek için acele etmişti.

Bayan Shannon o gün hastaydı, bu yüzden okula gelmemişti. Ashley, Maria ve Carl ile sessizce *Aslan Kral*'ı izledik, yine. Bu filmi milyon kez izledim; replikleri söyleyebilirim. Sonra nöbetçi öğretmen matematik dersi yaptı. Ekliyorum, yine. Uzun bir bölme işlemini ne zaman göreceğim?

Rose'un ne yaptığını merak ettim. Çok uzun bir öğleden sonraydı.

13. BÖLÜM

Bayan V bağırdı, "Penny! Haaaayıııır!"

Yeşil beyzbol şapkasının altından, "Bay-bay!" diye bağırarak verandadaki rampadan ön kapıya doğru yolu yarılamış olan Penny, Doodle'ı da yanında sürükleyerek kaçıyordu. Bizim evin arka bahçesinde olan Butterscotch eğer Penny'i kaçmaya çalışırken görseydi hünerlerini sergileyecekti.

Sanatçıların bayılacağı bir Kasım günüydü. Kırmızı-bronz yapraklar. Parlak, altın renginde güneş. Yazdan kalma bir gün. Kaçmaya çalıştığı için Penny'i suçlayamıyorum.

Bayan V onu kucaklayıp eve geri getirdi.

Penny, "İşe gidiyo," diyerek surat astı.

Bayan V ön kapıyı kilitlerken tane tane, "Bugün değil tatlı tavşancık," dedi.

Penny şapka takmayı ve kıyafetlerle oynamayı çok seviyor. Annem kendisi için nadiren süslü, kilisede takılacak şapkalar alır ama Penny için bazen çılgın fiyonkları, kurdeleleri olan hasır şapkalar alıp eve geliyor.

Penny koridordaki aynanın karşısında boynunda, neredeyse ayakkabılarına değen annemin plastik kolyeleri, iki kolunda

da birer çanta asılı ve kafasında şapkayla saatlerce oynar. Bir elini kalçasına koyup, "İşe gitmeli," der.

Annem, "İşe böyle giden kimse var mı acaba?" derken hepimiz gülmekten yerlere yatarız.

Babam sürekli, "Sadece iki yaşında! Tek başına alışverişe gidebilecek yaşa geldiğinde buna para yetiştiremeyeceğim!" der. Bir yandan da cep telefonunun kamerasıyla verdiği pozları çeker.

Bayan V, Penny'i geri getirip oturtunca Penny dudak büküp Doodle'ı yere fırlattı, kollarını da göğsünde bağlayıp küstü. Güldüm. Keşke ben de trip atacak kadar vücuduma hakim olabilsem!

Bayan V bir kutudan boya kalemlerini çıkarıp, "Evet Penny, neden oturup resim yapmıyorsun?" dedi.

Küslük unutuldu, Penny boya kalemlerini kapıp boyama kitabını karalamaya başladı, tabii Bayan V'nin masasını da.

Boya kalemlerini kullanabilmek isterdim. Yeşil kökünden sarı-yeşil yapraklar fışkıran kırmızı, kadifemsi tomurcuklu bir gül çizerdim. Zihnimde net bir şekilde görebiliyorum ama ne zaman aptal, gergin parmaklarımın arasına bir boya kalemi alsam tek çizebildiğim titrek çizgiler. Gülün yanından bile geçmeyen şeyler.

Rose için çizebilmek isterdim. Çantasında ve defterlerinde gül motifleri var. Annesi öyle güzel şeyleri nerden buluyor bilmiyorum. Rose'un adı gerçekten kendisiyle uyuşuyor; güzel, narin ve etrafında olması çok hoş. Gerçek güller gibi dikenleri olsa eminim fark etmezdim.

Penny boyalarıyla meşgulken Bayan V gelen postaları kontrol ediyordu. Bir sürü zarf açıyordu ve şaşkınlıkla nefesi

kesilircesine, "Kızlar bilin bakalım ne oldu?" dedi. "Bir yarışma kazandım!"

Ben ilgiyle ona bakarken, Penny ikimize aldırmadan karalamaya devam ediyordu.

"Alışveriş merkezinde bir kitapçıda makale yarışmasına katılmıştım," diye açıkladı. "Konu, balıklar neden ekosistemimiz için önemlidir idi."

Tahtamda **yemek** kelimesini işaret edip sırıttım.

"Hayır, şaşkın," diyerek uzanıp beni gıdıkladı. "Okyanuslar ve doğanın dengesi hakkında bir şeyler yazdım –doğrusu ne yazdığımı tam hatırlamıyorum– ama birincilik ödülünü kazanmışım; şehirdeki akvaryuma altı kişilik bir gezi. Tüm masrafları ödenmiş. Muhteşem!"

Akvaryumu televizyonda görmüştüm. Köpekbalıkları, kaplumbağalar, penguenler ve milyonlarca başka deniz canlısı olmalıydı. **Gitmek?** diye işaret edip sordum.

"Evet, benimle başka kim gelse acaba..." diyerek kafasını kaşıdı ve sırıttı.

Ayağımı kemerden çıkarıp tekme attım. *Ben! Ben! diye* çığlık atmak istiyordum. Onun yerine kendimi işaret ettim.

"Hmmm, kimi alabilirim?" Bayan V dalga geçerek mutfakta bakınıyordu. Gülmemek için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirim.

Ben! Ben! Dürttüm.

"Eveeet, tabii ki seni alacağım Mello Yello!" dedi gülerek. "Birlikte öğreneceğimiz yeni kelimeleri düşünsene. Öğrenmen için her bir balığın adını yazacağım!"

Üzülmüş gibi yapmak için elimi başıma vuruyordum.

"O zaman seni, Penny'i, anneni ve babanı alırsam benimle birlikte beş kişi ediyor. Acaba başka kimi götürebiliriz?" diyerek yüzünü buruşturup düşündü.

Hemen aklıma gelmişti. Rose bizimle gelebilirdi! Adını heceledim. **R-O-S-E.** Ve tekrar. **R-O-S-E.** Sonra **Lütfen** kelimesinin üzerine vurdum.

"Hmmm. Rose okuldan arkadaşın mı?" Heyecanla sıçrayıp tekme attım. "Bence bu harika bir fikir Melody. Ailene ve onun ailesine soracağım, eğer o da isterse şahane bir gün geçireceğiz."

Tekmeler savuran bacağımı durduramıyordum.

Annemle babam Cumartesi günü işten izin alana kadar aradan haftalar geçti ama Şükran Günü herkes için uygundu. Geziden önceki gece uyuyamadım. Annemin konuşmasından anladığım kadarıyla Rose'un ailesi hoş insanlardı. Rose'un da bizimle gelmek istediğine inanamıyordum! Benimle, tekerlekli sandalyedeki kızla gelmek istiyordu!

Rose okulda bana geziyle ilgili bir şeyler fısıldıyordu, tıpkı sırları olan diğer çocuklar gibi. Kendimi gerçek bir kız çocuğu gibi hissediyordum.

En sonunda o cumartesi gelmişti. Sabah erkenden arabamıza doluşmuştuk. Hava hafif serinlemiş olsa da annemin benim için hoş bir kıyafet seçmesini sağlamıştım, eşofman değil güzel bir kot. Rose kıyafetlerim hakkında bir şey dememişti ama Penny ile ilgileniyordu.

"Kardeşin çok tatlı, Melody!" dedi. Güldüm ve başımı salladım.

Penny, küçük tombul ellerini uzatıp el çırptı, "Vo-sie" dedi.

Rose, "Galiba benim adımı söylüyor!" dedi. "Kardeşin yalnızca tatlı değil çok da zeki!"

Yolda giderken Rose kendini bildi bileli onları tanıyormuş gibi annem, babam ve Bayan V ile sohbet etti. Ben de bunun hayatımın en güzel günü olduğunu düşünerek sessizce onları izledim.

Akvaryuma varınca annem Penny'i pusetine yerleştirirken babam da beni sandalyeme oturttu. Rose Penny'nin pusetini, annem de benim sandalyemi itiyordu böylece yan yana gidiyorduk.

Çok kalabalıktı, sanırım tatil olduğu için böyle olmuştu. Kimse bana dikkat etmiyordu ki bu harikaydı. Neredeyse kim olduğumu unutmuştum.

İçeride balık tankları yerden tavana kadar uzanıyordu. Ollie'yi düşündüm. Burada olsa mutlu olabilirdi. Bir tankın içinde başımızın üzerinden bir köpek balığı geçti. Okyanusun dibine bakıyorduk sanki. Sanırım Ollie bu tankta o kadar da mutlu olmayabilirdi.

Hiç bu kadar çok balık görmemiştim. Dünyanın her yanından balıklar vardı anlaşılan. Dikenli ve benekli balıklar, güzelce çizilip boyanmış gibi duran balıklar.

Penny ne zaman bir balık yaklaşsa cama vuruyordu. "Balıklar! Daha çok balık!" Bayan V söz verdiği gibi türlerin isimlerini not alıyor, hepsinin fotoğrafını çekiyordu. Böylece eve döndüğümüzde hepsini hatırlayabilecektik. Annem ve babam ergenler gibi fısıldaşıyordu. Onları hiç bu kadar rahatlamış görmemiştim.

Her tankın önünde durduk. Parlak bir giysiyi andıran deniz analarını ve gerçekten yüzen küçük aslanlara benzeyen aslan

balıklarını çok sevdim. Deniz atlarının olduğu tankta Rose, bunların kafalarının geriye baktığını fark etti! Güzel zaman geçiriyor gibi duruyordu.

Sonra köşeyi dönünce en karşılaşmak istemediğim iki kişiye denk geldik: Molly ve Claire. İzci kızlar grubuyla birliktelerdi. Yalandan birbirleriyle karşılaşmış gibi yapıyor ve okyanus suyundaki tuz yüzdesinden bahseden grup liderini dinlemiyorlardı.

Moly ve Claire tıpatıp aynı giyinmişlerdi; kot pantolon, uzun kollu tişört ve izci yelekleri. Şaşkınlıkla Rose'a bakıyorlardı.

Claire, "Hey Rose! Annenle mi geldin?" diye sordu.

Rose yanımızdan ayrılıp onlara doğru yürürken, "Yok, hayır," diye kaçamak bir yanıt verdi.

Molly, "Babanla mı?" diye sordu. Bana kötü kokuyormuşum gibi bakıyordu. Ve ailem sanki görünmezmiş gibi davranıyordu.

Rose, "Melody ve ailesi ile birlikte geldim," diye mırıldandı.

Claire, "Sahiden mi?" diye çığlık attı. İkisi de yüksek sesle gülmeye başladı.

Rose alçak sesle, "O kadar da kötü değil," dedi ama onu duydum. Annem tam kızlara bir şeyler söyleyecekti ki babam kolundan tuttu. "Onlar çocuk," dedi. "Bırak kendi aralarında halletsinler."

Annem ters ters bakıyordu –benim hakkımda aptalca şeyler söyleyenlere yönelttiği delici bakışlarıyla– ama sessiz kaldı. Yumruklarını sıkmıştı.

Ancak Bayan V kimsenin kendisini durdurmasına izin vermeyecekti. Neredeyse iki metrelik boyuyla Moly ve Claire'in yanında kule gibi dikildi. "Sen! Dişlerinde tel olan kız!" Claire yukarı baktı, afallamıştı.

Claire'in, "Evet, efendim?" diyebilecek kadar algısı açıktı.

"Sence ailen dişlerindeki tellere neden bunca para harcıyor?"

"Hı?" Claire'in kafası karışmış gibiydi. Molly sessizce izci grubunun arasında kaybolmuştu.

Bayan V, "Dişlerin düzgün değil, bu yüzden ailen sana tel taktırmış. Bir gün mezuniyet balosu için kendine bir kavalye bulabildiğinde onlara teşekkür edeceksin," diye kükredi. Tüm izci grubu ve birkaç akvaryum ziyaretçisi dinlemek için durmuştu.

Claire gergin bir şekilde etrafına bakınarak, "Bunun dişlerimle ne alakası var?" diye sordu.

"Bazı insanlar dişlerine tel taktırır. Bazı insanlar bacaklarına tel taktırır. Bazıları için tel işe yaramaz bu yüzden tekerlekli sandalye veya yürüteçlere ihtiyaç duyarlar. Sadece bozuk dişlere sahip olduğun için şanslı bir kızsın. Bunu unutma."

Claire tekrar, "Peki, efendim," dedi. Sonra arkadaşlarına katılmak için hızla uzaklaştı.

Rose, sanırım biraz utanmış olarak yanımıza döndü. Bana fısıldayarak, "Claire bazen biraz budala olabiliyor," dedi.

Öyle mi dersin?

Birkaç tanktan sonra Penny yoruldu ve mızmızlanmaya başladı bu yüzden penguenleri bile göremeden akvaryumdan ayrıldık. Rose'u eve bıraktık, bize güzelce teşekkür etti ve gerçekten çok güzel vakit geçirdiğini söyledi.

Ama gerçekten öyle miydi?

14. BÖLÜM

Şükran Günü tatilini takip eden pazartesi, Catherine ve ben, zil çalmadan birkaç dakika önce Miss Gordon'un dil sanatları sınıfına gittik. Anlaşılan o ki, Rose'un akvaryum gezimizle ilgili ne düşündüğünü hiçbir zaman öğrenemeyecektim, çünkü belli ki aklında daha heyecan verici şeyler vardı.

Herkes onun sırasının etrafında toplanmıştı.

"Müthiş!"

"Rengini çok beğendim, yeşil limon renginin de olduğunu bilmiyordum!"

"Of kanka, olay bu!"

"Şimdiye kadar kaç tane şarkı indirdin?"

"Yeni mail adresin ne?"

"Videolar! Bu çok iyi!"

"Keşke annem de bana bunun gibi bir bilgisayar alsa."

Sandalyemi daha yakına sürdüm. Rose yepyeni bir dizüstü bilgisayarını gösteriyordu.

Etrafındaki gruba, "İnternette gezinip okul için gerekli olan şeyleri bulabiliyorum ve bütün ödevlerimi bunda yazıyorum," diye anlattı. "Şimdiden köpeğimin fotoğraflarını bilgisayara yükledim ve artık kendi MySpace sayfam var!"

Catherine beni yerime götürürken sadece başımı salladım. Bir dizüstü bilgisayar. Ben hâlâ Bayan V ve annemin sandalyeme bağladığı pano üzerinden kelime ve ifadeleri işaret ediyordum, oysa Rose'un interneti vardı; bu demek oluyor ki dünya elinin altındaydı.

Gözlerimi kapadım, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum, *Melody-yapımı* mükemmel bir bilgisayar düşledim. Her şeyden önce konuşabilen bir bilgisayar! Ah, evet. İnsanlar bana çenemi kapamamı söyleyecekti! Ve tüm kelimelerimi hafızasına kaydedecekti, sadece aptal tahtama yapıştırılmış olan sık kullanılanları değil.

Tuşları büyük olacaktı, böylece baş parmaklarımla doğru tuşlara basabilecektim ve sandalyeme bağlanabilecekti. Yeşil limon renginde olması şart değildi.

Gözlerimi açtım. Böyle bir şey olmalıydı değil mi? Ya da buna benzer bir şey? Belki?

Catherine'in kolunu tutup Rose'un bilgisayarını işaret ettim. **Ben de,** diye tahtamda işaret ettim. Bunu birkaç kez tekrarladım.

Catherine Rose'un bilgisayarına göz atarak, "Rose'un bilgisayarından mı istiyorsun? Gerçekten çok güzel. Benim bilgisayarım bile onunki kadar iyi değil."

İşaret ettim, **Hayır.**

"Nasıl, bir bilgisayar istemiyor musun?" Catherine'in kafası karışmıştı.

İnsanlara karşı sabırlı olmayı öğrenmiştim. Bir kez daha Rose'un bilgisayarını işaret ettim ve sonra kelimeleri, **ben de.** Tahtamdaki tüm kelimelere baktım ve daha güzel, daha hoş, daha havalı kelimelerini aradım ama hiçbiri yoktu. Bu yüzden **iyi**yi işaret ettim ve alfabeye gidip **D A H A** harflerini sıraladım. **Daha iyi.** Ahmak gibi gözüküyordum.

Catherine nihayet "A-ha!" dedi. "Sen Rose'unkinden daha iyi bir bilgisayar istiyorsun?"

Evet! Tahtama vurdum. Sonra işaret ettim, **benim için.**

Catherine, "Anladım!" diye bağırdı. "Özel olarak senin için tasarlanmış bir şey istiyorsun! Bu çok zekice Melody!"

Heceledim, **Ha-di ca-nım,** ve gülüştük.

Derken Miss Gordon herkese biyografi ödevinin teslim tarihini hatırlatarak derse başladı.

"Yarın," diye duyurdu, "sınıf, medya laboratuvarında buluşacak, böylece herkes hakkında biyografi yazacağı kişi için son seçimini yapabilir. Ve gelecek hafta hayat hikâyelerimiz için yazı planı çıkaracağız. Sorusu olan var mı?"

Connor, sınıfın daimi palyaçosu, elini kaldırdı. "Sifonu icat eden adamın Thomas Crapper[16] olduğunu öğrendim. Raporumu onun hakkında yazabilir miyim?"

Çocuklar gülmekten yerlere yattı. Rodney o kadar çok güldü ki suratı kıpkırmızı oldu.

16 (İng.) Crapper: Tuvalet (ç.n.)

Miss Gordon Rodney ve diğerlerini susturdu. "Üzgünüm Connor. Bu isteği her yıl alıyorum. Sifonlu tuvaletler 1596'da John Harrington tarafından icat edilmiştir. Komik bir isim değil. Hâlâ bu konuyu araştırmak istiyor musun?"

Connor'un hevesi kursağında kalmış gibiydi. "Yok, sanırım McDonald's'ın kurucusunu anlatacağım. Uzun süre araştırma yapacaksam hamburgerler tuvaletten daha iyidir."

Rodney tekrar gülmeye başlamıştı ki Miss Gordon bakışıyla onu susturdu.

Miss Gordon sınıfta gezinip öğrencilerle projeleri hakkında konuşurken Catherine sordu, "Sen kim hakkında yazacaksın?"

Sadece bir dakika düşündüm. Heceledim **S-T-E-P-H-A-N H-A-W-K-I-N-G.**

Yemek, içmek gibi günlük şeyleri nasıl yaptığını öğrenmek istiyordum. Hem o bir yetişkin. Tuvalete karısı mı götürüyordu? Çocukları var. Baba olmayı nasıl başarmıştı?

Ve konuşma cihazını, konuşmasına ve uzaydaki kara delikleri bulmak gibi gerçekten zor matematik problemlerini çözmesine yardım eden süper havalı bilgisayarlarını.

Catherine için bir soru sordum:

Benim için bilgisayar?

"Bir fikrim yok," diye cevapladı. "Haydi, beraber bakalım."

15. BÖLÜM

Sonraki sabah mevsimin ilk karı yağdı. H-5'in pencerelerinden, dışarıda yağan iri ve düz kar taneleri gözüküyordu.

Freddy pencereye yaklaşıp cama dokundu. "Güzel," dedi.

Bayan Shannon bizi de pencereye yaklaştırdı, böylece çimlere ve ağaçlara düşen karları izleyebiliyorduk. Gerçekten çok güzeldi. Jill bile rahatlamış gözüküyordu.

Maria, "Karda oynayacak mıyız?" diye sordu. "Hayır, Maria. Dışarıda oynamak için hava çok soğuk ama bil bakalım ne yapacağız? Noel yaklaşıyor!"

Maria heyecanla bağırdı.

"Duydum ki burada şu yaşlı, köpükten kardan adamı süsleme geleneği varmış," Bayan Shannon devam etti. Sydney'in kafasını kutudan çıkarırken onun yüzünü taklit etti.

Maria ona sarılmak için atıldı ama Bayan Shannon onu durdurdu, "Tatil zamanında taze çam ağacı kokusu, gerçek şeker bastonlar ve patlamış mısır çelenkleri olmalı. Yarın gerçek bir ağaç getireceğim ve onu güzelce süsleyeceğiz!"

Freddy ve Carl ellerini çırptı. Maria bir an hayal kırıklığına uğramıştı ama Bayan Shannon herkese yumuşacık çikolatalı şekerlemeler dağıtınca kardan adamı unutuverdi. Sydney sessizce kutusuna geri kaldırıldı.

Bayan Shannon sınıfın geri kalanına kâğıttan nasıl kar taneleri yapılacağını gösterirken biz Catherine'le hantal sınıf bilgisayarının önüne oturup internetten iletişim araçlarını araştırdık. Bilgisayar çoooook yavaştı. Bazen durup donuyor bu yüzden bilgisayarı yeniden başlatmamız gerekiyordu. H-5 sınıfında her zaman diğer sınıfların artık kullanmak istemediği eski bilgisayarlar olurdu.

Catherine'le birlikte benim gibi insanlar için tasarlanmış tüm elektronik konuşma ve iletişim cihazlarını inceledik. Çoğu sınıf, bilgisayarımız gibi hantal ve tuhaf gözüküyordu. Bazıları da gerçekten çok karmaşık duruyordu. Hepsi çok pahalıydı. Çılgınca pahalı. Bazılarının fiyatları web sayfasında yazmıyordu bile; belirtmekten korkuyor gibiydiler.

Normal bilgisayar klavyesi olan cihazlar işime yaramazdı. Tuşlara basabilmem imkansızdı. Sadece baş parmaklarımla kullanabileceğim bir şeye ihtiyacım vardı.

Farklı şekillere adapte edilmiş cihazlar da bulduk; kelimeleri seslendiren konuşma tahtaları, tuşlu sistemler hatta göz kırpışı ve baş sallama ile çalışan cihazlar. Sonunda Medi-Talker diye bana uygun olabilecek bir tane bulduk. Baş parmaklarımla kullanabileceğim genişlikte tuşları ve içinde milyonlarca kelime ve kalıp ifade vardı!

Benim yaşlarımda bir çocuğun bu cihazı kullanırken bir videosunu izledim. Çocuğun kendi sesi hiç çıkmasa da bu küçük kutu sayesinde geçen doğum günü partisinin detaylarını anlatabiliyordu! O kadar heyecanlandım ki bacağım seğirmeye başladı ve kollarım titriyordu. Çılgın bir *insan helikopterine* benziyordum.

Catherine tüm bilgilerin çıktısını aldı ve sandalyemin arkasında asılı duran çantama koydu. Günün sonunda, "İyi şanslar, Melody!" diye fısıldadı.

Okuldan sonra otobüsten indiğimde her zamanki gibi Bayan V beni bekliyordu. Çantamda görmesi gereken önemli bir şey olduğunu anlatabilmek için neredeyse sandalyemden düşecektim.

Bayan V, "Bir dakika, sakin ol biraz!" dedi. "Ne zamandan beri ödevlerini yapmak için bu kadar heyecanlanıyorsun? Ne oldu da bu kadar heyecanlısın bugün?"

Sadece sırıtıyor ve tekme atıyordum. Karamelli şekerleme (ilk) ve ton balıklı sandviç (son) atıştırdıktan sonra Penny de öğle uykusundan uyanıp elma püresini yiyince Bayan V nihayet çantamdan kâğıtları çıkardı.

Bayan V, kâğıtları okuduktan sonra onları masaya vurarak, "Peki, işte bu *tam* senin ihtiyacın olan şey," dedi. "Bu kadar heyecanlanmana şaşmamalı!"

Evet! Evet! Evet! diye işaret ettim. Sonra tek tek kelimeleri gösterdim. **Konuş. Anne. İle. Ve. Baba. Konuş. Konuş. Konuş.**

Bayan V, "Annenle baban işten eve gelir gelmez hemen konuşacağım," diye söz verdi.

Zor bekliyordum. Penny, *Susam Sokağı*'nda kurabiyeler yerine havuçları mideye indiren Kurabiye Canavarı'nı izlerken ben sadece şunu düşünüyordum; konuşmak...

Annem bizi almaya geldiğinde Bayan V sözünde durdu ve anneme sadece çıktıları göstermekle kalmayıp kendi bilgisayarından Medi-Talker'ın satıldığı web sayfasını da gösterdi. Penny annemin kucağında oturuyor ve tuşlara basarak sürekli ekranda başka şeyler açıyordu. Sinirlerim bozulmaya başlamıştı. Ama annem bu cihazı kullanarak konuşan, espriler yapan hatta üniversiteye bu cihaz sayesinde devam edebilen insanların videolarını izliyordu.

Bayan V bu cihazın neden tam da benim ihtiyacım olan şey olduğunu anlatıyor ve annem de her zaman olduğu gibi pratik, duyarlı ve tutumlu olmak yerine ona katılıyor gibi duruyordu.

Web sayfasında gezinirken, "Sigorta bu fiyatın yaklaşık yarısını karşılayacak gibi duruyor," diye mırıldanıyordu. "Chuck'la bir konuşayım bakalım. Uzun vadeli bir ödemeye girmemiz gerek."

Bu akşam mı? diye tahtamdan sordum.

Annem beni sıkıştırıp, "Evet, bu akşam!" dedi.

Ama benim dünyamda hiçbir şey değişmedi. Annem ertesi gün, cihaz için online bir başvuru formu doldurup gönderdi. Ben bekliyordum.

Sonra bir reçete yazması için doktorumu aradık. Antibiyotikler için reçete yazıldığını duymuştum ama bir cihaz için?

Çılgınca gözüküyordu. Bu makineyi gerçekten ihtiyacı olmayan biri neden ister ki? Bekliyordum.

Sonra sigorta şirketinden onay almamız gerekiyordu. Daha çok evrak işi ve telefon görüşmeleri, daha çok soru ve cevap. Bekliyordum.

Ailemin maddi durumuna dair birtakım evrak gerekliymiş. Şaka yapıyor olmalıydılar! Neden bu kadar uğraştırıyorlardı sanki? Bekliyordum.

Tıbbi formda bir imza eksikmiş ve tekrar gönderilmesi gerekliymiş. Bekliyordum.

Okul yöneticilerinin göndermesi gereken son bir onay evrakı daha. Bekliyordum.

Bütün hayatım boyunca bu cihazı beklediğimi fark ettim.

Sonunda, sonunda, sonunda Noel'den önceki çarşamba günü Medi-Talker geldi. Başka bir hediyeye ihtiyacım yoktu.

Okuldan eve gelince, Bayan V kargo kamyonunu bizim evin önünde görünce aceleyle eve gittiğini anlattı. Paket için imza vermiş ve güvende durması için onu evine getirmişti. Kocaman kahverengi kutu orada paketlenmiş, sağlam duruyordu. Ve bana gönderilmişti!

Bayan V elini omzuma koyup, "Sakin ol, Mello Yello," dedi ama olamıyordum.

Tahtama vurdum. **Aç! Aç! Aç!**

Bayan V, "Evet, annen sabırsızlanacağını biliyordu," dedi. "Bu yüzden paketin geldiğini haber vermek için onu aradığımda ikimizin paketi açabileceğini söyledi."

Bayan V dikkatlice kutuyu açarken kalp krizi geçirecekmiş gibi hissettim. İçindeki kahverengi kâğıtları benim boşaltmama izin verdi. Sonra sanki bir kilometrelik havalı koruyucu kâğıtlardan sonra oradaydı. Medi-Talker. Düşündüğümden küçüktü, sandalyemin tepsisi kadardı ama pürüzsüz ve parlaktı, ona dokunmak çok hoştu. Kanatlarını uçmak için açmış bir kelebeğe benziyordu.

Off! İnanılmazdı. Denemek için sabırsızlanıyordum.

Bayan V şarj olması için prize taktı ve koca kullanma kılavuzunu eline aldı. "Ohoo!" dedi. "Bunu okuyup anlamak bir yılı alır." Kucağında Penny ile yumuşak pufa oturdu ve okumaya başladı.

Ve ben beklemeye başladım. Ve bekledim. Ve bekledim. Nihayet tam patlayacağım derken sandalyemi Medi-Talker'ın olduğu sehpanın yanına sürdüm.

Okulda hiç bilmedikleri bir video oyununu oynayan veya telefonlarında, bilgisayarlarında kullanma kılavuzuna bakmadan bir sürü program kullanan çocuklar görüyordum. Bu yüzden sağ baş parmağımla açma düğmesine bastım. Ekran vızıldayıp parladı ve bir hoş geldiniz mesajı belirdi.

Başka bir düğmeye bastım ve çok fena halde üşütmüş bir İngilizin sesine benzer bir ses duyuldu, **Medi-Talker'a Hoş Geldiniz!**

Bayan V koltuktan fırladı. Ben neşeyle bağırdım. "Görünüşe bakılırsa beni geçmişsin Melody. Hiç şaşırmadım." Penny'i yere oturttu. "Şimdi, bu alet neler yapabiliyor bakalım!"

Amerika'yı keşfeden Christopher Columbus gibi hissediyordum. O hep oradaydı ama Columbus kendi dünyasından onu ilk keşfedendi. Onun kalbi de benimki kadar hızlı atmış mıydı acaba?

Medi-Talker'ın sadece bir tuşla değiştirilebilen bir düzine kademesi olduğunu çabucak keşfettik. Böylece birinci kademeye bildiğim tüm özel isimleri kaydettik: Benim ismim, ailemdeki herkes, okuldaki çocuklar ve öğretmenler, doktorlarım, komşular, annemle babamın arkadaşları ve tabii ki Bayan V. İkinci kademeye Bayan V renkli ve üç boyutlu kelime kartlarımızdaki kelimeleri kaydetmek konusunda ısrar etti.

Yaz, kaydet. Yaz, kaydet. Bayan V'nin parmakları benim için kelimeler eklerken adeta uçuyordu. Kelimelerimizin çoğu çoktan makinenin içindeydi ama daha, daha çok ekledi. Daha fazla. Daha da fazla.

İsimler, fiiller, zarflar ve sıfatlar –binlercesi– başka bir kademede ise çok havalı bir cümle programı vardı. Yüzlerce ifade ve cümle hazırlayıp onlara tek bir tuşla erişebilirdik.

Son şarkılarını duydun mu?

İşte bu harika!

Heceleme testi nasıl geçti?

Sıradan kelimeler. Normal diyaloglar. Hiçbir zaman bunlara sahip olmamıştım. Harikaydı.

Diğer bir kademe sayılar içindi hatta hesaplamalar için. Artık matematik problemleri çözebilecektim. Belki de öğretmenlere bundan bahsetmem.

Ve bir başka kademe tamamen klişe espriler ve aptalca söyleyişlerle doluydu, bizim için yenilerini ekleyebileceğimiz bir alan da vardı. Başka bir kademede de müzik vardı! Cihazı bir bilgisayara bağlayabilir ve istediğim bir şarkıyı indirebilirdim. iTunes'a bakmak için sabırsızlanıyordum. Belki hangi şarkıların popüler olduğunu Rose'a sorabilirim.

Rose! Artık Rose'la gerçekten konuşabilirim!

Bir süre sonra program ayarı yapmayı bıraktık. Penny'nin altı değiştirilmeliydi ve oyalanmalıydı. Ama ben dinlenmek için fazla heyecanlıydım.

Bu yüzden Bayan V, Penny'i kanepenin ucuna oyuncak bebek eviyle birlikte yerleştirdikten sonra cihaza biraz daha kelime ve ifade ekledik. Sonunda yazmayı bıraktı ve, "Denemek ister misin?" diye sordu.

Oda çok sessizdi. Makinenin kenarına yavaşça vurdum sonra iki tuşa bastım.

Bilgisayar sesi, **Teşekkürler, Bayan V,** dedi.

Hızlıca gözlerini kırpıştırdı. Ben de aynı şekilde. Mendil almak için uzandı. İkimizin de buna ihtiyacı olacaktı.

Bayan V mendilini cebine tıkıştırıp kullanma kılavuzundan tekrar okumaya başladı. "Bak, bunu dinle!" dedi. "Bu bağlayıcı kablo ile bilgisayarda yazmak istediğin daha uzun şeyleri kaydedebilirsin, mesela öykü ya da şiir.

Makine, **Vay be!** dedi.

Bayan V onaylarcasına başını salladı. "Bu çok eğlenceli olacak. Ama istediğin şeyleri tam olarak anlatabilmek için çok alıştırma yapmalısın."

Haklıydı.

Birçok kademe kullanıcıların kendi bilgilerini girebilmeleri için boş bırakılmıştı: Kelimeler, cümleler hatta resimler. Bilgiler doğrudan makineye yazılabiliyordu ya da bir bilgisayardan indirilebiliyordu. Biraz bunaltıcı bir işti.

Bayan V, "Melody, bunu sana uyacak şekilde düzenleyebiliriz," dedi. "Bu senin dünyan olacak, o yüzden kendimize zaman tanıyalım ve tam ihtiyacın olan şeyi oluşturalım."

Çok mutluydum. Makineye sarılmak istiyordum ama bu çok aptalca gözükürdü. Onun yerine ona bir isim buldum. Bu biraz salakça olabilir ama bazen kimsenin bilmediği sadece senin bildiğin bir şeyin olması güzeldir. Kişisel olduğu için bu ismi cihaza kaydetmeyecektim ama içimden Medi-Talker'ı sevdiğim şarkıdaki gibi *Elvira* olarak anacaktım. Evet, kalbim *Elvira* için yanıyordu!

Bayan V Penny ile oynarken ben de Elvira'nın yapabildiklerini keşfetmeye devam ediyordum. İlk yapmak istediğim değişikliklerden biri karşılama mesajını ve ses tonunu değiştirmekti. Bilgisayar tabanlı bu karşılama sesi çok yapaydı. Fakat makine birkaç değişik kadın sesi seçeneği veriyordu ve bir dolu dil seçeneği.

"Trish" adındaki sesi seçtim. Gerçekten sesi bir yetişkin gibi değil, kız çocuğu gibiydi. Konuşabilsem sesimin onun gibi olması sorun olmazdı.

Trish Fransızca, ***"Bienvenue,"*** dedi. Bunun, "hoş geldiniz" demek olduğunu biliyordum. Almanca seçeneğine bastım

"Willkommen," dedi. Çince seçeneğine basınca ***"Foon ying"*** gibi bir şeyler söyledi.

Bir dakikalığına durdum ve tahtaya baktım. Almanya, Çin ve Fransa'da da benim gibi konuşmak için böyle bir makineye ihtiyacı olan çocuklar olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Bayan V bana dönüp mekanik tondaki **"Medi-Talker'a hoş geldiniz"** karşılama mesajını Trish'in sesiyle, **"Merhaba! Ben Melody, benimle konuşsanıza!"** şeklinde değiştirmeme yardım etti. Okula gidip herkesi *kendi* yeni bilgisayarımla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum. Rose'un ne diyeceğini merak ediyorum.

O ana kadar, annem ve babam ne yaptığımızı ve ne kadar ilerlediğimizi sormak için birer kez aradılar. İkisi de bir an önce buraya gelip cihazı kendi gözleriyle görmek için sabırsızlanıyordu. Bayan V onları beklerken programlamaya devam edip daha fazla şey eklememizi önerdi. Okula götürmeden önce birkaç hafta alıştırma yapmam gerektiğini düşünüyordu. Ben beklemek istemiyordum ama onunla aynı fikirdeydim cihaza alışmam zaman alacaktı. Tüm sistemi diğer çocuklar gibi konuşabileceğim seviyede kullanabilmek istiyordum. En azından olduğu kadar...

Bu yüzden kelimelere geri döndük, binlercesini yüklemek istiyordum: *Defter, kalem, ev ödevi, test, pozitif, negatif, tırnak, oje, kıyafet, sırt çantası, cüzdan, korkmuş, heyecanlı, mor...*

Sonra daha çok ifade ekledik, yüzlercesini: *Alışveriş merkezine, o mesafeden, tam ortasında, sonuç olarak, bunun nedeni.*

Son olarak kapı zili çalmadan hemen önce biraz da cümle ekledik, bir düzine: *Saat kaç? Nasıl gidiyor bakalım? Beni çok güldürdün. Çok heyecanlıyım.*

Babam ve annem bizi almaya geldiğinde babam kamerasını hazırlamıştı. Elleri biraz titriyordu. "Haydi tatlım, nasıl çalıştığını göster bakalım bize," dedi.

Babamın ilk kelimelerimi kaydedecek olmasına inanamıyordum. Tıpkı Penny'nin ilk kelimelerini kaydeder gibi, aslında pek de öyle değildi.

Çok dikkatli şekilde yazdım ve konuşması için cihazın tuşuna bastım.

"Merhaba, baba. Merhaba, anne. Çok mutluyum."

Annemin gözleri yaşarmış, burnu kızarmıştı. Bana yumuşacık ve duygu dolu gözlerle bakıyordu.

Düşününce aileme hiç ama hiçbir zaman doğrudan bir şey söylememiş olduğumu fark ettim. Birkaç tuşa bastım ve cihaz benim hiçbir zaman söyleyemeyeceğim yeni kelimeleri seslendirdi.

"Sizi seviyorum."

Annem kendini bırakmıştı. Gözyaşları içinde babama tutundu. Babam da birkaç damla gözyaşını içine çekmeye çalışıyordu.

Ama hepsini kaydetmişti.

16. BÖLÜM

Makineyi okula götürmek için ara tatil bitene kadar bekledim. Noel tatilinde her gün Bayan V ile alıştırma yaptım. Doğru tuşlara nasıl basarım, bir kademeden ötekine nasıl kolayca geçerim, nasıl kullanabilirim. Ben değil yerine nasıl değilim diyebileceğimi ya da ben gidiyor yerine gidiyorum diyebileceğimi öğrendim. Zordu. Makineyi karıştırıp duruyordum ama Bayan V vazgeçmeme izin vermiyordu. Vazgeçmek istemiyordum.

Böylece okula döndüğüm ilk pazartesi gününün yıldızı Elvira, beni ilgi odağı yaptı. Üstelik kusmak ya da üzerime yemek dökmek gibi utandırıcı bir şey yüzünden değil de gayet havalı bir sebeple. İnanılmaz!

Öğretmenler bile etkilenmiş gözüküyordu. Bayan Shannon beni koridorda görünce, "Millet, dikkat edin!" diye seslendi. "Melody, hepinizi inletecek!"

Sırıtıp bir tuşa bastım ve en son gençlik müzikallerinden bir şarkı çalmaya başladı.

Bayan Shannon müziğin ritmine göre koridorda zarif biri şekilde yürürken, "Kızım bu işi bitirdin, devam et! Müzik ve her şey!" dedi. Çok güldüm.

H-5'te Maria bütün sabah bana yapışıp kaldı. "Çok havalı, Melly-Belly," diye tekrar edip durdu. "Çok havalı, ben de kullanabilir miyim?" Işıklı ekrana ve parlak tuşlara dokunmak istiyordu, Bayan Shannon yanımıza gelip sınıftaki bilgisayara koyduğu yeni video oyunu ile onun dikkatini çekebildi.

Catherine dil sanatları sınıfına gitmeden önce geldiğinde onun için hazırdım. Yeşil ekoseli bir gömlek, mavi bir etek ve turuncu çoraplar giymişti. Ona söyleyeceğim ilk şeyi planlamıştım bu yüzden Bayan V ile çoktan programlamıştık. Bir tuşa bastım ve gülümsedim. **"Haydi, alışverişe gidelim."**

Catherine nefesini tuttu sonra o kadar çok güldü ki neredeyse boğulacaktı. Sonra bana koşup sarıldı. "Senin adına çok sevindim Melody! Buna gerçekten ihtiyacın vardı! Ve evet, bir gün ayarlamalıyız ki bana moda hakkında bir şeyler öğret!"

"Acele etmeliyiz," diye yazdım. Harika hissediyordum.

Catherine, "Seni taş kalpli kız!" diye söylendi, hâlâ gülüyordu. "Ama şimdilik seni kaynaşma sınıfına götürelim ve bu yeni, havalı makineyi herkese gösterelim!"

Heyecanla titredim. Miss Gordon'un sınıfına girdiğimde normal olarak kimse dönüp bana bakmadı, gülümseyerek bana bakan Rose dışında.

Ama makinemin sesini iyice açıp tuşa bastım: **"Hey selam millet, yeni bir bilgisayar aldım."**

Başlar döndü ve fısıldaşmalar başladı.

"Engelliler için de bilgisayar yapıyorlar mı?"

"Konuşuyor mu? Benimki konuşmuyor."

"Seninkinin konuşmasına ihtiyacın yok ki!"

"Garip bir sesi var."

"Senin de öyle."

"Gerçekten ne söylemek zorunda olabilir ki?"

Ama Connor zıplayarak kalktı, kabarık sarı saçları gözlerinin üzerine düşüyordu, yüksek sesle şöyle dedi, "Bu harika bir şey Melody!"

Ve en popüler ve muhtemelen beşinci sınıftaki en büyük ve en uzun çocuk olduğu için sanırım onun onayı, geri kalanların da benimle uğraşmaması anlamına geliyordu.

Yani birçoğunun. Sınıfta ilk defa kendine ait bir dizüstü bilgisayar alan ve yeni bir akıllı telefon ya da konsol oyunu aldığında herkesin bunu duymasını sağlayan Claire burnunu çekip, "Gerçekten komik görünen bir bilgisayar! Ama sanırım senin gibi çocuklar için ideal," dedi. Molly ile bakıştılar. Beni kör sandıklarına yemin edebilirim.

Claire'i boş bir diş macunu tüpü gibi sıkmak istiyora benzeyen Miss Gordon, "Claire sınıfımda kabalık etmeye izin vermiyorum. Şimdi yerine otur ve sessiz ol!" dedi.

Fakat Claire bile moralimi bozamazdı. Bayan V ile uzun zaman önce hazırladığımız bir cümle için başka bir tuşa bastım. Bir şekilde buna ihtiyacım olacağını biliyordum! Makine şöyle dedi, **"Şimdi herkesle konuşabiliyorum, Claire'le de!"**

Kaşlarını çatıp somurttuğunu gördüm ama başka herkes gülüyordu. Hepsi makineye dokunmak, bir iki tuşa basıp denemek istiyorlardı ama Catherine hepsini uzaklaştırıp tanıtımı benim yapmama izin verdi.

Yeşil seviyeye gittim, şakalar. **"Tık, tık."**

Birkaç kişi cevap verdi, "Kim o?"

Medi-Talker, **"Isabel,"** dedi.

Etrafımdaki çocuklar yine yanıtladı, "Isabel, kim?"

"Isabel yok mu? Tıklatmak zorundaydım!"

Bu aptal şakaya herkes benimle birlikte güldü. Kollarım ve bacaklarıma pek hâkim olamasam ve gülerken biraz salya akıtsam da hayatımda ilk defa grubun parçasıymış gibi hissediyordum.

Bir kaydet tuşu olsa da bu anı kaydetsem ve tekrar tekrar izleyebilsem diye geçirdim içimden.

"Bugün pazartesi. Hava soğuk," yazdım ve bir tuşa bastım. Biraz vızıldayıp dil çıkarır gibi yan tarafından ince bir kâğıt çıkardı. Yazdığım kelimeleri kâğıda basmıştı.

Sınıfın video oyunu şampiyonu, "Vuhuuu!" dedi. "Yazıcısı da var! Çok ustaca!"

Catherine, herkes kelimelerimi okuyabilsin diye kâğıdı elden ele verirken Miss Gordon cesaret verici bir şekilde başını sallıyordu. Sonra Catherine sınıfa açıkladı, "Melody'nin Medi-Talker'ı bilgisayar, müzik çalar ve konuşma aygıtının bir kombinasyonu. HD, yüksek teknoloji özellikleri var ve onun

dünyasına ışık tutup onu size bağlayabilmek için tasarlandı. Söyleyecekleri için ona zaman ayırın."

Claire elini kaldırdı.

Miss Gordon gözlerinde uyarı ile, "Evet Claire," dedi.

"Acımasız olmak istemiyorum –gerçekten– ama bana hiçbir zaman Melody'nin kafasının içinde düşünceler varmış gibi gelmemişti."

Birkaç çocuk daha belli belirsiz kafa salladı.

Miss Gordon sesini yükseltmedi. Onun yerine düşünceli şekilde şu cevabı verdi:

"Claire, sen şimdiye kadar aklına ne gelirse söyleyebildin. Hepiniz. Ama Melody, sessiz kalmak zorundaydı. Muhtemelen söyleyecek milyonlarca şeyi vardır."

Makineyi konuşturdum, **Evet. Evet. Evet.**

Miss Gordon'a gülümseyerek teşekkür ettim ve sonra Rodney ve Connor'a Medi-Talker'ın içinde gelen bir video oyununu gösterdim. Space Soldiers oynayacak kadar hızlı olup olamayacağımı hiç bilmiyordum ama yine de orda olması güzeldi. Rodney muhtemelen bir dakika geçmeden bu oyunda usta olabilirdi.

Miss Gordon, çeşitli kademelere baktı, etkilenmiş gözüküyordu. "Şimdi ne kadar çok kelimen var, Melody!" dedi. "Üstünden tonlarca yük kalkmış gibi hissettiğini biliyorum."

Başımı salladım. Makine yüksek sesle, **Çok havadar,** dedi. Uuups! *Çok havalı* demek istemiştim. Claire ve Molly'nin kıs kıs güldüğünü duyunca yüzüm kızarmaya başladı.

Ama Rose sırasını sandalyemin yanına çekti. Yavaşça "Melody, bu müthiş bir şey," dedi. Rose'un parlayan tuşlara dokunmasına izin verdim.

"Evet," diye cevapladım. Sonra ona bakıp, **"Arkadaş mıyız?"** diye yazdım.

Hiç tereddüt etmeden "Arkadaşız!" dedi.

"Mutlu," diye yazdım ama gerilmiştim. Heyecandan aptalca bir şey yapmam, bir şeyleri devirmem diye umuyordum.

Rose dikkatle bana bakıp sonunda, "Tüm kelimelerimin içimde sıkışıp kaldığını hayal bile edemiyorum," dedi.

"Berbat bir şey," diye yazdım.

Rose gülümsedi, "Seni anlıyorum!"

17. BÖLÜM

Elvira'yı kullanmaya alıştığım bir aydan beri okuldaki hayatım daha keyifli bir hâl aldı. Neredeyse... Connor'a önceki akşamki show hakkında bir şeyler sorabiliyorum ya da Jessica'ya yeni ayakkabılarını beğendiğimi söyleyebiliyorum.

Kar yağıyordu –hafif hafif– neredeyse her gün. Ocak ayının sonlarında bir akşam üzeri, **"Umarım karlı bir gün olur ve okullar da tatil edilir,"** diye yazdım. Herkes katıldı. Bir kez olsun tüm sınıf adına konuşmuştum.

Elvira'nın yardımıyla sınıfta soruları da daha rahat cevaplayabiliyorum. İlk defa öğretmenlerimin not defterinde cevapları gerçekten bilip bilmediğimden emin olamadıkları için numaradan verdikleri notlar yerine sahiden benim verdiğim cevaplara göre verdikleri gerçek notlarım yazıyor. Yazıcımdan çıktısını aldığım cevaplar ve diğerleri!

Ama teneffüslerde hâlâ yalnız oturuyorum. Dışarıya çıkmak için hava çok soğuk bu yüzden aşırı ısıtılmış kafeteryanın uzak bir köşesinde sınıfa dönme zamanı gelene kadar oturuyoruz. Kızların hiçbiri erkeklerin söylediği aptalca şeyler hakkında

benimle dedikodu yapmıyor. Hiç kimse okuldan sonra beni arayacağını söylemiyor. Kimse beni doğum günü partisine ya da yatılı misafirliğe davet etmiyor. Rose bile.

Tabii ki durup bir iki dakika benimle sohbet ediyor ama Janice ve Paula onu bir resme ya da cep telefonunda bir şeye bakmak için çağırır çağırmaz Rose, "Hemen geliyorum!" diyor ve sonra yanımdan ayrılmak için bir mazeret bulduğuna sevinir şekilde gidiyor.

Sadece gülümsüyorum, salya akıtmadığımı umarak, farkında değilmiş gibi yapıyorum. Birkaç dakika numara yaptıktan sonra tuşa basıyorum **"H-5'e geri gidelim,"** ve Catherine ile birlikte sınıfa gidiyoruz.

Ocak'ın sonlarına doğru bir akşam üzeri, Bay Dimming ağzında kuru ve yavan ekmek çiğniyormuş gibi bir ses tonuyla, "Bugün her zamanki dersimiz yerine bence *Akıllı Çocuklar Bilgi Yarışması* takımı için bir alıştırma yapabiliriz," diye duyurdu.

Herkes neşeyle bağırdı çünkü öbür türlü Sahra Çölü hakkında bir ders yapacaktık. Oldukça kuru ve yavan.

Her yıl okulumuz *Akıllı Çocuklar yarışması*'na bir takım gönderiyor. Yerel turlar tüm şehirler ve ülkenin dört bir yanından ilk okulların katılımıyla bir otelde gerçekleştiriliyor. Geçen sene bizim okulumuz bölgede ikinci olmuştu. Müdürümüz o kadar gururlanmıştı ki takımdakiler sadece dördüncü, beşinci ve altıncı sınıflar olsa da tüm okul için pizza aldırtmıştı.

Birinci olan takım ulusal yarış için Washington D.C.'ye gitmişti. Yarışma televizyondan yayınlanmıştı ve gerçekten büyük bir olay olmuştu.

Rose masasını yanıma yaklaştırdı. "Ben geçen senenin takımındaydım." dedi.

"Biliyorum," diye yazdım. **"Sen çok zekisin."**

Yüzü aydınlandı ve biraz daha yakınlaştı. "Muhtemelen Connor da tekrar seçilir. Onunla baş etmek biraz zor ama ıvır zıvır şeyleri çok iyi biliyor."

O tarafa baktım. Connor, arkadaşına geçen seneki yarışı anlatarak böbürleniyordu. "Otelde yarışı düzenledikleri salonu görmeliydin. Altın şamdanlar! Her yerde zenginlik! Ve çocukların hepsi çok zeki gözüküyordu. Ama hepsine duman attırdık!"

Rodney art niyetsiz bir şekilde, "Bazıları hariç hepsine, dostum!" diye seslendi. "Onlar sizi mahvetti!" Sınıftakiler bağırmaya başladı.

"Evet, ama bu yıl biz kazanacağız! Değil mi, Bay D ?"

Bay Dimming, "Kesinlikle bunu deneyeceğiz Connor," diye cevapladı. "Bu sene kurallar biraz değişti. Bu yüzden takımımız beşinci ve altıncı sınıflardan oluşacak. Bu bizi daha güçlü kılacak, çünkü bazılarınız geçen sene de yarışmıştı. Şimdi, ne kadar iyi durumdayız bir görelim. Sadece denemek için birkaç örnek soruya bakalım, ne dersiniz?"

Rodney, "Ödül de var mı?" diye sordu.

Bay D, "Her yarışın sonunda ödül olmaz, Rodney," diye cevapladı.

Connor, "Evet, ama sonunda güzel bir şeyler olunca daha eğlenceli oluyor," diye ekledi. "Lütfen?"

Öğretmen, "Peki, peki! Öğle yemeğimden bir adet Butterfinger şekerleme," dedi. Herkes bir kez daha güldü.

Rose, "Çikolata sivilce yapıyor," diye Connor'a takıldı. "Ben çikolata istemiyorum, kazanmak istiyorum!" Sırasını yerine çekti.

Catherine diğer yanımda oturuyordu. "Onlarla birlikte bu alıştırma turuna katılmak ister misin?" diye sordu.

"Evet! Evet! Evet!" diye yazdım. **"Cevaplar: A, B, C, D, E Kolay."**

Sırıttı. "Peki, sakin ol! Bakalım neler olacak, görelim!"

Bay Dimming boğazını temizledi ve güldü. "Akıllı Çocuklar yılın en sevdiğim zamanı," diye itiraf etti. "Bakalım bu yıl yolun sonuna kadar gidebilecek miyiz?"

Sınıf yine neşeyle bağırdı.

"Önce soruları okuyacağım, sonra da cevap seçeneklerini. Doğru cevabın şıkkını yazacaksınız. Herkes anladı mı?"

Connor elini kaldırıp, Bay Dimming henüz onu fark etmeden, "Kolay şeyler sormayın Bay D. Zehir gibi bir beynim var!" dedi.

Rose, "Ve kocaman bir ağzın," diye fısıldadı.

Öğretmen, "Bir numara," diyerek başladı. "Hangisi güneşe en yakın gezegendir?

A. Venüs

B. Dünya

C. Merkür

D. Mars

E. Jüpiter."

Connor, "Çocuk oyuncağı!" diye protesto etti.

Bay D sert bir şekilde, "Lütfen, Connor. Sessizlik," diyerek uyardı ve Connor nihayet çenesini kapadı.

Makinemde C harfine bastım ve bir sonraki soruyu beklemeye başladım.

Bay Dimming, "İki numara," diye devam etti. "Yedigende kaç kenar vardır?

A. Dört

B. Altı

C. Yedi

D. Sekiz

E. Dokuz."

Tekrar C harfine bastım. Arka arkaya iki cevap aynı olabilir miydi? Neden olmasın? Doğru olduğunu biliyordum.

Bay D, "Üç numaralı soru," dedi. "Bir ABD milletvekilinin normal görev süresi ne kadardır?

A. Bir yıl

B. İki yıl

C. Üç yıl

D. Dört yıl

E. Altı yıl."

Hmmm. Bunda bir yanıltmaca olabilirdi. Haberlerde sanki sürekli aynı politikacıları görüyorduk. Ama ben cevaba *B* yazdım.

Bay D toplamda elli soru sordu. Birkaç tanesi matematik problemiydi. Diğerleri fen ve dil bilgisi. Son soru coğrafya hakkındaydı.

"Büyük Kanyon hangi eyalettedir?" diye sordu.

A. California

B. Arizona

C. Güney Dakota

D. New Mexico

E. Utah."

Oraya hiç gitmemiştim ama Seyahat Kanalı'nda izlemiştim ve Arizona'da olduğunu biliyordum. *B* harfine ve sonra yazdır tuşuna bastım. Catherine kağıdımı öğretmenin masasına götürdü.

Kağıdı alırken Bay Dimming, "Melody de katıldı mı?" diye sordu. Elindeki kağıda göz attı. "Ne kadar güzel."

Ses tonu hoşuma gitmemişti.

Biz Mısır'daki piramitler hakkında bir film izlerken kâğıtlarımızı okudu. Gözümü ondan alamıyordum.

Nihayet Bay Dimming çerçeveli gözlüklerinin üzerinden baktı. "Sonuçlar belli oldu. Bunlar resmî elemeler değil ama bugün en yüksek notları Paula, Claire, Rose ve Connor aldı."

Connor sırasından zıpladı ve çığlık attı. "Biliyordum! Ben buyum! Süperim! Evet, şu şekeri alayım artık!" Masada duran Butterfinger'a doğru yürümeye başlamıştı.

Öğretmen kızarak, "Yerine otur Connor!" dedi, "İyi bir sonuç çıkardın ama şekeri almıyorsun."

Connor şaşırmıştı, "Beni kim geçti? Rose mu? Sorun değil. Gerçek elemelerde kazanacağım."

Rose'a doğru baktım. Gülümsedi. Yüzünde beklenti dolu bir bakış vardı.

Bay Dimming bir süre sessiz kaldı. Başını kaşıdı. En sonunda, boğazını temizleyip, "Bugünkü yarışı ve Butterfinger'ı kazanan, *mükemmel* bir sonuçla..." bir kez daha durdu, başını salladı ve yeniden "Sınıfta her soruyu doğru cevaplayan tek kişi... Melody Brooks."

Ölüm sessizliği. Hiç bağrışma yok. Sadece inanamayan bakışlar.

Molly kızgınlıkla, "Bu haksızlık!" diye bağırdı. "Melody'nin kendisine cevapları fısıldayan bir yardımcısı var!"

Claire yüksek sesle ekledi. "Kopya çekmiş olmalı!"

Catherine sandalyesinden atlayıp Claire ve Molly'nin olduğu yere yürüdü, yeni deri botları sınıfın zemininde gıcırdıyordu. "Ben ona yardım etmedim! Acaba onun zeki olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

Claire aksi bir tonda, "Kendi kendine oturamıyor bile!" diye cevapladı.

"Vücudunun nasıl göründüğü ile beyninin nasıl çalıştığı arasında bir bağlantı yoktur! Aynaya baktığında bunu anlıyor olman lazım!"

Connor, "Ooof! Seni fena bozdu!" dedi. Birkaç gülüşme oldu. Ama çocukların çoğu gergin bir şekilde bakışıyordu. Kimse bana bakmıyordu.

Claire cevap vermedi, sanırım Molly de susmaya karar vermişti.

Catherine yanıma geri geldi ama tüm bu olanlar yüzünden ben masanın altına girip kaybolmak istiyordum.

Bay Dimming sınıfı susturmak için elini kaldırdı. "Melody lütfen gelip şekerlemeni al," dedi. "Bugünkü çaban için seninle gurur duyuyorum. Sınıf arkadaşların da öyle. Haydi bakalım Melody için bir alkış!"

Herkes, belki Molly ve Claire hariç, ben sınıfın ön tarafına giderken alkışladı.

Sandalyemden gelen yumuşak motor sesi duyuluyordu. Benim çarpan kalp sesimi duyamıyorlardı.

Öğretmenin Molly ve Claire'i susturup kazara tüm soruları doğru yanıtladığımı düşünerek kendimi iyi hissetmem için şekerlemeyi bana verdiğini fark ettim. Ama bu bir rastlantı değildi. Hepsini biliyordum. Her birini.

Bay Dimming şekerlemeyi tepsime bıraktı. Güzel. En azından herkesin gözü önünde elimden düşürürsem diye endişe etmem gerekmeyecekti. Başım önümde yerime geçtim.

Catherine elini vurmam için havada tutarak, "Seninle gurur duyuyorum! Sen de duymalısın!" diye fısıldadı. Ama hareket etmedim.

"Yok," diye yazdım.

"Neden? Hepsini geçtin."

Epey zamanımı aldı ama yazdım, "Beynimin de geri kalanım gibi işe yaramaz olduğunu düşünüyorlar." Ağlayacak gibi hissediyordum.

Catherine sesinde bir isyan tonuyla, "O zaman sadece çalışıp onlara haksız olduklarını göstermeliyiz!" dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Böylece bilgi yarışması takımına girebilirsin," dedi.

"Asla olmaz," diye yazdım.

Catherine tam cevap verecekken, Bay Dimming bilgi yarışması takımı için gerçek elemelerin bir hafta içinde yapılacağını duyurdu. "Birçoğunuz bu deneme turunda iyi iş çıkarttı," dedi. "Ama unutmayın gerçek yarışma için altıncı sınıf öğrencileri ile yarışmanız gerekecek. Eve gidip çalışın. Sadece en iyiler seçilecek."

Connor, "Benim gibiler mi?" diye bağırdı.

Bay Dimming, "Eğer başarırsan," dedi. "Kazanan takımı bu yıl Washington, D.C.'ye ben götürüyorum. Benimle misiniz?"

Herkes bağırdı, "Eveeeet!"

Bir şey için çalışmaya bu kadar heveslenmeleri beni şaşırtmıştı. Ama Bay D onları futbol antrenörü gibi motive ediyordu.

"Televizyona çıkabilmek için çok çalışmaya hazır mısınız?"

"Eveeeeeet!"

Connor, "Eğer kazanırsak yeni bir takım elbise alacak mısınız?" diye sordu.

Bay Dimming buna sahiden güldü. "Sözüm olsun. Yeni bir takım, belki mavi kırmızı saten yeleğiyle."

Ve bütün sınıf kahkahaya boğulup alkışladı.

Bay D "O zaman elimizden geleni yapalım," dedi. "Fevkalade zor sorular hazırlayacağım ki bu sene eksiksiz hazırlanalım."

Molly'nin Claire'e dönüp, "Evet, şimdiden kelime bilgisi ile başladık," diye fısıldadığını duydum.

Connor "Zor sorular mı?" diye yakındı.

Bay Dimming "Şu açıdan bak," diye Connor'a açıkladı. "Eğer Melody Brooks ilk turu geçebiliyorsa, sorularım demek ki yeterince zor değil! Bu yarışı kazanmak için hepimiz çok çalışacağız!"

Herkes neşeyle bağırdı.

Ben hariç.

18. BÖLÜM

O gün okuldan sonra huysuz ve kötüydüm. Bayan V, benim için yeni kelime kartları hazırlamıştı. Penny, Bayan V'nin bonelerinden birini kafasına takmış komik görünüyordu. Ayrıca ciğerlerini şişirerek aptal bebek şarkılarından birini söylüyordu. Kolumu kaldırıp tüm kelime kartlarını yere ittirdim.

Bayan V, "Hanımefendi, kim tepenizi attırdı böyle?" diye sordu. Kartları toplamadı.

Penny şarkı söylemeyi bırakmış gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu.

Medi-Talker'ı kapattım ve gözlerimi boşluğa diktim.

"İyi bakalım. Böyle devam et. Ama yerdeki tüm kartları tek tek sen toplayacaksın!"

Dudağımı büküp duvara bakmaya devam ettim.

Penny yaklaşıp kolumu dürttü. Kolumu çektim. Umursamıyormuş gibi gözüküyordu ve tekrar şarkı söylemeye başladı:

"Mutlu, mutlu, mutlu ayaklarını vur,

Mutlu, kutlu, sulu burnunu sil,

Hopla, atla, fırla, zıpla ve zıpla."

Zıpladı. Ayağını yere vurdu. Sonra tekrar şarkıyı söyledi. Ve tekrar.

Gerçekten sinirlerimi bozuyordu. Sadece susmasını istiyordum! Sürekli konuşuyordu. Sürekli yürüyordu. Zıplıyor, sekiyor ve şarkı söylüyordu. Sadece dur. Bir dakikalığına, lütfen DUR!

Durmayacaktı. "Merhaba, Dee-Dee," dedi. Doodle'ı tepsime bıraktı.

Oyuncağı yere ittim.

"Doodle, Dee-Dee." Aptal ve perişan şeyi tekrar tepsime koydu.

Tekrar yere ittim. Beni yalnız bırakın! Çığlık atmak istiyordum.

Penny sandalyeme konan şeyleri düşürmeme alışkındı, ona kötü davranıyor olduğumun farkında değildi. Doodle'ı üçüncü sefer tepsime koyunca onu o kadar güçlü şekilde ittirdim ki kolum Penny'nin başına çarptı. Devrilip yere düştü.

Suratında şaşkın bir ifadeyle bana baktı, Doodle'ı kucaklayıp gözyaşları içinde Bayan V'ye koştu.

Bayan V Penny'i kucağına alırken, "Melody, bugün neyin var senin?" diye sordu.

Nasıl anlatabilirdim ki?

Ağlamak istemiyordum ama ağladım. Sandalyemi döndürdüm böylece telefon çaldığında yüzüm duvara bakıyordu. Bayan V bakışlarını benim üzerimden telefona çevirdi, içini çekti ve telefonu açmak için kalktı.

"Ah, merhaba Catherine."

Catherine mi? Daha iyi duyabilmek için hafifçe sandalyemi döndürdüm.

Bayan V, "Morali bozuk mu?" diye sordu. "Aslında bu akşam üzeri biraz karamsar duruyor. Yok, geri alıyorum. Düpedüz canavar gibi." Bayan V gözlerimi yakalayınca suratını komik bir şekle soktu.

Sadece baktım.

"Tüm soruları doğru yanıtlamasına şaşırmadım. Bu çocuk bir harika!"

Bana bir dolu iyilik yaptı.

"Öğretmen ne dedi, dedin?"

Harika, şimdi herkes biliyordu. Sadece düşüncesi bile göl yosunuymuşum gibi hissettiriyordu.

"Sınıf arkadaşlarının önünde mi? Bu nasıl bir öğretmen?" Bayan V kızgın görünüyordu.

"Nasıl tepki verdi? Neyse, boşver. Anladım zaten." Bayan V akvaryumda gördüğümüz balon balıkları gibi şişmiş ve diken diken olmuş vaziyette oturuyordu.

Aslında ben de tam olarak böyle hissediyordum.

Bayan V, "Aradığın için çok teşekkür ederim Catherine," dedi. "Evet, lütfen ailesini de bu akşam ara, ben de onlarla konuşacağım. Ve hemen bu problemi çözeceğim."

Böylece telefonu kapattı. Penny'i yere bıraktı ve ellerini kalçasına dayayıp dönüp bana baktı.

Bakışıyla bana sarıldığını anladım ve biraz daha iyi hissettim.

"Demek testten en yüksek notu alıp sonra da peşini bıraktın?" dedi. Sesinden kızgın olduğu anlaşıyordu. Konuşma cihazını tekrar açtı.

Neden bana kızmıştı? Şaşkınlıkla ona baktım.

"Duygularımı incitti," diye yanıtladım.

Bayan V, "Ne olmuş yani?" diye karşılık verdi.

"Herkes bana güldü. Rose bile." Zorlukla itiraf etsem de doğruydu. Rose bile gülüşünü saklamak için ağzını eliyle örtmüştü.

Bayan V benim için üzülmesini sağlama çabama aldırmayıp sordu, "Sınıftaki en yüksek notu sen almadın mı?" Onu daha iyi tanımalıydım.

"Evet."

"Catherine sana yardım etti mi? Azıcık bile olsa?"

"Hayır."

"O zaman başlayalım."

Ona baktım, kafam karışmıştı. **"Neye başlayalım?"** diye sordum.

"Çalışma planına. Seninle birlikte çalışıp pratik yapacağız ve kendimizi zorlayacağız. Ben sorular soracağım sen de yanıtlayacaksın. Coğrafya, fen, matematik... Binlerce ilgi çekici muhteşem şey öğreneceğiz!"

Sesi heyecanlıydı.

Dikkatlice sordum, **"Neden?"**

"Yüzücülerin olimpiyatlara nasıl hazırlandığını biliyor musun? Sabah erkenden kalkıp akşam geç saatlere kadar yüzerler. Sahada saatlerce ve saatlerce koşarlar, üstelik onları destekleyen o kalabalık seyirci olmadan."

"Ben fazla hızlı koşamam," yazdım ve sırıttım.

"Belki koşamazsın ama o okuldaki en hızlı ve en güçlü beyin seninki ve sen gelecek hafta bilgi yarışması takımına girmek için yarışacaksın."

Yavaşça yazdım, **"Takıma girmeme izin vermezler,"**

"Ah, evet verirler! Seni isteyecekler tamam mı? Sana ihtiyaçları olacak Melody. Onların gizli silahı olacaksın."

"Öyle mi dersin?"

"Ben biliyorum. Şimdi kendine acıyormuş gibi yapmaktan vazgeç ve çalışmaya başla. Bir haftamız var. Ben antrenörüm sen de benim atletimsin. Terlemeye hazır ol!"

"Terlemek berbat bir şey!" dedim ve güldüm.

"O zaman iyice terleyelim! Ama önce şu kartların hepsini tek tek toplayacaksın."

İtiraz edemeyeceğimi biliyordum. Beni sandalyemden kaldırıp yere bıraktı ve ben yere saçtığım kartları toplarken odadan çıktı. Penny de yardım etti.

Sonra Bayan V beni sandalyeme geri oturttu ve çalışmaya başladık. Sert bir antrenör olacaktı. "Test nasıl olacak?" diye sordu.

"A, B, C, D," diye yazdım.

"Çoktan seçmeli! Harika! Senin için çocuk oyuncağı."

Bundan emin değildim ama itiraz etmedim.

Bilgisayarının yanına gidip bütün Amerika eyaletlerinin ve merkezlerin listesinin olduğu bir sayfa açtı.

"Bunu okulda yaptık," dedim.

"Süper! O zaman tekrar edelim!"

Yalandan inledim.

Bayan V dünyadaki önemli başkentlere baktı. Tabii ki dünyada bir sürü ülke vardı! Ama bir kez yüksek sesle okuduktan sonra hepsi aklıma kazınmıştı.

"Macaristan'ın başkenti neresi?" diye sordu.

O daha dört şıkkı sıralamadan cevabın Budapeşte olduğunu biliyordum.

"A. Accra

B. Berlin

C. Yeni Delhi

D. Budapeşte."

Tabii ki *D*'ye bastım. Bayan V kutlama için duraklamadı, devam etti.

Japonya'nın başkenti Tokyo, Etiyopya'nın başkenti Addis Ababa, Kanada'nın başkenti Ottawa ve Kolombiya'nın başkenti Bogota idi, hepsini doğru yanıtladım. Babam bizi almaya gelene kadar sorulara devam ettik.

Bayan V, Doodle ve birkaç kullanılmamış çocuk bezini Penny'nin çantasına koyarken, okulda olanları, bu konuda yapmayı planladıklarını ve şu anda yaptıklarımızı kısaca babama anlattı.

Babam bana bakarak, "Emin misin?" diye sordu. "Belki de onu bir yenilgiye hazırlıyoruz ve bu onu daha çok yaralayacak."

Bayan V, "Ben kesinlikle olumlu düşünüyorum!" diye ısrar etti. "Melody çalışmak için biraz daha uzun kalabilir mi? Akşam yemeğini beraber yeriz ve birkaç saat sonra onu eve getiririm. Böylece siz de Penny ile baş başa biraz zaman geçirirsiniz."

Babam, "Senin için uygun mu?" diye bana sordu.

"Evet! Evet! Evet!" diye yazdım. **"Bunu yapmak istiyorum."**

Babam, "Haydi bakalım Melody," dedi. Bayan V'ye baş parmağı havada her şey yolunda işareti yapıp Penny'i alarak gitti.

Akşam yemeğinden sonra fen çalışmaya başladık. Bacaktaki kemiklerin femur, tibia, patella ve fibula olduğunu öğrendim. Neden daha kolay bir isim verip, "diz kemiği" ya da "ince bacak kemiği" demiyorduk ki? Yine de ezberledim.

Böceklerin eklem bacaklı olduğunu ve onlarda da tibia bulunduğunu öğrendim!

Bayan V, "Böcekleri inceleyen bilim dalı entomolojidir," dedi. "Aklıma bir şey geldi. Haydi sonu '-loji' ile biten tüm kelimeleri öğrenelim!"

Elimi başıma koyup inler gibi yaptım ama içten içe seviniyordum. -loji ile biten uzun bir listeye baktıktan sonra "Hangi kelime 'kelimenin yapısını ve tarihini' inceler?" " diye sordu.

"A. Bibliyografya

B. Arkeoloji

C. Histoloji

D. Leksikoloji."

Bir an düşündüm. Beni yanıltmaya çalıştığını biliyordum. *Histoloji tarihi*'i çağrıştırıyordu ama nedense bunun deriyle ilgili bir şey olduğunu düşünüyordum. Ve *bibliyografya* kitaplarla ilgili bir şey olmalıydı, kelimelerle ilgili değil. *D* harfini işaretledim.

Bu sefer sevindi. "Haydi seni eve götüreyim Melody. İyi atletlerin uykuya da ihtiyacı olur. Yarın devam ederiz."

Sırıttım aynı anda hem yorgun hem de enerji doluydum.

Bayan V, Catherine'i arayıp durumu anlatmış ve öğle yemeklerinde makarnayla birlikte kafama bir sürü şey sokmasını söylemişti. Bu yüzden, ertesi sabah, Catherine hemen işe koyuldu.

H-5'e gidince Catherine beni kulaklıklarla baş başa bıraktı. Volkanlar hakkında eski bir kaset dinledim. Biraz cızırtılıydı ve arada takılıyordu ama bilgilendiriciydi. Volkanlar Roma İmparatoru Vulcan'ın ardından adlandırılmıştı. Bunu ben de tahmin edebilirdim. Lav ve kül hakkında bir şeyler öğrendim. Vezüv patladığında Pompei şehrinin tamamının külle kaplandığını öğrendim. Şaşırtıcı ve ilginç bilgilerdi.

Avustralya ve Rusya hakkında, takımyıldızlar hakkında ve gezegenler hakkında kasetler dinledim.

Catherine dinlemem için hastalıklar hakkında bir başka kaset koyarken, "Bu eski cevherlerden bir şeyler öğreniyor musun?" diye sordu.

"Bilgilenmek her zaman iyidir," diye yazdım.

"Anlıyorum," diye cevapladı. "Bay Dimming'in sınıfında olanlar için hâlâ üzgün müsün?"

"Hafızayı temizledim. Gerçekler için yer lazım," yazmak için epey vakit harcadım.

Eliyle her şey yolunda işareti yaptı.

"Biraz korkuyorum," diye itiraf ettim. "Ya her şeyi berbat edersem?"

Kulaklıklarımı ayarlarken sert bir şekilde, "Bunu başarabilirsin, Melody," dedi. "Takıma girebilecek kadar zeki bir kızsın."

"Ben testi yaparken yanımda durma," diye yazdım. "Claire'i sessiz tut."

Catherine, "Anlaştık!" dedi. Elime çak yapmak için elini havaya kaldırdı. Pek el çarpmaya benzemiyordu daha çok yumuşak bir dokunuştu ama ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk.

Öğle arası ve çıkışı saymazsak günün geri kalanında kasetleri dinleyip Catherine ile çalıştım. Gerçekler, tarihler ve kral-lar hakkında test yaptı. Bu benim için biraz zordu. Kelimeler kolayca zihnime akıyordu. Fakat sayılar sanki kaya gibi dibe batıyorlardı. Neden bilmiyorum.

Tren ve hız problemi çözerken her şeyi birbirine karıştırınca Catherine sakince, "Haydi tekrar deneyelim," dedi.

Artık kimse trene binmiyordu ki! Kimin umurundaydı?

Ama ben anlayana kadar anlatmaya devam etti. Eğer sayıları resimli bir hikâyeye dönüştürebilirsem zihnimde daha kolay yer ettiğini fark ettim Böylece soruları daha kolay cevaplıyordum. Rakamları kelimelere çeviriyordum. Sihir gibi!

Kaynaşma sınıfları için dışarı çıkmak yerine başımı sallayıp Catherine'e gitmek istemediğimi söyledim. Sınıfımızda kalıp çalışmak istiyordum.

Besbelli ki kimse beni aramıyordu. Kimse telaş içinde Melody'nin bugün neden gelmediğini soran bir mesaj yol-lamamıştı. Kimse gelip de sınıfta olup olmadığımı ya da has-talandığımı ya da belki de sınıfın ortasında bir kasılma atağı geçirip geçirmediğime bakmamıştı.

Hiç kimse fark etmiş değildi.

19. BÖLÜM

Hafta geçiverdi. Her gün okulda Catherine'le, okul sonrası Bayan V ile ve her akşam evde çalıştım. Tahtamdaki her kademenin kelimelerini tekrar ettim. Uzun kelimeleri hecelemeye ve olaylar ile tarihlerini eşleştirmeye çalıştım. Kendi oyunlarımı icat ettim. Annem beni çiçekler ve tıp terimleri hakkında test etti. Babam ekonomi, perakende yönetimi ve spor hakkında sorular sordu. Hepsini yaladım yuttum.

Bazen odamda oturup Elvira'ya yeni cümleler giriyorum. Her vuruşta tek harf. Saatlerimi alıyor. Ama bir kez bu cümleleri girdim mi tüm yapmam gereken bir tuşa basmak ve Elvira tüm cümleyi benim yerime seslendiriyor.

Sanırım değişik şekillerde en çok sorulan soru şu: "Neyin var?" İnsanlar sık sık hasta olup olmadığımı ya da acı çekip çekmediğimi ya da durumumun düzelip düzelmeyeceğini merak ediyorlar. Bu yüzden iki cevap hazırladım. Bir tanesi kibar ama bir anlamda oldukça uzun diğeri ise biraz daha zekice. Gerçekten ilgilenerek soranlara bir tuşa basıp şöyle diyorum,

"Spastik ikili kuadriplejim var, beyin felci olarak da biliniyor. Zihnimi değil, yalnızca vücudumu kısıtlayan bir şey." Bence son cümlem gayet de havalı duruyor.

Claire ve Molly gibi insanlar için de şöyle diyorum, "Hepimizin engelleri var. Sizinki nedir?" Bu cümleyi kullanmak için sabırsızlanıyordum. Bayan V'ye gösterince öyle çok güldü ki burnundan horultu sesleri çıkardı.

Bugün denemelerden önceki son cumartesi, Bayan V ile onun verandasında oturuyoruz. Üzerimde ince bir ceket var ama bu sümbülleri bahar olduğuna inandıran, nadir ılık şubat günlerinden biri. Küçük dostları uyarıp, "Durun! Gelecek hafta kar yağacak. Bir ay daha bekleyin!" demek istiyorum. Ama her yıl erken açan bahar çiçekleri, yılın yağan son karıyla donuyor.

Üzerimizde kümelenen bulutları izliyoruz. Kanarya renkli bir saka parmaklığa tüneyip orada asılı duran boş kuş yemliğine bakıyor. Konuşabilse devedikeni ve daha ılık günler isteyebilir.

Bayan V bakışlarını kuştan bana çevirip, "Uçabilsen ne yapardın?" diye sordu.

Sırıtarak, "Bu bir çeşit test sorusu mu?" yazdım.

Bayan V güldü, "Bence her şeyi çalıştık."

"Gitmeye korkardım," diye yazdım.

"Düşmekten mi korkardın?" diye sordu.

"Hayır. Çok iyi hissettirmesinden ve sonra uçup gitmekten." Bunu yazmam epey zaman almıştı.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Sen bir kuşsun Melody. Ve pazartesi günü testte uçacaksın."

Yan tarafta bizim ön kapının kapandığını duydum ve annemle Penny yanımıza gelirken el salladım. Butterscotchda yanlarındaydı, dışarı çıktığı için mutlu, her bir ağacın dibini kokluyordu.

Penny kararlılıkla yürüyordu, iki ev arasında gidip gelirken ve iki el iki ayak merdivenleri tırmanırken yüzü, kaş çatmaları ve gülümsemeler arasında gidip geliyordu. Pofuduk kış ceketini ve günün şapkasını yani üzerine oturmaktan eğri büğrü olup ezilmiş, mavi çizgili olanı giymişti. Zavallı Doodle tabii ki arkasından sürükleniyordu.

Son basamağı da çıkınca, "Dee-Dee!" diye bağırdı. Tüm bunları kolayca yapıyor olmasına hâlâ şaşırıyorum.

Bana sorduğu soruyu düşünerek Bayan V'nin elbisesinin koluna dokundum. "Özgürlük," diye yazdım ve Penny'i işaret ettim. "Özgürlük."

Bayan Valencia başını salladı. Anlamıştı.

Annem derin bir nefes alıp, "Ne şahane bir gün!" dedi. "Sizce kış bitti mi?"

"Daha soğuk olacak," diye yazdım.

Penny'nin ceketinin fermuarını açarken, "Haklısın ama iyi bir ön gösterim oluyor," dedi. "Takım çalışması nasıl gidiyor?"

Butterscotch basamakların başında uyukluyordu. Bu köpeğin suratında bir gülümseme olduğuna yemin edebilirim.

Medi-Talker'ımla, "Güzel," dedim.

Annem, "Violet sen bir harikasın," dedi. "Melody'e öğretmek için harcadığın enerji ve çaba, onu bu sınava hazırlaman

ve..." devam edemedi, gözlerini kırpıştırıyordu. "Ona binlerce kelime öğretmiş olmalısın."

Bayan V omuz silkerek, "Penny binlerce kelime öğrenirken kimse şaşırmıyor," dedi. "Melody'nin de farkı yok."

Annem onaylarcasına başını salladı. "Haklısın biliyorum, ama... ama... bu sadece Melody için daha zor."

"Hayır, bizim için daha zor. Onun zihninde olup biteni çözmemiz gerekiyor."

Ben başka bir odadaymışım gibi yanımda bu şekilde konuşmalarına dayanamıyorum. Makinemin sesini açtım. **"Haydi kurabiye yiyelim."**

Penny tekrarladı, "Kurabiye!"

Bayan V kalktı. "Penny, bebeğim duydum seni. Haydi bakalım biraz şeker bulalım!" Eve girerken dönüp anneme yavaşça, "Bayan Melody her zaman kalbimde başka bir yere sahip olacak," dedi.

"Kalp krizi!" diye yazdım.

Bu hepsini güldürdü.

Birkaç dakika sonra Bayan V bir tabak damla çikolatalı kurabiye ve Disney prenseslerinin olduğu kırmızı pipetli iki bardak sütle geri döndü. İtiraf etmekten hoşlanmasam da bu pipetli bardaklardan içmek benim için daha kolay oluyor.

Penny, "Kurabiye!" diye çığlık attı. Tabağa atıldı ama annem kolundan tuttu.

Bayan V kâğıt havluya iki kurabiye koyup anneme uzattı. Annem de birini Penny'e verdi, o da hepsini ağzına tıkıştırdı.

Annem gülerek, "Benim küçük domuzum Penny'e bakın," dedi.

Bayan V benim kurabiyemi parçalara bölüp bir parçayı ağzıma verdi. Aslında bir karamel aşığı olsam da bu kurabiyeler çikolata cennetinde yapılmış gibiydi. Bayan V birkaç fırt süt verirken lokmayı yuttum. Kurabiyeler sütle yumuşuyordu, çiğnememe bile gerek yoktu. Kendi kendime yemek yiyebilecek kadar kontrolüm olsun isterdim ama listemde yürümek, kendi kendime tuvalete gidebilmek ve ah! Tabii ki uçmak daha ön sıradaydı.

Düşüncelere dalmışken Bayan V, "Çikolata yapımında kullanılan en büyük kahve çekirdekleri hangi kıtadan geliyor?" diye sordu.

"Afrika!" diye yazdım.

Başını sallayıp bir fırt daha süt verdi. "Ve en çok süt üreten eyalet hangisi?"

"California," diye cevapladım.

Bayan V, "Melody, bence hazırsın!" diye ilan etti.

Annem uzanıp yanağımı okşadı. "Pazartesi ortalığı duman edeceksin!"

"Sonra ne olacak?" diye yazdım.

Mrs V, "Sonra, başkanlık seçimleri için yarışacağız!" diyerek araya girdi.

"Tabii canım."

Tam o sırada babam park yerine girdi. Tanrım, koca eski arabamızın yıkanmaya ihtiyacı vardı!

Annem halinden memnun, "Sanırım Chuck bugün işten erken çıktı," dedi. "Belki yemeği erken yeriz."

Babam arabadan indi, gerindi ve bize el salladı.

Penny'nin yüzü aydınlandı. "Baba!" diye seslendi. Ayakta, şeytani bir sırıtışla bize bakıyordu.

Bayan V sesinde, "Ciddiyim!" diyen bir tonla "Sakın ha!" diyerek onu uyardı.

Penny onu duymazdan geldi. "Araba atta gidelim!"

Arabaya binmeye bayılıyordu. Nereye gittiğinin önemi yok. Markete, postaneye arkadaki küçük araba koltuğuna oturup gezsin yeter. Benim içinse bir şey ifade etmiyor. Penny ilk köşeyi dönmeden uyuyakalır.

Aceleyle verandanın birkaç basamağını indi ve annemden bir tepki bekledi.

Annem, "Penny Marie Brooks, hemen buraya geliyorsun!" diye seslendi. Annem üç ismi birden kullandığında, iş ciddi demektir.

Penny ilk basamağa kadar gelip bize bakarak yapmacık bir sırıtışla, "Babacık görelim! İşe gidecek!" dedi. Sonra minik bacaklarının el verdiği hızla babama doğru koşturdu.

Annemin aklında başka düşünceler vardı tabii. Bu arada Butterscotch zıplayıp üç kere kesik kesik havladı –tıpkı annemin üç adı birden söylemesi gibi– ve sakince Penny'nin önüne yürüyüp kapı girişini kapattı.

Annem, "Akıllı köpek," dedi. "Buraya gel küçük kurabiye surat!" Bu sefer o aceleyle basamaklardan inip kardeşimi geri

aldı. Babama, "Bu çocuk," dedi "Tam bir firari! Gözümü dört açmam gerek!" Penny'nin yüzündeki çikolataları temizledi ve burnunu sevdi.

Babam köpeğin başını okşarken, "Butterscotch'un bizimle olması çok iyi!" dedi. "Benim parlak Penny'm bugün nasılmış?" Annemi yanağından öpüp Penny'yi kucağından aldı. Penny eline bulaşan çikolataları babamın gömleğinin önüne silerek temizledi.

Babam önüne bakarak, "Tam da istediğim gibi oldu," dedi. "Çikolata kaplı kıyafetler!" Bayan V'nin uzattığı mendil lekeleri daha çok bulaştırdı. Babam sadece güldü.

"İşe gidecek, babacık?"

"Babacık eve gidecek. Biraz mola verelim, evlat." Penny'yi usulca Bayan V'ye verdi ve annemin yanına, verandadaki salıncağa oturdu. "Benim gözdem Melody nasılmış?" dedi.

"Süper," diye yazdım.

"Yarışa hazır mısın?"

"Evet!"

Babam kalkıp önümde çömeldi. "Testte harikalar yaratıp o bilgi yarışması takımına gireceksin!" Buna gerçekten inanıyordu.

Kendime güveniyordum. Ailem de bana güveniyordu. Ve Bayan V.

Geri kalanından emin değildim.

20. BÖLÜM

Bugünkü hava hakkında haklı çıkmıştım. Küçük çiğdemler umarım üzerlerine yün battaniyelerini almışlardır çünkü hava sıcaklığı eksi bire kadar düşmüştü ve sabah sınıfa girdiğimizde ortalık serindi.

Toplu duyuru sistemi kantindeki satışlar ve futbol antrenmanları hakkındaki rutin pazartesi sabahı anonslarını yapıyordu. Çoğu zaman H-5'teki hiç kimse, Bayan Shannon bile bunlara ilgi göstermezdi. Genellikle sabah çılgınlıklarımızla zaman geçerdi.

Bir şekilde Bayan Shannon bize bir konsol oyun sistemi almayı başarmıştı. Nasıl olduğunu ben de bilmiyorum. Willy beyzbol oyununa *bayılıyordu*. Ekrana bakıp topa vurmaya çalışırken etrafında durmamayı öğrenmiştim. Bazen vuruş için fazla geriliyordu. Kazanınca, "Ve sayı!" diye bağırıyordu sonra sınıfta zafer koşusuna çıkmaya çalışıyordu. Freddy bile ona yetişemiyordu.

Ben genellikle bir köşede kulağımda kulaklıklarımla oturuyor ve bunları duymazdan gelmeye çalışıyordum.

Ama bugün bülteni dikkatle dinledim. Müdürün, "*Akıllı Çocuklar Bilgi Yarışması* takımı için elemelere girmek isteyen tüm öğrenciler lütfen dersten sonra Bay Dimming'in ofisine gitsinler," dediğini duyunca heyecandan elim ayağıma dolandı ve kalp atışım hızlandı.

Bütün gün gergin oturdum. Rose'a ne yapacağımı söylememiştim. Önce söylemeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Ya saçma bir fikir olduğunu söylerse? Bunu kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Sonra öğle yemeğinde bluzumun her yerine domates sosu bulaştırdım. Catherine temizlemeye çalışsa da beyaz bluzun üzerinden kırmızı lekeler çıkmıyordu. Kendimi pasaklı hissediyordum. Bunu sabah düşünmeliydim, dedim. Anneme yanıma yedek kıyafet koymasını söylemeliydim. Hâlâ bu gibi şeyleri söyleyebileceğimi hatırlamak zor oluyor.

Bütün gün kaynaşma sınıflarına katılmadım. Son dakikaya kadar çalışmak istiyordum ama son zil çalar çalmaz Catherine'in koluna yapıştım. "Acele et!" yazdım. "Bay Dimming'in odasına."

Akülü sandalyede olmama rağmen sandalyeyi manuel ayara almıştık böylece beni itebiliyordu. Sandalyeyi kullanmak için fazlasıyla gergindim.

Bay Dimming'in odasına vardığımızda tarih sınıfından bir grup öğrenci çoktan varmıştı, aralarında fısıldaşıyor ve not kartlarına bakıyorlardı. Catherine beni içeri sokunca hepsi şaşkınlıkla baktı.

Rose, "Merhaba, Melody," dedi. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi her zamanki gibi arkadaşça değildi.

"Bilgi yarışması takımı," diye yazdım.

Claire burun kıvırıp Jessica'ya, "O takımda olamaz," diye fısıldadı. "Engellilerin sınıfından o!"

Molly bunun çok komik olduğunu düşünmüştü. Gülerken karga gibi sesler çıkardı.

Kızmaya başlasam da onları duymazdan gelmeye karar verdim. Odaklanmalıydım. Odaya beşinci ve altıncı sınıflardan birkaç öğrenci daha geldi. Altıncı sınıftakileri pek iyi tanımıyordum çünkü teneffüs saatleri bizden farklıydı. Daha akıllılar mı diye merak ettim. Öğrenmek için bizden daha çok zamanları olmuştu.

Birkaç çocuk beni işaret edip fısıldaştı. Bay Dimming elinde plastik mühürle kapalı bir kâğıt yığını ile aceleyle sınıfa girerken kimlerin geldiğini görmek için sınıfa göz gezdirdi. Beni görünce hafifçe kaşları çatıldı ama sınav kâğıtlarını masasına bırakıp hepimizi selamladı.

"Hoş geldiniz," dedi. "Bu kadar kişi öğleden sonra buraya gelip bu yarışa katıldığınız için çok mutluyum. Zor olduğu kadar eğlenceli bir yarış olacak. Başlamadan önce sorusu olan var mı?"

Tabii ki Connor el kaldırdı.

Bay Dimming babacan bir tavırla gülümsedi, "Evet, Connor?"

"Eee, geçen seneki gibi çalışırken pizza yiyecek miyiz?"

Arkadaşı Rodney seslendi, "Sence önce takımı oluşturmamız gerekmiyor mu?"

"Rodney haklı. Adım adım ilerleyelim." Bay Dimming test kâğıtlarını masadan alıp elinde bir hazine gibi tuttu.

"Elimde *Washington, D.C. Akıllı Çocuklar Merkezi*'nden gelen resmî soru kâğıtlarını tutuyorum. Soruları gerçek yarışmadaki gibi size okuyacağım ve sonra-" Durdu ve baktı.

Herkes onu durduran şeyi görmek için etrafına bakındı. O bendim.

Bay Dimming bir an kâğıtlara vurdu ve boğazını temizledi ve Catherine'e, "Biliyorsunuz, bence Melody'nin burada olması doğru değil. Bu bir eğlence aktivitesi değil. Bu buluşmanın amacı resmî takımımızı belirlemek."

Bana hitap etmiyordu bile. Başımın tam üzerinden Catherine'e bakıyordu, ben görünmezmişim gibi. Gerçekten sinirlenmiştim.

Makinemin sesini açtım, en yüksek seviyeye. "Teste katılmak için geldim."

Bay Dimming gözlerini kırpıştırdı. "Melody, duygularının incinmesini istemiyorum. Bu test gerçekten çok zor."

"Ben de çok akıllıyım."

"Sadece incinmeni istemiyorum Melody." Sesi samimi geliyordu. Bir nebze.

"Dayanıklıyım," diye yazdım.

Rose birden sınıfın önünde ayağa kalkıp, "Yürü be kızım!" dedi. Diğer birkaç öğrenci de alkışlayarak destek verdi.

Bu biraz iyi geldi. Sadece biraz.

Catherine söz aldı. "Yasalara göre onu saf dışı bırakamazsınız. Bunu biliyorsunuz, bayım."

"Evet, ama..."

"Planladığınız gibi soruları öğrencilere okuyun. Cevapları defterlerine yazacaklar. Melody de cevapları kaydedip sonra sizin için çıktısını alacak."

Claire, "Ona yardım etmeyeceğinizi nereden bileceğiz?" diye sordu.

Catherine, "Çünkü ben odada olmayacağım," diye yanıtladı. "Çok yazık çünkü sizin yardıma ihtiyacınız olacak!" dedi. Catherine ona sırıttı ama Claire boş boş baktı.

Catherine'e, "Şimdi git," dedim. Neredeyse onu ittirdim. "Teşekkür ederim."

"Annen seni almaya gelecek değil mi?"

"Evet."

"İyi şanslar Melody. Benim şampiyonum sensin, ne olursa olsun, anladın mı?"

"Anladım!" Odadan çıkarken el salladım.

Bay Dimming omuz silkip yönergelere devam etti. "Yüz tane test sorusu var. Her bir soruyu ve cevabı birer kez okuyacağım. Lütfen sadece harfleri yazın: 'A,' 'B,' 'C,' 'D,' ve bazen 'E.' Soru var mı?"

Claire el kaldırdı.

"Evet?"

"Melody'nin bilgisayarına cevapları kaydetmediğini nereden bileceğiz? Biz normal öğrencilerin bilgisayar kullanması yasak."

Rose Bay D'den önce, "Neden Melody hakkında bu kadar endişeleniyorsun?" diye sordu. "Senden daha yüksek not alır diye mi korkuyorsun?"

"Hiç de bile!"

"O zaman sessiz ol da başlayalım."

Bay D Rose'a gülümsedi. "Öğrenciler iki kâğıt alacaklar. Birine cevaplar yazılacak diğeri ile de cevap kağıdınızı örteceksiniz. Dürüstlüğe inanıyorum ama ekstra bir kâğıttan da zarar gelmez."

Herkes kâğıt kalem çıkarmak için hareketlendi. Sonra odaya bir beklenti hissi doldu. Bay Dimming resmî soruların mührünü açtı ve ilk sayfayı çevirdi.

"Başlayalım," dedi, sesi birden çok resmîleşmişti. "Bir numara. Kolombiya'nın başkenti:

A. Brüksel

B. Santiago

C. Bogota

D. Jakarta."

Herkes cevabını yazarken bir süre durdu. C harfine bastım. Sevgili yaşlı Bayan V ve başkent kartları! Bay Dimming, "İki numara," diyerek devam etti. "Gerontoloji biliminin çalışma alanı:

A. Yaşlılar

B. İsim-fiiller

C. Mikroplar

D. Kayalar ve değerli taşlar."

A harfine bastım. Şimdiye kadar fena değildim.

Test sonraki yarım saat devam etti. Atomlar, bulutlar, balıklar, memeliler, dinler ve ölü başkanlar hakkında sorular sordu. Bazı sorulardan emindim. Birkaç tanesini tahmin ettim. Matematik soruları beni terletti. Bu şimdiye kadar yaptıklarımın en zor ve en heyecanlısıydı.

Son soru öldürücüydü.

Bay D sesinde bir rahatlamayla "Ve yüz numara," dedi. "Ortalama bir yetişkinin küçük bağırsağı dikey olarak ölçüldüğünde kaç metre olur?

A. Yirmi ile otuz santimetre arası

B. Otuz ile altmış santimetre arası

C. Bir buçuk metre ile iki metre arası

D. Altı metre ile yedi metre arası."

Doğru tahmin ettiğimi umarak *D* harfine bastım ve rahat bir nefes aldım. Bitmişti.

Bay Dimming, "Kalemleri bırakın, lütfen," dedi. "Kâğıdınıza adınızı yazdığınızdan emin olun ve boş kâğıtlar ile üzerini kapatarak bana verin."

Herkes aceleyle kâğıtlara isimlerini yazar ve kâğıtları toplarken ben de Medi-Talker'ın yazdır tuşuna bastım. Yan tarafından cevaplarımın olduğu ince bir kâğıt çıktı. Bay Dimming oturduğum yere gelip kağıdı kopardı. Bana bakmıyordu.

Sınıfa, "Evet, işimiz bitti," dedi. "Ailelerinize sizi ne zaman alabileceklerini söylemiştik ama eve dönüş problemi olan varsa söyleyebilir. Herkes güvenle okuldan ayrılana kadar ben buradayım."

Son çıkan bendim. Annem muhtemelen beni almaya gelecekti ama kendi gücümle dışarı çıkmak istiyordum. Sandalyemi döndürdüm ve kapıya doğru sürdüm.

Bay D, "Melody," diye seslendi.

Geri döndüm.

"Umarım bunlar cesaretini kırmamıştır. Sadece seni korumak istemiştim."

"Ben iyiyim," dedim.

"Sonuçları ve takıma girenleri yarın açıklayacağım. Hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

"Anlıyorum." Sonra sordum. **"İlk sekiz kişi takıma seçilecek değil mi?"**

"Evet, dört asil dört yedek."

Yorgundum ve biraz salyam akmaya başlamıştı. Eminim ki ahmak olduğumu düşünüyordu, şapşal bir haldeydim. Sanırım bluzumdaki kırmızı lekeler de bağırıyordu.

"Peki, iyi geceler."

"İyi geceler, Melody. Yarın görüşürüz. Ve belki ağzını silmek istersin."

Elbisemin koluna ağzımı sildim. Domates lekeli bluzuma. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum.

Az daha aceleyle gelen anneme çarpıyordum.

Nefes nefese, "Nasıl gitti tatlım?" diye sordu.

"Sanırım, iyi."

Bay D'ye, "Ona katılma şansı verdiğiniz için teşekkürler," dedi.

"Benim için bir zevk. Melody çok iyi ve onun yapabildiği kadarıyla tüm bunlara katılması çok hoş."

Ya, tabii. Ağzından salya damlayan ve kirli bluzunun içinde bir iyilik abidesi.

"Anne, haydi gidelim," yazdım. Tuvalete gitmem gerekiyordu ve eve gitmek istiyordum.

21. BÖLÜM

Okulda tuvalete gitmek berbat bir şey. Birinin beni sandalyemden kaldırması ve tuvalete oturtması gerekiyor ve orada tutması gerekiyor ki düşmeyeyim. Bittiğinde ise altımı silmeleri gerek.

Annem olduğunda o kadar kötü değil ama sınıf görevlilerinden biri olduğunda berbat. Yasalara göre plastik eldiven takması gerekiyor, bende herhangi bir hastalık ya da mikrop varsa diye. Tamamen utanç verici. Normalde sabahları tuvalete gitmem ama salı günü çok heyecanlıydım, iki kere tuvalete gitmiştim.

Sonra kaynaşma sınıfına gittim. Bilgi yarışması takımı için teste giren öğrenciler test hakkında konuşuyordu. Her kelimeyi dinledim.

Connor, "Bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum," diye böbürlendi.

Claire ukala bir sesle, "Bahse girerim ki senden yüksek bir not alacağım," dedi.

Rose, "Bence coğrafya soruları haritada yoktu," diye ekledi. "Bazı ülkelerin adını hiç duymamıştım."

Jessica başını salladı. "Matematik kısmı da hiç eğlenceli değildi."

Rodney, "Bilgi yarışması takımı için aptal bir testi bu kadar ciddiye aldığımıza inanamıyorum," diye bir yorum yaptı.

Connor cevapladı, "Çünkü yarışma televizyonda yayınlanacak dostum! Şehirde en çok izlenen saatte ve eğer kazanırsak, tüm ülkede yayınlanacak final için D.C.'ye gideceğiz. Onu da kazanırsak Günaydın Amerika'ya çıkacağız. Philly'deki büyükannem bile beni izleyecek ve Frisco'daki teyzem. Ünlü olacağım!"

Claire sordu, "Kazanırsak diyerek ne demek istiyorsun Connor? Yarışmayı kazanınca demek istemiyor musun?"

"Evet, tabii. Televizyona çıktığımda giymek için şimdiden yeni bir takım elbise aldım."

Rose gözlerini devirdi. "Benim bildiğim bu bir takım yarışı Connor," diye hatırlattı.

"Hey! Takım bensiz hiçbir şey yapamaz!" Ellerini kaldırıp beşlik için havada tuttu.

Sessizce sınıfın arkasından dinledim. Bay Dimming'in dersini haber veren zil çaldığında avuçlarım terlemişti.

Catherine beni sınıfa götürdü ve kulağıma fısıldadı, "Rahatla, sen çok iyiydin."

Bay Dimming sınıfı susturdu ve yoklama aldı. Neden onlardan bir şey beklediğinde öğretmenler bu kadar yavaş hareket ederdi ki?

Sonunda, çantasından bir kâğıt çıkardı. "Bilgi yarışması takımı için test kâğıtlarınızı dün akşam okudum ve teste giren çoğu öğrenci bu sınıfta olduğu için şimdi sonuçları sizlerle de

paylaşacağım. Bu teste giren diğer öğrencilerin öğretmenlerine de aynı liste verildi ve onlar da şu anda kendi derslerinde sonuçları açıklıyorlar."

Connor sırasından kalkarak, "O zaman listeyi okuyun!" diye bağırdı.

Bay Dimming, "Sınıf içindeki tavırlar da puanlamaya dahil olsaydı başın dertteydi Connor," dedi. "Lütfen, sessiz olalım."

Bu onu susturdu ve yavaşça yerine oturdu.

"Öncelikle teste girdiğiniz için sizinle gurur duyuyorum. Zorlayıcı bir sınavdı ve gerçekten iyi iş çıkardınız."

Rose elini kaldırdı.

"Evet, Rose?"

"Daha sonra nerede hata yaptığımızı görmek için soruları ve cevapları görebilir miyiz?"

"Kesinlikle. Aslına bakarsan bu testi gerçek yarışma için bir çalışma aracı olarak kullanacağız. Ama test kâğıdını görmek ve cevapları kontrol etmek isteyen herkes bakabilir."

Connor şimdiye kadar ondan duyduğum en kibar sesle, "Lütfen, isimleri okuyun!" dedi.

Bay Dimming gülümsedi. "Tamam. Okuyacağım. Önce yedekleri okuyacağım. Beşinci sınıftan iki kişi. Altıncı sınıftan iki kişi. Amanda Firestone. Molly North. Elena Rodriguez. Rodney Mosul."

Kalbim ayaklarımın altındaydı, tam olarak yerlerde değildi belki ama yere yakındı. Nasıl o kadar çok soruyu kaçırmıştım? Belki parmağım kaymış ve yanlış harflere basmıştım. Catherine elimi sıktı.

Molly ve Rodney neşeyle çığlık attı. Amanda ve Elena altıncı sınıftaydı. Connor fark edilir bir şekilde sessizdi.

Bay Dimming, "Ve şimdi," diye devam etti, "en yüksek puanı alan ve okulumuzu bölgesel yarışta temsil edecek olan dört öğrencinin ismi. Yedekler de onlara eşlik edecek ve gerekli olursa katılamayan takım üyelerinin yerini alacak. Hazır mıyız?"

Connor, yavaşça "Hazırız," dedi. Arkasında parmaklarını çapraz bağlamış olduğunu gördüm.

"Tüm dört kişinin de bu sınıftan çıkmış olmasıyla çok gurur duyuyorum." Durdu. "Bütün finalistlerin beşinci sınıf olması beni çok şaşırttı. Tebrikler!"

Rodney, "Altıncı sınıfları alt mı ettik? Müthiş!" dedi. "Şimdi, Connor altını ıslatmadan önce isimleri okuyun!" Connor uzanıp Rodney'nin kafasına vurdu.

Bay Dimming derin bir nefes aldı. "En iyi puanı alan ve bilgi yarışması takımına giren dört kişi... Connor Bates."

Connor vahşi bir çığlıkla araya girdi. Tabii ki.

Bay D gözlüklerinin üzerinden bakarak, "Ve devam edebilirsem," dedi, "Claire Wilson ve Rose Spencer'ı da aramızda görmekten çok memnunuz."

Claire'in kendini beğenmiş gülümsemesi.

Connor kafası karışmış hâlde etrafına bakınarak, "Ama bu sadece üç kişi etti," dedi.

Bay Dimming kuru bir sesle, "Sayabiliyorum, Connor," dedi.

Molly, "O zaman takımdaki son kişi kim?" diye sordu.

Deprem raporu: Televizyondaki hava durumu sunucusu bir bölge okulundan gelen garip hava olayını aktardı. Bir kızın kalp atışı olabilir miydi, çok güçlü atıyor?

Bay Dimming boğazını temizledi. "Özür dilemeliyim. Sanırım hepimiz sınıfımızın bir üyesini hafife almışız."

Deprem raporu: Bu çok güçlü.

Devam etti. "Bu yarışa katıldığım on beş yıl boyunca eleme testinde hiçbir öğrenci hiç böyle mükemmel bir puan almamıştı. Zayıf adayları elemek için hazırlanmış zor bir sınav. Tek kelimeyle, zor."

Connor, "Bir de bana sor," diye mırıldandı.

"Geçen hafta Melody Brooks bizimle deneme testine katıldığında, iyi sonuç almasını şanslı bir kaza sonucu sanmıştım. Ama dün Melody bizi çok şaşırttı. Her bir soruyu doğru yanıtlamıştı." Durdu, herkesin bunu anlamasını bekledi ve, "Hepsini," dedi.

Deprem raporu: Her yere duvarlar devriliyor!

Rose sesinde inanamayan bir tonla, "Yani takımda mı?" diye sordu.

"Evet, Melody takımda."

Claire "Ama... ama... tuhaf gözükeceğiz!" diye karşı çıktı. "Herkes bize bakacak."

Bay D ciddi bir şekilde, "Bu tip konuşmalara girmeyeceğim, anlaşıldı mı?" dedi. "Melody ile gurur duyuyorum. Onu hafife aldığım için pişmanım ve takımımızda yer alacağı için memnunum."

Deprem raporu: Sağlık ekibini arayın. Beşinci sınıfta bir kız patlamak üzere.

Sınıftaki herkes dönüp bana baktı. Catherine bana sarıldı, Rose gülümsedi ve benle aynı takımda oldukları için takım arkadaşlarım üzülmesin diye ben de tekme atmamaya ve salya akıtmamaya çalıştım.

Molly, "*Akıllı Çocuklar*'dakiler Melody'i kabul edecekler mi?" diye sordu.

Bay Dimming düşünceli gözüküyordu. "Bilgi yarışması takımı yetkilileriyle görüşeceğim ve onları bu özel durumdan haberdar edeceğim," dedi. "Fakat bu sizin düşüneceğiniz bir konu değil. Şimdi dinleyin! Takım üyeleri iki hafta boyunca her gün okuldan sonra iki saatliğine buluşacak, ta ki ilk yarışa kadar. Bu alıştırmalara katılmak zorunludur. Ailenizin okuyup imzalaması gereken kâğıtlar burada. Bunları yarın geri istiyorum."

Deprem raporu: Artçılardan sonra büyük bir tane bekleniyor. Daha önce böyle bir şey görülmedi.

Düşündükçe daha çok heyecanlanıyordum. Televizyon! Baskı! İnsanlar bana bakacak! Gerildiğimi ve kasıldığımı hissedebiliyorum. Kollarım ve bacaklarım spastik kasırga dansına başlıyor. Kalbim sarsılıyor. Yapmamaya çalışıyorum ama çığlık atıyorum, azıcık.

Herkes sese dönüyor. Molly ve Claire'in ellerini sallayıp bacaklarıyla tekme attığını ve tuhaf sesler çıkardıklarını görüyorum. Birkaç kişi gülüyor. Bay Dimming'in yüzü ise ciddi.

Tüm enerjimi parmaklarıma verip, "Gidelim," diyorum.

Catherine mesajımı alıyor ve aceleyle çıkıyoruz.

Bir delik bulmak ve oraya saklanmak istiyorum.

22. BÖLÜM

Sonraki iki hafta kasırga gibi geçti.

Salı günü sınıftaki tuhaf gösterime rağmen, çarşamba günü hiçbir şey olmamış gibi öğleden sonra çalışma grubuna katıldım. Belki hiçbir şey olmamıştı. Sadece ben hep olduğum gibiydim. Diğerlerinin ne düşündüğünden emin değildim. Bu konuda hiçbir şey söylemediler.

Bu yüzden diğer takım üyeleri gibi –yedekler ve asiller– okuldan sonra her gün üç buçuktan altıya kadar okulda kaldım.

Hâlâ takımın bir parçası olduğu gerçeğini sindiremiyordum. Tamam. Gerçekti. Takım vardı ve ben vardım ve biz aynı odadaydık. Ama tam bir takım değildik. Genellikle soruları doğru yanıtlamamı takdir ediyorlardı ama...

Bay Dimming çoktan seçmeli sorular sorduğunda sadece bir an düşünmem gerekiyordu sonra doğru cevabı makineme giriyordum. Ama çalışmaların çoğu hazırlık, hızlı ve hararetli, ileri-geri tartışmalarla geçiyordu ve ben söylenenlere bir şey eklemekte –çoğu zaman– zorlanıyordum.

Bir akşam üzeri frambuazlı bir Twizzler'ı katur kutur yerken Connor, "İngilizcedeki en uzun tek heceli kelimelerden biri 'screeched[17]'," diye duyurdu.

Claire onun şekerinden bir parça alarak, "Melody için güzel bir kelime," dedi.

Cevap veremedim ve kimse de önemsemedi.

Elena gruba sordu, " 'i' harfinin üzerindeki noktaya ne deniyor?"

Cevabı biliyordum ama kelimeyi hecelemem uzun sürdü.

Amanda çabucak cevapladı, " 'tittle' ya da 'nokta' deniyor. Beşinci sınıftakilerin beyni gibi!"

Rodney, "Haydi ordan!" dedi.

Amanda bunu söylediğinde ben de "Haydi *ya!*" yazmak istemiştim ama çok yavaştım. Grup çoktan başka bir soruya odaklanmıştı.

Tanrım, çok hızlı konuşuyorlardı.

Rose, elindeki kocaman soru kartlarından sordu, "Amerikan kolonilerinde ilk doğan çocuk kimdir?"

Elena, "Virginia Dare," diye cevapladı. "Peki, sıra bende." Renk kodlu kendi kartlarını çevirdi. "İlk Amerika güzeli kimdir?"

Connor, "Bu aptalca," dedi. "Bize böyle saçma kız soruları sormayacaklar."

Claire, "Cevabı bilmiyor musun?" diye sordu.

Connor burnundan soluyarak, "Tabii ki biliyorum," dedi. "Margaret Gorman. 1921'de. On altı yaşındaydı ve muhtemelen senden daha güzel görünüyordu!" Sadece o ve Rodney güldü.

Rodney araya girdi. "Benim fena bir sorum var. 'Pedikülöz' nedir?"

17 (İng.) Tiz sesle bağırmak

Bir an bile duraksamadan Rose cevap verdi, "Bütün kafa derini bitler kapladığında olan şey! Iyyyy. Başına geldiği için mi soruyorsun?"

Rodney, "Tabii ki hayır. Sadece zor bir kelime arıyordum," dedi. Bu sefer o ve Connor gülmemişti.

Amanda, "Zor bir kelime mi istiyorsunuz, bende bir tane var," dedi. " 'Hekzadektilizm' nedir?"

Bu soru onları bir süreliğine durdurmuştu, böylece 6 tuşuna basacak ve "parmaklar" yazacak kadar zamanım oldu sonra oynat tuşuna bastım ki beni duyabilsinler.

Elena, "İyi iş, Melody!" dedi.

Claire, Rose'a "Tüm bunları nasıl biliyor?" diye fısıldadı.

Rose kartları karıştırırken, "Akıllı!" dedi.

Claire, "Ama televizyonda tuhaf gözükeceğini düşünmüyor musun?" diye devam etti, ben onu duyamıyormuşum gibi.

Onun için hazırlanmıştım. Önceki gece makineme birkaç şey yüklemiştim bu yüzden bir tuşa bastım. Makinem **"Televizyon birçok insanı komik gösteriyor,"** dedi. **"Belki de seni bile öyle gösterecek Claire."**

Connor "Ooo, bakım kim lafın altında kaldı!" diye bağırdı. "Çok iyiydi Melody!"

Dans edebilsem, ederdim!

Fakat o an olduğu gibi kayboldu. Takım roket hızıyla birbirinin bilgisini beslemeye devam etti. Onların devam ettiği hızda araya girmeme imkan yoktu. Yine de dinledim ve hepsini ezberledim.

"Suda batmayan tek kaya hangisi?"

"Ponza taşı."

"Bir insanda kaç adet kromozom var?"

"Kırk altı."

"Kadınlara seçme-seçilme hakkını ilk hangi eyalet verdi?"

"Wyoming."

"Bay Dimming'in ilk adı nedir?"

"Wallace!"

Hepimiz buna gülmekten kırıldık.

Her hazırlık programının sonunda, Bay Dimming bize ulusal yetki merkezinden bir başka resmî test veriyordu. Bunların hepsi çoktan seçmeli olduğu için gayet başarılıydım ama çalıştığımız şeylerde de diğerleri gibi olmak istiyordum.

Bir perşembe günü çalışma saatimizin ortasında Rose'un annesi okulda herkese pizza ısmarladı.

Connor, "Annen bir harika," dedi.

Rose gülerek, "Seni memnun etmek çok kolay," diye cevapladı.

Herkes kutudan sıcak ve baharat kokulu bir dilim almak için acele ediyordu. Ben de diğerleri gibi acıkmıştım ama öylece oturdum.

Elena, "Pizza istemez misin?" diye sordu. "Senin için bir dilim alayım." Çalışma sırasında fazla konuşmazdı ama uzun uzun not tutar ve deneme testlerinde hep yüksek puanlar alırdı.

"Aç değilim."

Catherine, annem ya da Bayan V olmadan yemek yiyemediğimi nasıl açıklayabilirdim? Bebek gibi birinin beni beslemesi gerekiyordu. O şekilde bile her şeyi batırıyordum.

Annem eve dönerken, "Pizzacıya uğrayalım mı?" diye sordu.

Başımı salladım.

23. BÖLÜM

Gerçek yarışın olduğu sabah, gün doğumu parlak ve serindi. Bayan V ile okul otobüsünü beklerken erken Mart havasında ürperdim. Ceketim iyi geliyordu. Akülü sandalyem annem için rampalarda bile fazla ağır olduğu için bugün manuel sandalyemi kullanacaktım.

Bayan V, "Hazır mısın, Mello Yello?" diye sordu.

"Eveet!"

"İçeriye sıkışan bilgiler kafandan çıkıverecekmiş gibi duruyor değil mi?" diye bana takıldı.

Sırıtarak, **"Eveet!"** dedim.

Bayan V, "Başaracaksın. Bomba gibi. Mükemmel!" dedi.

Tekrar bastım, **"Eveet!"**

"Peki, ben şehir merkezinde diğer izleyicilerle seni destekliyor olacağım."

"Ve takımı?"

Elini alnına vurarak, "Takımda başkaları da mı var?" diye sordu. "Ben, senin solo performans göstereceğini sanıyordum."

"Ve diğer okulların takımları?"

"Endişelenme hepsinden çok daha akıllısın! Evet, en yüksek sesle bağırıyor olacağız. Annen, baban, ben ve Penny."

"İyi görünüyor muyum?"

Bayan V baştan aşağı bana baktı. "Bir televizyon yıldızı gibi!" diye yanıtladı. "Annen ne olur ne olmaz diye çantana yedek bir bluz koydu. Catherine ne yapması gerektiğini biliyor."

"Bana planı tekrar anlat."

"Annen seni okuldan alacak, bir şeyler atıştırıp sonra diğer yarışmacılardan on beş dakika önce televizyon stüdyosuna götürecek. Penny, baban ve ben seninle orada buluşacağız."

"Televizyoncular beni görünce korkmayacak mı?"

"Hepsi senin için hazırlandı. Aslında birkaç muhabir orada seninle konuşmak isteyebilir."

"Benimle mi? Neden?" Bir habercinin sadece makine üzerinden konuşabilen biriyle neden konuşmak isteyeceğini anlamıyordum. Çok sıkıcıydı.

"Senin harika bir hikâyen var. Diğer insanlar senin hakkında daha çok şey öğrenmek isteyebilir."

"Benimle dalga geçmezler, değil mi?" Bunun düşüncesi bile avuçlarımı terletiyordu.

Bayan V elimi ellerine aldı. "Hiç de bile. Seni takdir edecekler, eminim. Sen Spaulding Street İlkokulu'nun Stephen Hawking'isin. Onlar çok şanslı!"

"Umarım öyledir."

"İşte otobüsün. Güzel bir gün geçir, Melody. Akşama görüşürüz."

Üstüme bir şey dökmeden günü geçirmeyi başardım ve son zil çaldığında annemi görünce biraz rahatladım. Arabada makarna ve elma püresiyle hızlıca yemek işini de hallettikten sonra annem beni yerime oturttu, kemerimi bağladı ve Elvira'yı da yanıma koyup yola çıktık. Bol makyajlı ve kıvırcık saçlı, tıknaz ve hoş bir kadın, resepsiyonist bizi stüdyoya götürdü.

Neler olup bittiğini kavrayabilmek için gözlerimi kırpıştırdım. Televizyonda gördüğümüz her şey sahteydi. Haberlerin çekildiği yeri gördüm. Evde televizyon izlerken spikerler tüm şehri gören bir pencerenin önünde oturuyormuş gibi duruyordu. Ama bu sadece bir tabloydu ve oldukça küçüktü. Spikerlerin oturduğu masa da öyle. Evdeyken bunlar çok daha büyük gözüküyordu.

Her gün izlediğim birkaç haberciyi gördüm. Sabah haberlerindeki kadının bu kadar ince olduğuna inanamıyordum. Televizyonda normal ölçülerde duruyordu. Kamera beni gösterdiğinde balon gibi çıkacaktım.

Kameralar demişken, bunlar kocamandı: Tekerlekler üzerinde ilerleyen koca, mekanik uzay yaratıkları gibi. Kulaklıklı adamlar ve ellerinde panolar olan kadınlar kontrolleri yapıyordu. Stüdyonun arka tarafı karanlıktı ama yarışmanın yapılacağı kısım aydınlatılmıştı. Takımların duracağı yeri ve cevaplar için kullanılacak kocaman tuşları görebiliyordum.

Tüm kameraların ve aksiyonun arkasında bir başka odada seyircilerin oturacağı banklar vardı. Bazı insanlar şimdiden

yerlerini almıştı. Geniş bir cam pencerenin ardından onları görebiliyordum.

Catherine omzuma değince zıpladım. "Büyüleyici değil mi?"

"Gerçekten öyle," yazdım.

Kot pantolon ve Cincinnati Bengals eşofman üstü giyen bir adam yanımıza gelene kadar annemle sohbet ettiler. Adam bana, "Pardon," dedi. "Siz Melody Brooks musunuz?"

Şaşırdım hemen, **"Evet,"** dedim.

"Benim adım Paul, ben sahne sorumlusuyum." Elimi sıkarken kocaman eli benimkini yuttu. "Erken geldiğinize sevindim. Bakalım sahne ayarlarını doğru yapmış mıyız? Gerçekten katılmana çok sevindik."

Doğrudan benimle konuşuyordu, annemle ya da Catherine ile değil! Onu hemen sevdim.

Kablolara ve tellere dikkat ederek stüdyonun karşı tarafına geçtik ve yarışın yapılacağı alana geldik.

"Burası takım üyelerinin duracağı yer," diye açıkladı. "Herkesin önünde dört büyük tuş var. Kırmızı 'A' şıkkı için. Mavi 'B' şıkkı için. Sarı 'C' şıkkı için. Ve 'D' tabii ki yeşil."

Başımı salladım.

"Ve burası Miss Melody, senin oturacağın yer. Takım arkadaşlarının tam yanı. Senin için özel bir cevap tahtası hazırladım, yüksekliği senin tekerlekli sandalyene göre ayarlandı." Kurulumu bana gösterirken kendiyle gurur duyuyor gibiydi.

"Vay be!" yazdım**. "Bu mükemmel. Bunu nerden bildiniz?"**

Omzunu silkerek, "Benim oğlum da tekerlekli sandalyede," dedi. "Rusty için her zaman böyle şeyler yapıyorum ama senin yapabildiklerini yapmasına imkan yok." Gözlerime bakabilmek için çömeldi. "Hepsinin canına oku, olur mu şampiyon! Rusty izliyor olacak."

"Tamam," diye yazdım. **"Rusty için."**

Beni cevap tahtamın arkasına yerleştirdi ve dört renkli tuşlarla biraz alıştırma yapmama izin verdi. Çünkü o kadar büyüktüler ki doğru olana basmak Medi-Talker'ı kullanmaktan bile kolaydı. Parmağımı kullanmama bile gerek yoktu sadece yumruğumu kullanabilirdim.

Kırmızı butona basınca önümdeki ekranda A harfi belirdi.

"Teşekkürler, Paul," yazdım. **"Çok, çok, çok."**

Göz kırptı ve her butonun çalıştığından emin olmak için hepsini denedi, sonra görüşürüz dedi ve gitti.

Annem ve Catherine'e, **"Bunu yapabilirim,"** dedim. **"Hazırım."**

Takımın geri kalanı da vardı. Connor siyah bir takım giymiş ve kırmızı kravat takmıştı, gerçekten hoş gözüküyordu. Rose hafif kızarmış ve gergin duruyordu, açık mavi giyinmişti.

"Merhaba, Melody," dedi. "Korkuyor musun?"

"Yok! Pek değil," yazdım.

Connor, "Annem bu kravatı taktırdı," diye parmağını gömleğinin yakasından sokup kravatı gevşetmeye çalışırken şikayet ediyordu. "Umarım yayında kusmam!"

Eğer böyle bir şey olursa en azından ilgi benim yerime onun üzerinde olurdu. Ya aptalca bir şey yaparsam ya da salyam akarsa ve kamera o anda yakın çekimde olursa?

Amanda, Rodney, Molly ve Elena –yedekler– stüdyoyu gezerken biraz üzgün duruyordu. Dördümüzden birini diskalifiye edecek bir şey olmadıkça yarışmada yer alamayacaklardı. Connor'un baygınlık geçirmesi ya da benim bir atak geçirmem de buna dahildi.

Rose'un Amanda'ya, "İyi misin?" diye sorduğunu duydum.

"Evet. Ama sanki hiçbir şey yapamayacakmışım gibi geliyor."

Rose, "Anlıyorum," dedi.

Amanda, "Şeytanın bacağını kıralım," dedi.

Rose gülümseyerek, "Gerçekten mi?"

Amanda, "İyi şans için söylememiz gereken şey bu," diye açıkladı.

"Biliyorum. Ama şu yönden bak. Washington'daki finalde takımda altı kişi olacak. Bu işleri biraz daha kolaylaştıracak."

"O zaman oraya git ve kazan!"

"Kazanacağız!"

Claire ve Molly kayıttaymış gibi kameraların önünde suratlarını komik şekillere sokuyorlardı.

Molly ilk defa sesinde bir hayranlıkla, "Claire, bak!" dedi. "Şuradaki kamerada kendi yansımanı görebiliyorsun!"

Claire elbisesini düzelterek, "İyi görünüyor muyum?" diye sordu.

Molly, "Harika görünüyorsun," diyerek onu onayladı.

Claire duyabileceğim kadar yüksek sesle, "Biliyorsun, Melody'nin yerinde sen olmalıydın."

Molly, "Eh, beceremezse ben buradayım," diye fısıldadı.

Sadece başımı salladım ve düşündüm. Sil, sil, sil... Onların negatif enerjisinin moralimi bozmasına izin vermeyecektim. Endişe edecek yeterince şeyim vardı.

Bay Dimming yepyeni beyaz gömleği, kırmızı yelek ve kravatıyla denizci mavisi takımı içinde aceleyle geldi. Yarışmada öğretmenler öğrencilerin yanında duramıyordu. Acil durumlar için Catherine sahnede kameraların arkasında duracaktı.

Diğer takımlar da stüdyoyu doldurmaya başlamıştı. Green Hills Akademisi'nden bir takım, hepsi Kelly Green süveterleri giymişti. Fena bir fikir değildi ama süveterler çok çirkindi.

Crown İlkokulu, bir başka takım, başlarına sahte taçlar takmıştı. Bu bana biraz abartılı geldi.

Bizim takımımız özel bir şey yapmamıştı. Buna ihtiyacı da yoktu. Ben vardım.

24. BÖLÜM

Zamanı geldi.

Biri,"Kameralar, kayıt!" diye bağırdı."Beş, dört, üç, iki..." Sahnenin ortasındaki adamı işaret etti.

Saçı kafasına uhuyla yapıştırılmış gibi duran, smokini fırçalanmış ve kırmızı çizgili kravatı kurulmuş sunucu konuşmaya başladı. Sanki doğuştan ayarlanmış bir ses tonuyla, "İyi akşamlar!" dedi. "Ben Charles Kingsley, Akıllı Çocuklar Güney Batı Ohio Bölgesi yarışına hoş geldiniz!"

Herkes alkışlıyordu.

"Bu yarışı kazanan takım, iki hafta içinde Washington, D.C.'ye gidecek ve bölgemizi ulusal yarışmada temsil edecek."

Daha çok alkış.

"Tüm yarışmacılara bol şans diliyoruz!"

Stüdyoda sessizlik.

Bay Kingsley, "Kurallar basit," diye açıklamaya başladı. "Takımlara yirmi beş soru sorulacak. Takımdaki her üyenin

doğru cevabı bir puan değerinde, böylece takımın alabileceği en yüksek toplam puan yüz."

Biraz durakladı böylece kameralar puan tahtasını çekebildi.

Sonra tekrar anonsa geçti, "Başlangıç turlarından sonra en yüksek puanı alan iki takım 'quiz-off' dediğimiz tura geçecek, bu yüzden puanlar önemli. Final turunda kazanan takım bölgesel olarak ilkokul seviyesinde şampiyon olacak ve ulusal yarışma için Washington'a gidecek. Son olarak ulusal yarışı kazanan takım ertesi sabah *Günaydın Amerika* programına konuk olacak!"

Tezahüratlar ve alkışlar.

"Bu akşam yarışacak olan ilk iki takımımız Woodland İlkokulu ve Spaulding Street İlkokulu. Baylar bayanlar lütfen yerlerinizi alın."

Woodland'den dört yarışmacı ve bizim takımımızdaki üç kişi sınav alanına yürüdü ve kameralara el salladı. Catherine beni yerime götürdü, kolayca butonlara erişebildiğime emin oldu ve çabucak bana sarılıp gitti.

Bay Kingsley, "Bir dakikanızı rica ediyorum," dedi. "Bu akşam yarışmamızda çok özel bir katılımcımız var. Adı Melody Brooks."

Kameraların hepsi bana döndü. Stüdyo ışıkları inanılmaz derecede parlak ve sıcaktı. Durmadan gözlerimi kırpıştırıyordum. Su gibi terlemiştim.

"Tüm yarışmacılarımız ayakta olacak olsa da Melody soruları oturarak yanıtlayacak. Cevap tahtamızı ona göre ayarladık

böylece butonlara kolayca erişebilecek. Zorlu bir rakip olduğunu duydum."

El sallamaya çalıştım ama sanırım şapşal ve ahmak gibi görünüyordum bu yüzden elimi indirdim.

Rose yanımda duruyordu, Connor ortada ve en sonda Claire vardı.

Claire'in, "Kusacak gibi hissediyorum," diye fısıldadığını duydum.

Connor, "Sakın ha!" diye tısladı.

"Isınma turuyla başlıyoruz böylece butonlara alışabilirsiniz. Herkes hazır mı? Bunlardan hangisi memelidir?

A. Kedi

B. Kuş

C. Kaplumbağa

D. Örümcek."

Herkes, ben dahil, tabii ki A'ya bastı. Önümüzdeki ekranda A harfi yandı.

Bay Kingsley gülerek, "Tüm soruların bu kadar kolay olmasını istemez misiniz?" diye sordu.

Ya, tabii.

"İki şeyi unutmayın," diye hatırlattı. "Birincisi bu bir takım oyunu ve ikincisi hız değil doğruluk önemli. Eğer dört yarışmacı da doğru cevap verirse takım daha yüksek puan alır. Ve en yüksek puanı alan iki takım finale kalacak. Hazır mıyız?"

Sahnedeki yedi yarışmacı cevap verdi, "Hazırız!"

Tahtamdaki "hazır" tuşuna basacaktım ki bunun yerine yarışmaya odaklanmaya karar verdim.

"İlk turda yirmi beş soru olacak. Başlayalım. Bir numara."

Gerildim. İşte başlıyoruz!

"Mayıs sineğinin ortalama ömrü ne kadardır?

A. Bir dakika ile bir saat arası

B. Otuz dakika ile bir gün arası

C. Bir gün ile bir hafta arası

D. İki hafta ile bir ay arası."

Bing! Bing! Bing! Bing! Herkes butonlara bastı. Cevaplar sabitlenince doğru cevap açıklandı. Bizim takımdaki herkes *B* demişti. Woodland'de bir kişinin cevabı *A*'ydı.

Bay Kingsley gülümsedi ve, "Woodland üç puan aldı ve Spaulding'te herkes doğru cevap vererek dört puan aldı."

Bunu yapabiliriz. Ben bunu yapabilirim. Sıradakini getirin!

"İki numara," dedi. "Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nda Lexington ve Concord muharebeleri hangi yılda olmuştur?

A. 1774

B. 1775

C. 1776

D. 1777."

Bu biraz yanıltmacalıydı. Yine de *B*'ye bastım. Diğerleri de aynı cevabı verdi. Skor yediye sekiz olmuştu.

Bay Kingsley devam etti. "Edebiyatta 'oksimoron' kelimesi ne anlama gelir?

A. Birbiriyle çelişen kelime grupları

B. Art arda gelen olayların sonuçları

C. Edebi ya da tarihi bir kaynağa yapılan örtük bir referans

D. Sembolik bir hikâye ya da anlatı."

Cevabın A olduğundan oldukça emindim ama bu kelime "ulusal bilgi yarışmasını kazanacağını düşünen koca kafalı, arızalı kız" anlamına da gelebilirdi.

Cevap açıklandığında Connor'un cevabı ve Woodland'deki iki kişininki yanlıştı, böylece skor Woodland: dokuz, Spaulding: onbir oldu. Hâlâ ayaktaydık ama yirmi iki soru daha vardı.

Bay Kingsley, "Sıradaki soru matematikle ilgili," dedi.

Hay aksi. Ben bittim.

"Bir sanat müzesinde iki bin üç yüz elli yedi adet resim var. Müzenin yüz yirmi dört odası var. Her odaya yaklaşık kaç resim düşer?

A. 10

B. 20

C. 60

D. 200."

"Evet. Bittim. Bir bakalım, bir müze hayal etmeliyim... ve odalarını... ve güzel resimler. Bir odada kaç tane? Emin değilim. Kaçı kaça böleceğim? Hiç emin değilim. Altmış diyeceğim."

B şıkkı cevap olarak belirince kendimi salak gibi hissettim. Ama Rose ve Woodland takımındaki iki kişi de yanlış cevap vermişti. Galibiyet birkaç kez iki takım arasında gidip geldi.

Bazen onlar bizim önümüzdeydi, bazen birkaç puanla biz öne geçtik. Dil sanatları sorularının çoğunu doğru cevaplamıştım ama matematik soruları beni afallatıyordu.

Connor heceleyemediği için bu soruların çoğunu kaçırmıştı. Rose tarihte zayıftı. Claire'in fende sorunu vardı. Woodland takımı da aynı durumdaydı. Bazı çocuklar bazı alanlarda iyiydi, diğerleri diğer alanlarda.

Bay Kingsley, "Şimdi ilk iki takımımız için final sorusuna geldik," diye anons etti ve başladı:

"Richter ölçeğine göre 6.5 şiddetindeki doğa olayı bir;

A. Hortumdur.

B. Kasırgadır.

C. Depremdir.

D. Tsunamidir."

Bing! Bing! Bing! Bing!

C'ye bastım ve rahatladım. Bir kasırga spazmı yaşamamıştım. Connor, Rose ve Claire herkes final sorusunu doğru cevaplamıştı. Woodland takımındaysa iki kişi "kasırga" diye cevaplamıştı. Sonuçlar belli olduğunda biz seksen bir puanla, Woodland yetmiş yedi puanla yarışı bitirmişti.

Bay Kingsley cilalı bir gülüşle, "Tebrikler, Spaulding!" dedi. "Bu gece en yüksek puanları alan iki takım daha sonra tekrar yarışacak. İyi şanslar ve umarım tekrar görüşeceğiz."

Zafer! Birinci tur için.

Program reklam için ara verince hepimizi arkadaki özel bekleme odasına aldılar. Woodland'deki öğrenciler gerçekten

hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu. Onlar için tüm yarışma buraya kadardı. Tek yapabilecekleri ışıklar altında kendi sıraları için sahneye giden ikinci gruptaki takımları izlemekti.

Annem, babam, Penny , Bayan V ve Catherine birlikte arka odada beni bekliyordu. Lotoyu kazanmışım ya da buna benzer bir şey olmuş gibi bana sarılıp beni öpüyorlardı. Catherine küçük bir mutluluk dansı yaptı. Babam her şeyi kamerasına kaydettiğini söyledi.

Bayan V, "Melody, süpersin!" diye bağırdı.

Annem, "Tatlım seninle çooooooooook gurur duyuyorum!" dedi.

Olabildiğince çabuk, "Bir kola alabilir miyim?" diye yazdım. Sanki nefesim kesilmişti.

Yarışmacıların bekleme odasında buzun üstünde oturan içecekler için Catherine kâğıt bardak ararken herkes güldü.

Annem üzerime dökmediğimden emin olacak şekilde buz gibi koladan birkaç yudum içirdi. Çok susamıştım, diğer takımlardan insanların bana bakmasına aldırmadım.

Bay Dimming Rose, Connor ve Claire ile konuştuktan sonra sevinçli bir yüzle yanımıza geldi. "Melody, bu çok büyük bir heyecan. Orada harikaydın! Takımımızla ve özellikle seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkürler," yazdım. **"Sırada ne var?"**

"Sıradaki takımların yarışını bekleyeceğiz sonra yeniden bir araya gelip yüksek puan alan diğer takımı da yeneceğiz ve çantalarımızı Washington için hazırlamaya başlayacağız!"

Yüzümde bir sırıtmayla, **"Çantanızı daha hazırlamadınız mı?"** yazdım.

"Çantam on yıldır hazır," diye cevapladı. "Doğru takım için bekliyordum. Bu bizim yılımız. Bunu biliyorum."

Diğer velilerle konuşmak için ayrıldı. Öğretmenlerin hayalleri hakkında hiç düşünmemiştim. Onun için gerçekten önemli olacak şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Rose yanımıza gelmiş Penny'nin yanına çömelmişti. Kırmızı tüylü ve mavi puantiyeli şapka giydirdiği Doodle'ı sıkıca tutan Penny'e, "Şapkanı sevdim," dedi.

Penny neşeli bir şekilde, "Vo-sie!" dedi.

Rose fısıldayan bir sesle, "Benim en sevdiğim minik kız nasılmış?" dedi.

Penny, "Vo-sie!" diye tekrar etti.

Rose bana, "Gerçekten iyi iş çıkardın, Melody," dedi.

"Sen de," yazdım.

"Sence final için şansımız var mı?"

"Tabii."

"Peki, *Günaydın Amerika*'ya çıkmak için?"

"Tabii ki!"

Claire odanın diğer tarafında ailesiyle kaldı ama Connor sallana sallana gidip Rose'un yanında durdu.

"Gayet iyisin Melody," dedi. "Birkaç soruda beni de alt ettin."

"Sen de matematikte süpersin!" dedim.

Sırıtarak, "Biliyorum," diye cevapladı. "Ama hâlâ heceleyemiyorum! Umarım finalde bununla ilgili daha fazla soru gelmez."

Rose birden, "Lavaboya gitmem lazım!" dedi. "Final konusunda çok gerildim!" Aceleyle çıktı. Ne demek istediğini anlıyordum. Kelebekler. Pervaneler. Kocaman arılar içimde çırpınıyordu.

Kamera bizi çekerken bizim turun tamamlanması bir milyon yıl alacakmış gibi gelmişti ama birkaç dakika içinde ikinci gruptaki yarışmacılar da bekleme odasına geldiler. Küçük taçlarla gelen okul bu turu yetmiş dokuz puanla kazanmıştı. Sonra bir yarım saat içinde Edison İlkokulu üçüncü turu seksen puanla kazandı.

En son Perry Valley diye bir okul dördüncü turu seksen iki puanla kazandı, bizden sadece bir puan fazlasıyla.

Onlar arkaya geçerken Bayan V, "Onları izledim," dedi. "Gerçekten çok iyiler."

"Endişelenmeli miyiz?" diye sordum.

"Tabii ki hayır! Bizim takımımız en iyisi çünkü gizli bir silahı var, sen!"

Birden sahne görevlileri bizi almaya gelince odada bir telaş oldu. "Perry Valley ve Spaulding Street, final için sizi kamera karşısına alıyoruz! En yüksek puan alan iki okul sizlersiniz. Tebrikler!"

Aceleyle yerlerimize geçtik.

Bu sefer ışıklar daha parlak gibiydi.

Bay Kingsley yerine dönmüş sahne görevlileri tarafından mikrofonu ayarlanmış bağırarak konuşuyordu, "Baylar bayanlar *Akıllı Çocuklar Yarışması*'nın final turuna tekrar hoş geldiniz! Bu turun galibi bizi Washington, D.C.'de temsil edecek ve aileleri ile birlikte başkente tüm masrafları karşılanmış bir gezi kazanacaklar. Otelde üç gece konaklama ve şehir turu.

Biri, "Ödül! Ödül!" diye bağırdı.

"Evet, ünlü Akıllı Çocuklar Şampiyonluk Ödülü! Washington'da kazanan takım kocaman altın kupayı eve götürecek , *Günaydın Amerika*'ya katılacak ve okulları akademik çalışmalarda kullanmak üzere iki bin dolar kazanacak!"

Herkes tezahürat yaptı.

"Başlayalım. Takımlar hazır mısınız?"

Herkes, "Hazırız!" diye yanıtladı.

Ben de hazırdım.

25. BÖLÜM

Aman tanrım! Ne gece! Şampiyonluk turu başladığından beri her şeyin nasıl olup bittiğine inanamıyorum. Bay Kingsley, "Bu sefer sorular biraz daha zor olacak. Fakat puanlama aynı. Yüz puan üzerinden en yüksek puanı toplayan takım şampiyonumuz olacak," diye açıkladı.

Test sorularının olduğu kartları aldı ve gülümsedi. "İşte birinci soru. 'Diplopi' nedir?

A. Çift görme

B. Solaklık

C. Diş eti hastalığı

D. Bir kanser türü."

Of, adamım! Dalga geçmiyordu! Bu gerçekten öldürücü bir tur olacak. Yine de cevabın A olduğundan emindim. Yani, öyle gibi...

Cevap açıklandı "çift görme" doğru cevaptı.

Ohhh!

Rose, Connor ve ben doğru cevaplamıştık. Claire kaçırmıştı. Perry Valley takımındaki herkes doğru cevaplamıştı. Skor dörde üçtü.

Bay Kingsley, "İki numara," dedi. "*Mavi Rapsodi*'nin bestecisi kimdir?

A. Mozart

B. Gershwin

C. Copeland

D. Beethoven."

Bing! Bing! Bing! Bing!

Ailem ve Bayan V sağ olsun ki bu daha kolaydı. *B* şıkkı için butona bastım. Perry Valley'den bir kişi ve Claire yanlış cevap vermişti. Bu skoru yediye altı yaptı, Perry Valley yine öndeydi. Herkes gerilimi hissedebiliyordu.

Sonraki yirmi soru ormandaki aslanlar, uzaydaki yer çekimi, ünlü kitapların yazarları ve matematik gibi konuları kapsıyordu. Birçoğunu doğru cevapladım.

Bing! Bing! Bing! Bing!

Connor zor bir kelime sorusunu halledip Claire zorlayıcı bir tarih sorusunun üstesinden gelse de Perry Valley iki puan önümüzde kalmaya devam etti.

Turun sonuna yaklaşıyorduk. Perry Valley bir matematik sorusunda üç puan öne geçmişti. 81'e 78'lik skor çok can sıkıcıydı. Connor'a baktım. Burnundan ter akıyordu.

Sonra Bay Kingsley sordu, "Kişinin müzik çaldığında renkleri duyup tatları canlandırabilmesi durumuna ne denir?

A. Sentez

B. Sembiyoz

C. Sineztezi

D. Sembolizm."

Sırttım ve C' ye bastım. Bu sadece Bayan V'nin kelime kartlarındaki bir kelime değildi, bu bendim!

Connor, Claire ve Rose'un da doğru cevap verdiklerini görünce rahat bir nefes aldım. Sonuç açıklandığında Perry Valley'den sadece bir kişi doğru cevap vermişti.

Skor seksen ikiye seksen ikiydi. Sıra son soruya gelmişti. Washington'a gidecek grubu bu soru belirleyecekti. Rose ve diğerlerine baktım. Sanırım hepimiz aynı anda yutkunduk.

Bay Kingsley, "Akşamın son sorusu," diye başladı, "bir matematik problemi."

İçimden inledim, "Washington gezimiz böylece gider! Ben de H-5'e geri dönüp önümüzdeki bin sene saklanırım."

Bay Kingsley yavaşça, "Yirmi beş numara," dedi. "Lisa her sabah kalkıp okul için hazırlanıyor. Yirmi dakikada giyiniyor, on sekiz dakika kahvaltı yapıyor ve on dakikada okula yürüyor. Lisa'nın sabah 7:25'te okulda olması için saat kaçta kalkması gerekir?

A. 6:15

B. 6:20

C. 6:25

D. 6:35."

"Önce toplama yapmalıyım, sonra çıkarma. Saatlerde nasıl çıkarma yapılır? Bir saat görmem lazım! Kafam karışıyor! Zaman geçiyor! Şu anda yüzüme gözüme bulaştıramam!"

C şıkkı olabilirdi ama *D* de olabilirdi. Bir an daha düşündüm ve *D*'ye bastım. Kusacak gibi hissediyordum. Cevaplar ekranda yandı. Bizim takımdaki herkes *D* demişti. Ya hepimiz doğru yanıtlamıştık ya da hepimizin zaman konusunda ciddi bir problemi vardı. Perry Valley'deki üç öğrenci *D* cevabını vermişti. Bir kişi C diye cevaplamıştı.

"Evet, görünüşe bakılırsa bir kazanan var, bayanlar baylar! Bizi Washington, D.C.'de temsil edecek takımı anons etmekten gurur duyuyorum, bu yıl *Günaydın Amerika*'da görmeyi dilediğimiz takım 85'e 86 skorla..." Etki yaratmak için durdu. "Spaulding Street İlkokulu!"

Kendime engel olamadım. Haykırdım. Tekme attım. Kollarım çılgınca kasıldı. Gerçekten kontrol etmeye çalıştım ama başaramadım. Vücudumun şalteri atmıştı.

Claire, "Şunu durdurun!" diye tısladı.

Rose dişlerinin arasından fısıldadı, "Shhh!"

Bay Kingsley bana hızlı bir bakış atarak, "Programımızı izlediğiniz için teşekkür ederiz," dedi. "İki hafta sonra Washington'dan finalleri yayınlarken de lütfen bizi takip edin. Ben Charles Kingsley, iyi akşamlar."

Bitti işareti verdi ve kameralar karardı, ışıklar kapandı.

Tekmelemeyi durduramıyordum. Kollarım kurmalı oyuncak gibiydi. Neşeyle bağırdım. En azından bu sefer kimse fark etmedi

çünkü düzinelerce insan sahneye çıkarken ortalığı çığlıklar, tezahüratlar kaplamıştı.

Babam bir kolunda Penny bir elinde kamerayı dengelemişti. Annem, Catherine ve Bayan V aceleyle yanıma geldiler ve beni boğarcasına sarıldılar.

Bayan V şaşırmamış gibi görünmeye çalışıyordu ama suratındaki sırıtış yüzüne yapışmış gibiydi.

Bay Dimming, yedekler ve takımdaki diğer çocukların aileleri arkadaydı. Aile üyelerinden biri üzerimize konfeti attı. Bir yerden balonlar çıkıverdi. Stüdyoda biri hoparlörleri açıp son ses "Celebration" şarkısını çaldı. İnsanlar dans etmeye başladı.

Milyon tane fotoğraf çekilmiş gibiydi. Şaşırtıcı şekilde birçoğunda ben vardım. Sakinleşip rahatlamak için elimden geleni yaptım.

Beyzbol şapkalı bir adam, "Melody, gülümse!" dedi.

Klik! Flaş!

"Biri sandalyesinde daha dik oturmasına yardımcı olabilir mi?"

Klik! Flaş!

"Tekerlekli sandalyedeki çocuğun bir fotoğrafını alalım!" Sanırım bu adam gazeteciydi.

Klik! Flaş!

Bir başka muhabir yüksek sesle, "Kazanan takım nerede?" diye sordu. "Gazete için bir takım fotoğrafı istiyoruz! Çocuklar neden Melody'nin etrafında durmuyorsunuz? Evet, şimdi gülümseyin!"

Klik! Flaş!

Zar zor görebiliyordum. Gözümün önünde mavi noktacıklar uçuşuyordu.

Başka biri, "Kazanan takımla televizyon için röportaj yapmak istiyoruz!" diye seslendi. "Onları buraya alabilir miyiz?"

İnsanlar dağıldı, sahne sorumlusu bizi yönlendirdi. Connor, Rose ve Claire yanımdaki sandalyelere oturdular. Amanda, Molly, Elena ve Rodney de arkamızda ayakta duruyordu. Bay Dimming de Rodney'nin yanındaydı.

Saçlarım düzgündür ve çok şapşal durmuyorumdur diye umdum.

Muhabir kalabalığı susturdu ve kameraman kayda geçti.

"İyi akşamlar. Ben Six News kanalından Elizabeth Ochoa. Stüdyomuzda bu akşam düzenlenen *Akıllı Çocuklar Yarışması*'nın kazananı, Spaulding Street İlkokulu'nun öğrencileri ile birlikteyiz. İşte bu akşamki zaferi kazanan, içimizdeki en zeki sekiz genç arkadaş. Onları tanıyalım. Arka sıradaki arkadaşlarından birinin katılamayacak olması durumunda yarışacak olan yedeklerle başlayalım. Lütfen adınızı ve yaşınızı söyler misiniz?" diye sorarak mikrofonu öğrencilere tuttu.

"Amanda Firestone, on iki yaşındayım."

"Molly North, onbir yaşındayım."

"Elena Rodriguez, on iki yaşındayım."

"Rodney Mosul, onbir buçuk yaşındayım."

Bu herkesi güldürdü.

Bayan Ochoa devam etti. "Ve karşımızda şampiyon takım oturuyor! Lütfen siz de kendinizi tanıtın."

"Adım Claire Wilson, onbir yaşındayım ve takımdaki herkesten daha çok soruyu doğru cevapladım."

Bayan Ochoa, "Aferin sana!" dedi. "Bunun için çok çalıştığınızı biliyorum." Muhabir çabucak Rose'a geçti. "Ve sen?.."

Rose utangaç bir tonda, "Rose Spencer, onbir yaşındayım," dedi.

Kamera yakın çekime geçerken muhabir "Bu akşam sizi öne geçiren şey neydi?" diye sordu.

"Ben geçen sene de takımdaydım ve sadece birkaç puanla kaybetmiştik bu yüzden kazanmak benim için çok heyecan verici. Takımımızla gurur duyuyorum." Rose sevinçle parlıyordu.

Bayan Ochoa, "Harika bir cevap! Biz de sizlerle gurur duyuyoruz," dedi. "Ve şimdi bu koca genç adam. Sizin adınız, bayım?" diye Connor'a sordu.

Connor yüksek sesle, "Connor Bates. Merhaba, anne!" dedi.

Muhabir, "Bu akşamki en zor soru neydi, hatırlıyor musun?" diye sordu.

Connor sırıtarak, "Bence bütün sorular çok kolaydı. Birkaç tanesini diğer yarışmacılar üzülmesin diye bilerek yanlış cevapladım," dedi.

Bayan Ochoa kahkaya boğuldu. "Takımınızda özel biriyle birlikte yarışmak nasıl bir his?" diye sordu.

"Hey! Melody, gayet iyi. Gerçekten çok akıllı. Size tanıştırayım. "

Ama ışığımı çalmasına izin vermeyecektim. Makinem yüksek sesle ve anlaşılır şekilde, **"Ben Melody Brooks, onbir yaşındayım,"** dedi.

Muhabir şaşırmış gözüküyordu. "Peki, bu çok şaşırtıcı! Melody kazanan takımın bir parçası olmak nasıl bir his?"

"Süper." demek için tuşa bastım.

Güldü. "Yarışma için hazırlanmak ve çalışmak zor muydu?" diye sordu.

"Hayır. Birçok kişi bana yardım etti."

"Bu akşamın en zor yanı neydi?"

"Her şeyi berbat etmeyeceğimi ummak!"

Gülümsedi. "Hepimiz bazen böyle hissederiz. Washington, D.C.'ye gideceğin için heyecanlı mısın?"

"Oh, evet!"

"Oraya daha önce hiç gittin mi?"

"Hayır."

"Kazanan takımda olmak okuldaki hayatını nasıl değiştirecek?"

Bunun iyi bir soru olduğunu düşündüm.

"Pek değiştirmeyecek," diye itiraf ettim. Sonra ben doğru kelimeleri yazmaya çalışırken muhabir bir süre bekledi. **"Belki çocuklar benle daha çok konuşur."**

Claire, "Ben onunla her zaman konuşuyorum," diye araya girdi.

Rose ve Connor kaşlarını çatıp ona baktılar. Rose, "Ne?" dedi.

Bayan Ochoa benden Claire'e döndü. "Yani sen Melody'nin arkadaşısın öyle mi?"

Claire tarçın renkli buklelerini sallayarak, "Ah, kesinlikle," dedi. "Her gün öğle yemeğini onunla birlikte yiyoruz. Bilgi yarışması takımında her gün beraber çalışıyoruz. Melody göründüğünden çok daha zeki biri."

Rose konuşmak için elini kaldırdı ama muhabir başını salladı. "Üzgünüm ama zamanımız doldu," dedi. Kameraya dönüp, "Bu şahane çocuklara ek olarak göz alıcı genç kızlarla da tanıştık: Farklılıklarına rağmen yakın arkadaşlar ve Washington'a gidecek olan *Akıllı Çocuklar Bilgi Yarışması* takımının kazanan üyeleri. Hepinizi tebrik ediyoruz!"

Sersemlemiştim. Claire mi?

26. BÖLÜM

Tüm bu karmaşanın ortasında, Bay Dimming'e bir ilham gelmişti. Stüdyodaki son ışıklar da kapanırken "Haydi hep birlikte yemeğe çıkıp bunu kutlayalım!" dedi.

Connor hemen, "Harika fikir!" dedi.

Amanda, "Çok acıktım!" dedi. "Kamera önünde olmasam da bütün gün heyecandan bir şey yiyemedim."

Elena, "Ben de!" diye ekledi.

Connor, "Linguini's nasıl?" diye önerdi. "Yiyebildiğin kadar spagetti seçeneği var." Restoran seçimini Connor'a bırakabilirdik, yemek yenilecek en iyi yerleri bilirdi.

Bay Dimming gülerek, "Senden sonra işi bırakabilirler Connor," dedi. "Beni utandırmayın şimdi."

"Merak etmeyin Bay D. En fazla on iki tabak yiyebiliyorum."

Rose'un babası da, "Linguini's mükemmel," dedi. "Yürüme mesafesinde, stüdyodan çıkınca hemen köşede. Bu çocuklar dışarda özel bir geceyi hak ettiler!"

Anneme baktım, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim.

Sonra Elena yanıma gelip, "Sen de geleceksin Melody, değil mi?" diye sordu.

Rose, "Evet, Melody," diye ekledi, "Bizimle gel. Bu akşam çok iyi bir iş çıkardın."

Paltosunu iliklerken Connor, "Sen olmadan kazanamazdık," dedi.

Bu sözlerle kendimi bazı ailelerin getirdiği helyumlu balonlar gibi hissettim.

Molly, Claire'e bakarak, "Eh, ben o kadar ileri gitmezdim," dedi.

Balonlar patladı.

Connor, "Sen sahnede değildin," diye hatırlattı.

Rose, "Ee geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordu.

"Tabii," yazdım. "Eğlenceli olacak." Başını sallayan anneme baktım. Babam Penny'e ve bana sarılıp sabah beni görmeye geleceğini söyleyen Bayan V'yi eve götürdü.

Restorana giderken hava hareketli ve konuşmalar saçmaydı.

Connor görebildiğimiz en büyük binayı işaret ederek, "Sizce şu ofis binasında kaç tane pencere vardır?" diye bağırdı.

Rose, "Beş bin iki yüz yetmiş dört," diye cevapladı.

Rodney, "Vay, çok iyisin!" dedi. "Bunu nasıl biliyorsun?"

Rose, "Bilgi yarışması takımına nasıl girdim sanıyorsun?" dedi. "Akıllıyım."

Molly, Rodney'e, "Sadece tahmin ediyor," dedi. "Her şeye inanıyorsun."

Restoran yıllardır aynı yerdeydi. Girişi küçük bir İtalyan köyünde bir bistro gibi tasarlanmıştı. Kapının etrafındaki tuğlaların üzerine üzüm yaprakları çizilmiş ve ufak beyaz ışıklarla aydınlatılmıştı.

Kapı.

Connor'un babası herkesin geçmesi için kapıyı tutunca Connor ve Rodney basamakları zıpladı.

Basamaklar.

Yemek salonuna çıkan beş taş basamak. Herkes, Bay Dimming de dahil olmak üzere beni ve annemi geçmişti. Sonunda Connor'un babası, son girecek kişi olan bana baktı, basamaklara baktı ve ampul yandı.

"Ah, yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu. Oğlu gibi iriydi. Onun da birkaç tabak makarnayı yutacağından emindim.

Annem, "Tekerlekli sandalye için rampa nerede diye bir görevliye sorabilirseniz?"

Bir şey yapmış olmaktan memnun Bay Bates içeri girdi. Annem ve ben orada soğukta oturduk. Yalnız.

Siyahlar içinde bir garson aceleyle yanımıza geldi. "Çok üzgünüm. Arka tarafta bir asansörümüz var, fakat bu öğlen bozuldu. Sabah ilk iş usta gelip tamir edecek."

Annem, "Bu şu anda bize yardım etmeyecek değil mi?" dedi. Sesi sert ama kızgın değildi.

"Memnuniyetle onu yukarı taşıyabilirim," diye teklif etti.

"Hayır," yazdım. Gözlerimle anneme yalvarıyordum.

Annem, "Genç adam sadece bizim için kapıyı tutun lütfen. Biz hallederiz," dedi.

O da öyle yaptı. Annem arkasını merdivenlere döndü, sandalyemi sıkıca kavradı ve arkaya doğru çekip derin bir nefes aldı. Bu sabah manuel sandalyeyi aldığımız için çok memnundum.

Annem yavaşça sandalyeyi ilk basamağa doğru çekti.

Çek. Kaldır. Bum. İlk basamak.

Çek. Kaldır. Bum. İkinci basamak.

Çek. Kaldır. Bum. Üçüncü basamak.

Annem durdu ve bir nefes daha aldı. Bunu daha önce de yapmıştık. Birçok kez.

Çek. Kaldır. Bum. Dördüncü basamak.

Çek. Kaldır. Bum. Beşinci basamak.

Sonunda gürültülü, gülen müşterilerin olduğu yemek salonuna girdik.

Bay Dimming bizi görünce, "Melody, bu tarafa!" diye seslendi.

Annem beni oldukça geniş masamıza götürdü, grubun bana yer ayırdığını görünce rahatlamıştım. Takımdaki tüm çocuklar ve aileleriyle mekanda epey yer kaplamıştık.

Bazı restoranlarda masalar sandalyem için çok alçak kalıyordu ama bu sefer çok iyi denk gelmişti. Annem paltomu çıkarmama yardım edip yanıma oturdu. Bardağındaki suyu bitirip yeniden su istedi.

Garsonlar siparişleri almaya başladı.

Rodney ve ailesi büyük bir mantarlı sarımsaklı pizza söyledi. Rodney, "Biz vejeteryanız," diye açıkladı. Hiç bilmiyordum.

Connor babasına, "Ben biftek yiyebilir miyim?" diye sordu.

Babası sırtına vurarak, "Tabii, ben de aynısından alacağım. Bu gece istediğini alabilirsin!" dedi.

Connor'un gözleri büyüdü. "Bir bütün çikolatalı kek?"

Babası, "Kusarsın!" diye cevapladı.

Rose garsona, "Ben makarna alacağım, ekstra peynirle."

Amanda, "Ben de!" dedi.

Elena, "Ben spagetti ve köfte alabilir miyim?" diye rica etti.

Claire ve Molly lazanya siparişi verdiler.

Garson annem ve bana geldiğinde hazırdım.

Elvira, **"Ben peynirli makarna alacağım,"** dedi.

Makinenin büyük bir kısmı masanın altında kaldığı için garson biraz şaşırmış göründü ama gayet sakin kaldı, sanki her gün Medi-Talker'dan sipariş alıyor gibiydi. "Tabii tatlım. Hemen geliyor. Yanında biraz salata ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Bana gerçekten kocaman gülümseyip annemin siparişini aldı. Sadece annem bir İtalyan restoranında fırında balık siparişi verebilirdi!

Yemeklerimizi beklerken neşeli hava devam etti. Masamızda masa örtüsü yerine beyaz kâğıtlar vardı, bu yüzden yetişkinler de dahil olmak üzere hepimize boya kalemleri verilmişti.

Connor, "Şuna bakın! Dev bir canavar tavşan çizdim!" dedi. Rose'un çizdiklerine baktı ve kendisininkine koca yeşil bir diş ekledi. "Ve senin çizdiğin küçük böceği yiyecek şimdi," dedi.

Rose güldü. "Ama bu zehirli bir örümcek ve senin aptal, yaşlı tavşanını ısıracak!"

Rodney ve Connor bütün tuzluk ve biberlikleri sıraya dizdi ve şeker paketlerini çatal kaşıkla bu barikattan fırlatmaya başladı.

Yalnız Rodney'nin yanında oturan Claire çok sessizdi, boya kalemlerine elini bile sürmemişti.

Connor, "Düşmanı tutun!" diye bağırdı. "Sayı!"

"Benim bölgemde bile değilsin dostum! Ayrıca sahte pembe şeker paketlerini atıyorsun. Bunun için sadece yarım puan alabilirsin!"

Oturup takım arkadaşlarımın böyle sıradan şeyler yapmalarını izledim. Çizimler. Gülüşmeler. Alaylar. Şakalaşmalar. Ben de eğleniyormuş gibi gözükmek için elimden geleni yaptım ama tek istediğim eve gitmekti.

Garson yemeklerimizi getirdiğinde çatallar yemeye lazım olduğu için savaş birden sona erdi. Herkes yemeğe gömülünce sohbet de yavaşladı. Connor bifteğinden kocaman bir ısırık aldı.

Ağzı dolu, "Hmmm, bomba gibi," dedi.

Annemin balığı çatalında biraz nasıl denir garip duruyordu. O da ben de aynı şeyi düşünüyorduk, biliyorum.

Benim yemeğim dokunulmamış vaziyette önümde duruyordu.

Ailece arada bir restorana yemeğe gideriz. Aslında Penny restoranda benden daha büyük bir problem. Çünkü heyecanla sağa sola sallanır ve yere bezelye fırlatır.

Genellikle dışarıda yemeyi dert etmem. Annem ve babam sırayla ağzıma kaşıkla yemeğimi verir ben de bana bakan kaba insanları görmezden gelirim.

Ama bu farklıydı. Okulda engelli çocuklar için ayrılmış bir alanda yemek yiyorum. Görevliler önümüze önlük takıyor, bizi besliyor ve yemek bitince ağzımızı siliyorlar. Yarışmadaki birkaç yudum kolayı saymazsak takımdaki kimse beni yemek yerken görmemişti. Daha doğrusu yemeğim yedirilirken.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Yemeğim orada soğuyordu. Anneme baktım. Annem bana baktı. Kaşığı aldı ve yüzünde soruyla yine bana baktı.

Başımı salladım. Çok dikkatlice bir kaşık makarnayı ağzıma koydu. Yuttum. Dökmedim.

Molly'nin Claire'i dürttüğünü ve bakıştıklarını gördüm.

Annem bir lokma daha verdi. Yuttum. Dökmedim. Devam ettik, her seferinde bir kaşık.

Çok acıkmıştım.

Kimse bir şey demedi ama hepsi tabaklarına aşırı bir dikkatle bakıyordu. Sessizlik oldu. Connor bile konuşmayı bıraktı.

Sonunda henüz yemeğim bitmese de tabağı ittirdim.

Annem, "Kalanı eve götürmek ister misin, Melody?" diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım, rahatlamıştım. Annem garsonu çağırdı, tatlı menüsü de gelmişti.

Kek ve dondurma hatırlatılınca Connor'un keyfi yerine geldi. Bütün bir kek olmasa da iki dilim sipariş verdi. Rodney elmalı pay, Rose puding sipariş etti.

Claire de yemeğini eve götürmek için paket yaptırmıştı. Bütün gece neredeyse hiçbir şey yememiş ve hiç konuşmamıştı.

Rodney, "Ee, final sorusu hakkında ne düşünüyorsunuz? Çok zordu!" dedi.

Connor, "Kolay lokma!" diye kendi kendine gülerek cevapladı. İkinci dilim kekinin üzerini krema ile kaplamıştı.

Amanda, "Sunucunun *saçma* dikkat ettiniz mi?" diye dalga geçti. "Hiç kıpırdamıyordu!"

Rose gülerek, "Plastikten yapılmış olmalı," dedi.

Claire'e "D.C.'deki yarışmada ne giyeceksin?" diye sordu.

Claire sadece omuz silkti.

Amanda, "Acaba oradayken Beyaz Saray'ı da ziyaret edecek miyiz, merak ediyorum," diye düşüncelere daldı. "Bu müthiş olurdu."

Bay Dimming hevesle, "Cumartesi günü için sanırım programımız böyle olacak," dedi. "Bunun için de çok heyecanlıyım!"

Elena, "Peki, sen ve en iyi arkadaşın Melody nasıl bakalım?" diye sordu.

Claire cevap vermedi ama eliyle alnını ovuşturdu. Zayıf bir sesle, "İyi hissetmiyorum," dedi. "Burası çok mu sıcak?" Kimse

cevap veremeden Claire birden yerinden kalktı, eliyle ağzını kapattı ve sandalyesine takıldı.

Bay Dimming, "İyi misin?" diye sordu.

O sorusunu bitiremeden, Claire Bay D'nin yeni ayakkabılarının üzerine kustu.

Connor, "Off! İğrenç!" dedi, gülmemeye çalışıyordu.

Rose, "Yazık," dedi.

Rodney burnunu tıkayıp, "Offf, ne koku böyle!"

Annesi Claire'i çabucak lavaboya götürdü.

Bay Dimming de aceleyle ayakkabılarını temizlemek için arkalarından gitti.

Annem beni beslerken utandığım kadar utandı mı diye merak ettim.

Küçük zafer yemeğimiz açıkça bitmişti. Anne babalar paltoları aldılar, hesabı ödediler. Claire solgun bir şekilde geri döndü. Kimse olan bitene değinmedi. Hepimiz basamaklara yöneldik.

"Hmmmm," diye düşündüm. Claire kalabalık bir restoranın orta yerinde hastalandı yine de herkes bana bakıyor.

Hepsi beni ve annemi bekliyordu. Acele etmedik.

Yavaşça it. İndir. Bum. İlk basamak.

Yavaşça it. İndir. Bum. Sonraki basamak.

Yavaşça it. İndir. Bum. Üçüncü basamak.

Beş bum sonra en alt basamaktaydık.

Ve ben hâlâ çok açtım.

27. BÖLÜM

Sonraki sabah annem elinde gazeteyle odamın kapısında belirdi. Beni, "Günaydın, rock yıldızım," diye selamladı. "Tahmin et bakalım?"

Rock yıldızı mı? Yanılıyor. Yüzümde soru işaretleriyle dönüp ona baktım, ne?

Beni yataktan kaldırdı, sandalyeme oturttu ve Medi-Talker'ı şarjdan çıkarıp bana bağladı. Sonra üzerine sabah gazetesini koydu.

Orada gazetenin ön sayfasında duruyordum. Renkli.

"Vay!" yazdım.

"Makale yarışmayı kazanan takım hakkında ama sadece senin fotoğrafın kullanılmış. İlginç."

"Neden ben?"

Annem hemen gülümsedi. "Çünkü sen eşsiz ve harikasın, ayrıca sıradan beşinci sınıf öğrencilerinden çok daha ilginçsin sanırım," dedi. "Tüm makale sana odaklanmış gibi."

"Takımdakiler bundan hoşlanmayacak," yazdım.

"Eminim ki senin için sevinecekler hayatım."

"Hayır, sevinmeyecekler."

"Bak, şunu dinle."

Bana makaleyi okudu: "Spaulding Street İlkokulu'nun beşinci ve altıncı sınıf öğrencilerinden oluşan yetenekli takımı 86'ya 85 skorla dün akşamki *Akıllı Çocuklar Bilgi Yarışması'nı* kazandı. Kendi seviyelerinin çok daha üstünde olan soruları, göz kamaştıran bilgileri ve yetenekleriyle cevaplayarak diğer yedi takımı elediler."

"Bizi çok zeki göstermiş," diye yazdım.

Annem, "Öylesiniz," diye cevapladı.

"Matematik soruları beni terletti." Sadece düşününce bile kollarımın altı su gibi oluyordu.

Annem devam etti. "Ooh, işte seninle ilgili olan kısım. Dinle bunu! 'Spaulding takımının göze çarpan üyelerinden biri Melody Brooks, onbir yaşında ve kendisine beyin felci teşhisi konmuş. Fiziksel engeline rağmen Melody'nin hızlı ve yüksek kapasitedeki zihinsel yetenekleri takımını zafere taşırken parlıyor."

Somurtarak, **"Benden nefret edecekler,"** yazdım. Hâlâ odamda uyuyan Butterscotch burnuyla elime dokundu. Her zaman nasıl hissettiğimi bilir gibiydi ama bu sefer yardımı dokunmuyordu.

"Of, abartma. Bence hoş bir makale ve arkadaşların gurur duyacaklar."

"Anlamıyorsun."

Annem dediklerime aldırmayıp beni okul için hazırlamaya başladı. İki tane mavi tişört –biri giymek için biri ne olur ne olmaz diye– çantama. İki pantolon. Asla kot pantolon seçmiyordu. Tartışmamaya karar verdim. İyi bir gün olmayacak gibi hissediyordum.

Ayakkabılarımı giydirmeden önce çoraplarımla uğraşırken, "Ne kadar güzel çıkmışsın! Ekstra bir gazete daha almalı," dedi neşeyle. "İş yerinde bunu herkese göstereceğim."

Babam Penny'i giydirmeyi bitirmişti, onu odama getirdi. Penny gazetede fotoğrafımı fark edince Doodle'ı bıraktı ve bağırdı, "Dee-Dee!" Gazeteyi aldı ve öptü.

Bahse girerim ki bugün okulda böyle tepkiler almayacaktım.

Babam uzanıp yanağımdan öptü. Yavaşça, "Seninle öyle gurur duyuyorum ki patlayabilirim," dedi. "Seni seviyorum, Melody."

Gözlerim yaşardı. Sadece bir kez olsun kardeşime sarılabilmek ve babama onu sevdiğimi söyleyebilmek isterdim. Bir makine üzerinden değil, gerçek kelimelerle.

Okuldaki tepkiler beklediğim gibiydi. Dudaklardan dökülen kelimeler benim için güzel şeyler söylese de gözler gerçeği anlatıyordu. O gözler soğuktu, sanki muhabiri kandırıp sadece kendi fotoğrafımı basmaya zorlamıştım.

Rose bile mesafeli davranıyordu. "Gazetedeki fotoğrafın çok hoş, Melody," dedi.

"Teşekkürler. Hepimizin fotoğrafı olmalıydı."

"Bence de öyle," diye cevapladı.

Sadece içimi çektim. *Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. Böyle olmak istemiyorum, ben sadece diğer herkes gibi olmak istiyorum.*

Bay Dimming'in sınıfına girdiğimizde yeni bir takım giymiş olduğunu gördük. İki al bir öde gibi bir kampanya olmalıydı ve yepyeni bir gülümseme. Mutluluktan patlayacak gibiydi. Sabah gazetesinden bir tomar tutuyordu.

"Dün akşam pek uyumadım," diye itiraf etti. "Takımımızla ve okulumuzla çok ama çok gurur duyuyorum!"

Sınıftakiler bilgi yarışması takımı için tezahürat yaparken bir süre durdu. Rose, Molly ve Claire mutlu gülümsüyordu. Connor ve Rodney eğilerek selam veriyordu. Birkaç çocuk dönüp bana gülümsedi bile.

Connor, "Bedava pizza ya da başka bir şey alıyor muyuz?" diye yumurtladı.

Bay Dimming, "Kesinlikle!" diye cevap verdi. "Müdür gelecek cumayı Bilgi yarışması Takımı Günü ilan etti ve tüm okula pizza ve kola ısmarlayacak!"

Sınıftan biraz daha tezahürat. Connor gerçekten memnun gözüküyordu.

Bay Dimming devam etti. "Ve zaferimizi garantilememize yardım eden Melody'e özel bir teşekkür istiyorum! Onun için bir kez daha alkış!"

Alkışlamaya başladı ve sınıf da katıldı ama sanırım kibar olmak içindi. Anlaşılan bedava pizza kadar havalı değildim.

Bay D sevinçle sordu, "Dün gece onbir haberlerini kimler gördü?"

Neredeyse sınıfın yarısı el kaldırdı. Ben kaçırmıştım, eve geldikten sonra yorgunluktan uyuyakalmışım.

Heyecanla, "Ben kaydettim ve MySpace sayfama koydum!" dedi. "Ama şimdi dersimize dönmemiz gerek." Sesinde hayal kırıklığı vardı.

Rose buna izin vermeyecek bir soru sordu, "Ama Washington için nasıl hazırlanacağız?"

Öğretmenlerin dikkati çok kolay dağılıyordu! Bunu yiyeceğini biliyordum.

Bay Dimming tekrar gülümsedi ve derin bir nefes aldı. Evrakları dağıtırken, "Hazırlanmak için sadece iki haftamız var

Rose. Takımdaki her şampiyon için bir paket hazırladım," dedi. "Bunu eve götürün ve hatasız şekilde doldurun. İçinde ücretsiz uçak biletlerini nasıl alacağınız, otel ve D.C. deki program hakkında bilgiler var. Ayrıca bugün başlayacak olan çalışma takvimimize dair bilgi de detaylı bir şekilde içinde. Her gün okuldan sonra ve cumartesileri yarım gün buluşuyoruz."

Connor inanmaz bir sesle, "Cumartesi mi?" diye sordu.

Bu konuda ben de endişeliydim. Koca bir yarım gün mü? Catherine gelemezse ben nasıl tuvalete gidecektim ya da nasıl yemek yiyecektim?

Bay Dimming, "Kahvaltı için poğaça, atıştırmalık meyve getiririm. Öğle yemeği için de hamburger siparişi veririz," dedi.

Connor sırıtarak, "Çok sağlıklı," dedi. "Ama orada olacağım."

"Çalışmalardan birini kaçırırsan, yerine yedeklerden biri geçer Connor. Ben kazanmak için buradayım."

Rodney, Connor'a, "Neden birkaç gün dinlenmiyorsun, dostum?" diye sordu. "Yerini almaktan zevk duyarım. Göz açıp kapayıncaya kadar yerini doldururum." Sesi ciddiydi.

Connor hemen cevap verdi, "Kaçarı yok dostum, orada olacağım,"

Molly elini havaya kaldırdı. "Bay Dimming, yedekler de Washington'a gelecek mi?"

"Tabii ki!"

"O zaman ne olur ne olmaz takımda yer alma ihtimaline karşılık yeni bir elbise almalı mıyım?"

Öğretmen, "Bu sana kalmış Molly," diye cevapladı.

Sonra Claire el kaldırdı. "Bay D, sanırım Molly'nin demek istediği şeyi biliyorum. D.C.'de takımda dört kişi yerine altı kişi olacak, yedeklerden kimleri seçeceksiniz?"

"Bir puanlama sistemi kullanacağız," diye cevapladı. "Tüm hazırlık turlarında en yüksek puanı alan altı kişi final takımına girecek. Kulağa adil geliyor değil mi?"

Claire tatmin olmuştu, Molly ile beşlik çaktılar.

Bay Dimming sonunda sıradan sınıf dersine döndü. İspanya ve Portekiz konusunu anlatmaya başladı, ben de dikkatleri üzerime çekmemek için elimden geleni yaptım. Bildiğim sorulara cevap vermedim, sınıfın önünde ses yok, kasılmalar yok, homurtular yok. Sabahın çabucak geçmesini dileyerek arkada Catherine ile birlikte oturdum.

Öğleden sonrayı H-5'te üç saat boyunca Tom ve Jerry izleyerek geçirdim. Buna inanabiliyor musun?

Derslerden sonra ilk çalışma saati için Bay Dimming'in odasına gitmeden önce Catherine bana puding yedirip biraz meyve suyu içirdi. Son yudum meyve suyunu da bitirince kaşlarını çattı.

"Melody, seni sıkan şey nedir?" diye sordu. "Şu anda göklerde olmalısın, biri suratına yumruk indirmiş gibi davranıyorsun."

"Beni takımda istemiyorlar," yazdım.

"Saçmalık. Dün gece yıldız gibiydin."

"Sorun olan da bu."

"Sen olmasan kazanamazlardı!"

"Benden korkuyorlar," diye açıklamaya çalıştım. **"Çok komik göründüğümü düşünüyorlar."**

"Bunu daha önce asla dert etmezdin," diye karşı çıktı.

Konuşma cihazından çıkan kelimelerle hislerimi anlatabilmem çok zordu. Takımda ben varken diğer çocukların rahatsız olduklarını biliyordum. Bunu açıklayacak başka bir şey yoktu. Varlığım başlarda sevimliydi, bölgesel bir yarış için sorun değildi ama büyük oyun için hem de ulusal televizyonda, işte bu farklıydı. Dikkatleri onların üzerine çekecektim hem de iyi bir açıdan değil.

Tekrar yazmaya başladım. **"Benim yüzümden... "** tereddüt ettim ama sonra yazdım, **"tuhaf görünecekler."**

Catherine, "Takımdaki en zeki kişi sensin!" diye bağırdı.

"Salyam akıyor."

"O zaman yanına bir kutu mendil alırsın!"

"Komik sesler çıkarıyorum."

"Connor da bazen osuruyor!"

Buna gülmek zorundaydım.

"Genç hanım, kendinize acımaktan vazgeçin! Haydi, Bay D'nin odasına inelim ve ortalığı kasıp kavuralım."

"Tamam, haydi gidelim," yazdım.

Odaya girerken başımı dik tuttum. Yani oraya buraya savrulmazken yapabildiğim kadar dik tuttum. Kimse gazetedeki makale hakkında bir şey söylemedi ve çalışma her zamanki gibi geçti. Soruların çoğunu doğru cevapladım ve annem beni almaya geldiğinde biraz daha iyi hissediyordum.

Ama ben çıkarken Rose, Claire ve Molly'nin fısıldaştıklarını fark ettim. Yeni bir klip ya da alışveriş merkezi hakkında olabilirdi... Ya da benim hakkımda.

28. BÖLÜM

Bu kadar kısa zamanda hazırlanmamızı nasıl bekliyorlar? Çılgınlık! Uçak biletleri, izin yazıları. Evrak işleri ve hazırlanma.

Neredeyse iki haftadır çalışıyoruz. Her akşam Bayan V ile çalışma. Kelimeler, şehirler, eyaletler, ülkeler, başkentler, okyanuslar, nehirler, renkler, hastalıklar, hava durumu, sayılar, tarihler, hayvanlar, krallar, kraliçeler, kuşlar, böcekler, savaşlar, başkanlar, gezegenler, yazarlar, generaller, yasalar, alıntılar, ölçüler, denklemler, tanımlar... Kafamdan hiç durmadan veriler geçip duruyor. Ama şimdi hazırım. Takımımız hazır.

Bay D sözünde durdu. Birkaç gün önce son çalışma saatinde en yüksek puan alan altı kişiyi açıkladı. Tabii ben de diğer öğrenciler gibi aklımda herkesin puanını hesaplıyordum ve eminim ki yarışacaklardan biri bendim, yedeklerden değil.

Bay Dimming sonucu duyururken neredeyse kıpkırmızı oldu. Gergin bir şekilde bir aşağı bir yukarı yürüdü. Biraz daha abartsa dans edecekti!

"İşte sonuçlar," dedi. "Bir trampete filan ihtiyacım var aslında!"

Connor sabırsızlıkla, "Listeyi okuyun, lütfen!" diye bağırdı.

Bay Dimming yavaşça, "Spaulding Street İlkokulu'nun altı kişilik bilgi yarışması takımı..." Durdu. Connor ona bir şey fırlatacak sandım. "Rose, Connor, Melody, Elena, Rodney ve Molly. Claire ve Amanda yedeklerimiz olacak."

Claire, "Ben yedek miyim?" diye hışımla sordu.

Bay D, "Molly, seni iki puanla geçti," diye açıkladı. "Ama hâlâ bizimle geliyorsun ve şehir turunda beraber eğleniyoruz."

Claire öfkeli bir sesle, "Ama ona çalışmasında yardım eden bendim!" dedi. "Bu hiç adil değil!"

Ben sadece başımı salladım ve biraz güldüm. Adaletli olmakla ilgili Claire'in bilmediği çok şey vardı.

Molly çok da üzülmemiş, kendinden memnun görünüyordu. Annesi onu almaya geldiğinde çalışma bitmişti.

Yarışma yarın, perşembe akşamı. Kazandığımızı düşünürsek cuma günü *Günaydın Amerika*'dayız ve arkasından Beyaz Saray gezisi. Cumartesi günü D.C.'de şehir turu ve pazar günü eve dönüş. Pazartesi umarım okula ulusal şampiyonlar olarak döneceğiz. Şu sözü edilen kupayla.

O yüzden bu akşam eşyalarımızı hazırlıyoruz. Daha önce hiç evden ayrılacağım bir geziye katılmadım o yüzden ciddi ciddi plan yapmamız gerek. Deli gibi heyecanlıyım ve gerginim. Babam bana tekerlekleri olan parlak kırmızı bir valiz aldı. Yeni bir arabanın içi gibi kokuyor. Ona dokunmak bile beni gülümsetiyor.

Dün annemle alışverişe gittik. Artık bu pek yaptığımız bir şey değil. Birkaç yeni kıyafet seçtim, kot pantolon dahil hiçbiri pratik değildi, gezimiz için hoş şeyler!

Alışveriş merkezinde gezerken bir kartpostal dükkanının önünden geçtik. Bir anda aklıma bir şey geldi ve, **"İçeri girelim. Kart alalım, lütfen,"** yazdım.

Annem beni içeri sokarken, "Kim için?" diye sordu.

"Catherine," yazdım. "Hazırlanmama yardım etmesine teşekkür etmek için."

Annem memnun bir şekilde, "Ne kadar olgun bir davranış!" dedi.

"Bir tane de Bayan V için?" diye yazdım.

"Kesinlikle!"

Bayan V için bulduğumuz kart daha mükemmel olamazdı. Ön tarafı tamamen portakallarla kaplıydı, ortada bir tane mavi hariç. İçinde, "Sen milyonda bir tanesin. Teşekkürler," yazıyordu.

Annem, "Buna bayılacak," dedi.

Catherine için aldığım kartta ise video oyunları, MP3 çalarlar, bilgisayarlarla dolu bir masada genç bir kadın vardı, hepsine kulaklıklarla bağlıydı. İçinde, "Her zaman beni bağlantıda tuttuğun için, tüm yaptıkların için teşekkürler," yazıyordu.

Annem ödemeyi yaparken, "Kendin tasarlasan bu kadar iyi denk gelmezdi," dedi. Evet, gerçekten mükemmel olmuştu.

Saat yedi buçuk gibi kapı çaldı. Bu son hazırlıklara yardım etmek için gelen Bayan V idi. O ve annem mükemmel bir takımdı.

Annem, "Bay Dimming'in önerilerine göre bir liste çıkardım," dedi. "Yarışma için siyah etek ve beyaz bluz."

Bayan V bu ikisini düzgünce valizime koyarken, "Tamamdır," dedi.

Penny, "Tamtam!" diye taklit etti.

Annem, "Ne olur ne olmaz diye bir tane de yedek beyaz bluz," dedi.

Bayan V başını sallayarak, "Harika fikir," diye cevapladı.

Annem dikkatle iki gömlek ve sevdiğim kot pantolonu da yerleştirdi. "Washington'daki şehir turu için rahat kıyafetler. Hediyelik eşya için para. Güneş gözlükleri. Kamera."

Bayan V tekrar etti. "Tamam, tamam, tamam,"

"Pijamalar, diş fırçası, deodorant, saç tokası."

"Hepsi orada."

"İnce bir ceket, bu mart havasının sağı solu belli olmaz."

Penny bağırdı, "Tamtam!"

"Medi-Talker'ın bataryası, yedek piller, kâğıt peçete ve ıslak mendil."

"Çantada!"

"Şemsiye?"

Bayan V gülerek, "Senin için mi Melody için mi?" diye sordu. "Sen çantanı hazırladın mı?"

"Evet, birazdan hazırım. Ben de gerginim." Annem durdu. "Violet çok iyisin. Biz yokken Penny seninle güvende olacak."

"Ve Butterscotch," diye araya girdim.

İkisi de güldü. Annem devam etti. Anlaşılan o ki sen olmadan Melody'i bu geziye hazırlamanın bir yolu yok."

"Anne, kartı al," yazdım. Öteki tarafa uzanmaya çalıştım ama sandalyeme asılı duran çantama zar zor dokunabiliyordum.

Annem çantayı aldı, zarfı çıkardı ve tepsime bıraktı. Bayan V'ye doğru ittim.

Açtı, okudu ve sonra beni o kadar güçlü sıktı ki nefessiz kaldım. Sessizce, "Bunu buzdolabımın üzerine asacağım!" dedi. "Her gün görmek istiyorum." Sonra ayağımdayken bir adım bile atamadığım ayakkabılarımı çantaya yerleştirerek kendini oyaladı.

"Biraz korkuyorum," diye itiraf ettim.

Bayan V, "Çok anlamsız, Mello Yello," dedi. "Ben gerçekten seni *Günaydın Amerika*'da şu üç metrelik kupayla görmeyi bekliyorum!"

"Bu harika olurdu," yazdım.

Bayan V anneme, "Şimdi bir kere daha söyleyin," dedi. "Yarın uçak kaçta kalkıyor? Penny, Melody'nin çamaşırını kafandan çıkar bakalım, seni şapşal!"

Annem kâğıtları kontrol etti. "Uçak öğlen kalkıyor. Bu yüzden en geç dokuzda çıkmamız lazım. On gibi havaalanında oluruz, check-in işlemleri, Melody'nin sandalyesinin düzgün-

ce paketlenmesi ve bagaja verilmesi sonra da kapılar açılana kadar bekleriz."

Bayan V başını kaşıdı. "Neden öğlen uçağını seçtiklerini anlamadım. Saat iki gibi Washington'da olacaksınız. Yarışma saat yedide başlıyor."

"Bay Dimming otelin geç check-in prosedürü olduğunu söyledi. Televizyon stüdyosu da caddenin karşısındaymış, o yüzden sorun olmayacak."

Annem valizimi kapatırken, gözlerimin yaşardığını hissettim. Olanlara inanamıyordum. Sadece bir gün içinde Washington, D.C.'de, ulusal kanalda olacağım. Her şeyi berbat etmeyeyim diye dua ettim.

O da benim gibi heyecanlı mıdır diye Rose'u aramak istedim. Beyaz Saray gezisinde ne giyeceğini sormak istedim. Herhalde First Lady ile de tanışacaktık. İşte bu bomba olurdu! Uçakta yan yana mı oturacaktık, merak ediyordum. Diğer kızlar gibi olmak istiyordum ben de.

O gece pek iyi uyumadım. Sabah babam Penny'i hazırlarken annem rekor bir sürede banyomu yaptırıp kıyafetlerimi giydirdi ve kahvaltımı yaptırdı.

Penny sürekli, "Uçağa gidelim mi?" diye soruyordu.

Babam kucağına alıp odada onu döndürürken, "Uçuyorsun, bak!" diyordu. Bu çok hoşuna gidiyordu.

Dışarı çıktık, Bayan V elinde kamera aceleyle yanımıza geldi. Yerime otururken, eşyaları yüklerken ve ben cesurca, umutla gülümserken fotoğraflarımızı çekti. Sonra her şeyi babamın kamerasına da çekti. Hayır, bu sabahı asla unutmayacaktık.

Penny Butterscotch'yı kovalayarak yıkanıp cilalanmış arabanın etrafında koşuşuyordu. Annem kot bir takım ve şaşırtıcı bir şekilde son moda spor ayakkabılar giymişti, çantaları bagaja yükledik ve dokuza çeyrek kala yola çıkmaya hazırdık.

Babam Butterscotch'u eve götürdü ve kapıyı kilitledi. "Her şey tamam mı?" diye sordu.

Annem, "Haydi gidelim," diye seslendi. Penny bile heyecanımızı hissetmişti. Ellerini çırptı. Sırıtmamı durduramıyordum.

Daha zamanımızın olduğunu bilmeme rağmen, babamdan daha hızlı sürmesini isteyip durdum. Uçağı kaçıracağız ya da biletimi unuttuk ya da kusacağım ve eve dönmek zorunda kalacağız diye çok korkuyordum.

Havaalanının otoparkında engelliler için ayrılmış alanda park yeri bulmakta zorlanmadık. Beni, sandalyemi, çantalarımızı, Penny ve Doodle'ı arabadan indirdiler. Bayan V birkaç fotoğraf daha çekti.

Saatler gibi gelse de birkaç dakika sonra check-in kapısındaydık.

Bayan V beni itiyor, annem Penny'i taşıyordu. Babam da çantalar ve Doodle ile dolu bagaj arabasını idare ediyordu. Saat on olmuştu.

Annem neşeyle bankodaki kadına, "Merhaba!" dedi. "Washington, D.C. öğlen uçağına check-in yaptırmak istiyoruz." Biletleri kadına verdi.

Kadın kaşlarını çatıp, "Öğlen uçağı mı?" diye cevapladı. Bilgisayara bir şeyler yazdı, dudaklarını büktü ve bir şeyler daha yazdı. Sonunda bize baktı. "Üzgünüm hanımefendi ama

bu uçuş iptal edilmiş. Bugün birçok seferimiz iptal edildi. Kuzey Doğu'daki kar fırtınası uçuşları olumsuz etkiliyor."

İptal mi edildi? Midem guruldamaya başlamıştı.

Annem kısık sesle, "Kar mı?" dedi. "Ama burada hava güneşli ve açık."

"Şu anda Boston'da kar kalınlığı on iki santim olmuş bile ve güney bölgesinde daha fazlası tahmin ediliyor. Federal Hava Bürosu bu şartlarda uçuş yapılmasına izin vermiyor. Bu yüzden bütün işleyişimiz bozuldu. Buraya gelmesi ve doğuya dönmesi gereken uçaklarımızın uçuşları iptal edildi. Yani öğlen uçuşumuz yapılamayacak. Karmaşık bir durum. Üzgünüm."

Bankodaki görevli bir şeyler yazmaya devam etti. Anneme, "Yine de sizi ve kızınızı bir sonraki direkt uçuşumuza alabiliriz. Saat 19:23'te kalkıyor ve 21:07 gibi Washington'a varıyor. Hava durumuna göre fırtına o zamana kadar yatışmış olacak biz de uçuşlarımıza devam edebileceğiz. Açıkçası yarın tamamen yağışlı olacak."

Kalbim küt küt atıyordu.

"Tekrar rezervasyon yapmak ister misiniz?" Neşeyle gülümsedi. Anlamıyordu.

Annem zayıf bir sesle mırıldandı, "Ama yarışma saat yedide başlıyor."

Banko görevlisi, "Pardon? Sizi duyamadım," dedi.

Nefes alamıyordum.

Annem biraz sesini yükseltti. "Peki, grubun geri kalanı? Biz okuldan bir grup öğrenci ile birlikte seyahat edecektik, aslında

bir bilgi yarışması takımı. Onlar da aynı uçağa rezervasyon yaptırmıştı. Bu akşam bir yarışmamız var."

"Ah, çocukları hatırladım. Onlar sabah erken gelmişti. Harika bir grup. Çok kibar ve naziktiler. Yarışmadan ve eve getirmeyi umdukları kupadan bahsettiler."

Annem, "Erken mi geldiler?" diye boğuk bir ses çıkardı.

"Anlaşılan birlikte kahvaltıya gidip sonra buraya gelmişler. İyi yapmışlar yoksa kaçamayacaklardı."

Annem, "Neredeler?" diye sordu.

"Oh, onlar dokuz uçuşuna geçtiler. İptallerden önceki doğu bağlantılı son uçuşumuzdu. Kapıya koşmaları gerekti ama zamanında vardılar. Bundan eminim." Bilgisayarına baktı. "Evet, o uçak bir saat önce ayrıldı."

Annem, "Gittiler mi?" diye fısıldadı.

Tıkanıyormuş gibi hissettim.

"Siz ve aileniz onları desteklemek için mi D.C.'ye gidecektiniz?" diye sordu. Hâlâ anlamıyordu.

Annem, "Hayır, kızım da takımdaydı," diye açıkladı. "Bizim Washington'a gitmemiz gerek. Başka bir uçuş ya da belki başka bir hava yolu yok mu?"

Kadın bana baktı ve gözlerini kırptı. "O takımda..." diye soracaktı ama sonra kendine gelip bakışlarını monitöre çevirdi ve aceleyle bir kez daha bir şeyler yazmaya başladı. Tırnaklarının tuşlara vuruşunu duyabiliyordum.

Babam iki elini de bankoya dayamış görevliye doğru eğilmişti. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. "Bu nasıl olabilir? Bizi uçuş iptaliyle ilgili bilgilendirmeniz gerekmiyor muydu?"

Kadın gerçekten üzgün bir tonda, "Denedik efendim ama mümkün değildi," dedi. "Her zaman yolcularımıza arayıp uçuşlarını kontrol etmelerini tavsiye ediyoruz."

"Ama bu gezi bir kez olacak bir şey! Bunun kızım için ne kadar önemli olduğunu anlayamazsınız!"

Gözlerimi yumdum. Aptal asansör müziği küçük havaalanı hoparlörlerinden dağılıyordu. Güzel bir renk görmüyorum. Bir aroma kokusu gelmiyor. Tek görebildiğim gözlerimin ardındaki karanlık.

Kadın, "Gerçekten çok çok üzgünüm bayım," dedi.

"Peki ya aktarmalı bir uçuş olsa? Onu bu öğlen Washington'a götürmemiz gerek!"

Kadın tekrar yazdı, baktı saatler gibi geliyordu. Sonunda kafasını kaldırdı. "Başka bir hava yolunda da D.C.'ye direkt ya da aktarmalı başka bir uçuş yok. Hava durumu elimizi kolumuzu bağladı. Bu akşamdan önce uçuş yapılamayacak. Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Gözlerimi açtım çünkü gözyaşlarıyla dolmuştu.

Babam bilet bankosundan ayrıldı, yüzü derin çizgilerle buruşmuştu sonra birden yumruğunu benim yanımdaki duvara geçirdi.

Başımı yukarı kaldırdım. Bu canını yakmış olmalıydı.

"Ahhh! Bunu yapmamalıydım!" diye onayladı diğer eliyle yumruğunu kavradı.

Ama ben de duvara yumruk atabilseydim aynısını yapardım.

Bayan V gözlerini babamdan bana çevirdi. Anneme, "Bu nasıl olabilir anlamıyorum," dedi. "Takımdan birisinin sizi araması gerekmez miydi?" Sesi duvarları yıkabilirdi. "Mesela öğretmenin?"

Annem çaresizce, "Belki zamanları olmadı," dedi. "En azından öyle umuyorum. Eminim ki... eminim ki bizi bilerek geride bırakmamışlardır."

Hâlâ derin bir nefes almamıştım.

Kapıdaki görevli sonunda, "Gerçekten çok özür dilerim, hanımefendi," dedi. "Civarımızdaki şehirlerden de uçuşları kontrol ettim. Bu akşama kadar bu bölgeden uçuş yok. Saat yedideki uçağımızda arzu ederseniz yeteri kadar yer var."

Annem sakince, "Hayır, teşekkürler," dedi. "Çok geç."

Bütün havaalanı bana vakumlanmış gibi geldi. Ses seda yok. Hava yok.

Annem yavaşça bana doğru yürüdü.

Yeni, parlak kırmızı valizimin yanında, üstümde yeni mavi beyaz kıyafetlerim ve uyumlu spor ayakkabılarımla oturuyor ve salak gibi hissediyordum.

Ve kızgın. Bunu bana nasıl yapabilmişlerdi?

Ve çaresiz. Bundan nefret ediyordum. Küçükken sırt üstü dönmüş bir kaplumbağa gibi kaldığım zaman. Yapabileceğim bir şey yoktu. Hiçbir şey.

Bayan V, "Arabayla gitmek ne kadar zaman alır?" diye sordu. Bakmadım bile. Cevabı biliyordum.

Babam, yumuşak bir sesle, "En iyi ihtimalle on saat," dedi.

Penny, "Uçağa gidelim mi?" diye sordu.

Babam sağlam eliyle yavaşça başına dokunarak, "Bugün uçmak yok," dedi.

Annem beni check-in alanında başka bir yere götürdü. Önümde diz çöktü. Ağlıyordu.

Bir daha nefes alacağımı sanmıyorum.

Bana sarıldı. "Her şey güzel olacak, tatlım. Sen hâlâ en iyisin, en zekisin ve dünyadaki en harika kızsın. Bir şekilde bunu atlatacağız."

Hayır. Atlatmayacağım.

Bayan V de gözlerini siliyordu. Banka oturdu ve ellerimi ellerine aldı. "Of, bebeğim, biliyorum bu çok zor. Ama seni Washington'a götürmenin yolu yok."

Orada öylece oturdum. Sabah kristal gibi başlamış ama gün kırılmış cam parçalarına dönmüştü.

29. BÖLÜM

Eve geldiğimizde anneme beni yatırmasını söyledim. Yemek yemedim. Uyumaya çalıştım ama bilgi yarışmasındaki sorular ve cevabı olmayan başka sorular kafamda uçuştu durdu.

Neden beni aramadılar?

Neden kahvaltıdan bahsetmediler?

Neden ben de diğerleri gibi olamıyorum?

Sonunda yastığıma gömülüp ağladım. Butterscotch burnuyla beni dürttü ama tepki vermedim.

Beni bilerek bıraktılar! Bunu nasıl yaparlar? Beni bilerek bıraktılar!

Bir şeyin üzerinde tepinmek istiyorum. Tepinmek ve tepinmek ve tepinmek! Bu beni daha da delirtiyor çünkü yapamıyorum! Ben normal çocuklar gibi sinirlenemiyorum bile.

Penny odama geldi sonra uyanık olduğumu görünce yatağıma tırmandı ve yanıma sokuldu. Karpuzlu duş jeli kokuyordu. Parmaklarımı saymaya çalıştı sonra kendininkileri ama tüm bildiği bir, iki, üç, beş'ti. Bu yüzden tekrar tekrar aynı şeyleri

söyledi. Doodle'a saymayı öğretmeyi denedi. "İki, Doodle! İki!" Biraz sakinleşmiştim.

Babam kapıdan, "Oh, işte buradasın Penny!" dedi. "Dee-Dee'yi öptün mü?"

Babama, "Dee-Dee iyi kız," dedi.

"Evet, öyle. En iyisi," diye babam da katıldı. "Melody, iyi misin?" diye sorup saçlarımı okşadı.

Başımı salladım. Sargı bezine sarılı sol elini işaret ettim.

"Evet, acıyor," dedi. "Aptalca bir şeydi ama sanırım daha iyi hissediyorum."

Tekrar başımı salladım.

Penny'i yataktan kaldırıp sağ eliyle kucağına aldı. "Bir şeyler atıştırmak için hazır mısınız, Miss Penny?" diye sordu.

"Hot dog!"

"Melody, sana da bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

Aç değildim. Başımı salladım ve saati işaret ettim.

Babam, "Belki daha sonra," dedi.

Gülümsedim ve sessizce kardeşimle odadan çıktılar.

Telefon çaldı.

Annemin , "Oh, merhaba Bay Dimming," dediğini duydum. Telsiz telefon kulağında çabucak odama geldi, telefonu tutan eli o kadar gergindi ki elindeki damarları görebiliyordum.

Ters bir şekilde, "Hayır, anlamıyorum," dedi. "Neden bizi aramadınız?" Bir dakika kadar dinledi ve yine kızgınlıkla haykırdı, "Gayet rahat bir şekilde havaalanına bir saat daha erken gelebilirdik. Şafak sökmeden orada olabilirdik!" Neredeyse

bağırıyordu. "Bunun kızımı ne kadar üzdüğüne dair bir fikriniz var mı?"

Bir duraklama.

"Evet, muhtemelen takımdaki en parlak öğrenci olduğunun farkındayım. Öyleydi. En parlak öğrenciydi." Annem dinlemek için tekrar durdu. "Bunu telafi mi edeceksiniz? Şaka yapıyor olmalısınız!"

Annem suratına kapatıp telefonu bir köşeye attı. Gözlerini sildi, masamdaki kutudan bir mendil aldı ve yatağımın yanındaki sandalyeye kendini bıraktı. Burnunu sildiğini duydum ve döndüm.

Hüzün dolu bir şekilde, "Ah, Melody keşke acını dindirebilsem," dedi.

Gözyaşları içinde gözlerimi kırptım.

Beni kucağına çekti. Eskisi gibi kucağına sığmasam da iyi hissettiriyordu. Hafif hafif mırıldanarak beni salladı. Sonunda kalp atışlarını dinleyerek uyuyakalmışım.

30. BÖLÜM

Bugün olan her şey benim suçum. Dinlemeliydim. Evde kalmalı ve bütün günü beraber geçirmeliydik. Ama yapmadık. Benim yüzümden.

Sabah kalktığımda yağmur yağıyordu. Gök gürültüsü. Yıldırım. Rüzgâr. Şemsiye ve yağmurluklarla alay eden aralıksız yağmur. Hava gri ve ağır, nem yüzünden kalın. Pencereme vuran yağmuru duyabiliyordum.

Babam odama gelip eski okuma koltuğuna oturdu. Bileğini dikkatlice tuttu. Annem koluna bir bağ yapmıştı. "Bugün dışarısı berbat," dedi.

Başımı salladım.

"Dün gece takımın D.C.'deki son turlardan birinde elendi," dedi. "Dokuzuncu oldular biraz küçük bir zafer."

Ama artık benim takımım değillerdi. Önemsemiyormuş gibi davranmaya çalıştım. Gözlerimi kırpıp duvara baktım.

Odamdan çıkarken babam, "Keşke senin için bir şeyler yapabilsem," dedi.

Bunu duyunca gözlerimden yaşlar süzüldü.

İlk önce okula gitmek istemedim. Washington'da olacağım için izinliydim ve gidersem bütün gün H-5'te Willy, Maria ve Freddy ile oturacaktım. Anlamsız gözüküyordu.

Ama sonra düşününce fikrimi değiştirdim. Kendim için üzülmem yine kızgınlığa dönüştü. Ve kızgın Melody evde terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi oturmamaya karar verdi. Okula gidecek ve herkese beni alt edemediklerini gösterecektim.

Annem kapımdan uzanıp, "Bugün evde kalmak ister misin? Kimse seni bunun için suçlayamaz," dedi.

Hırsla başımı salladım. Hayır! Hayır! Hayır! Tekmeleyip üzerimi açtım.

İçini çekti. "Tamam, tamam. Ama hava çok kötü ve sabah migrenim tuttu. Ayrıca Penny hasta ve Butterscotch halıya kustu. Onu bodruma koymak zorunda kaldım."

Beni yıkadı, kıyafetlerimi giydirdi ve aşağı indik. Genellikle beni aşağı babam taşır ama kolu yüzünden bunu yapamıyor, annem homurdandı, beni kaldırdı ve tek başına indirdi. Manuel sandalyeme oturttu (akülü sandalyem yıldırımlı fırtınalarla pek iyi anlaşamıyor) eski plastik konuşma panomu verdi (Elvira da aynı şekilde) ve sonra oturup bir nefes aldı.

Pencereden dışarıdaki ıslak karmaşaya bakarak, "Bugün fırtınalı bir gün olacak tatlım," dedi. Saçlarımı tararken "Çok üzgünüm Melody, çok çok üzgünüm, her şey için," diye fısıldadı.

Uzanıp eline dokundum.

Yağmur yağmaya devam etti.

Annem bana kahvaltı hazırladı; yumurta ve irmik lapası. Beni besledi, her seferinde bir kaşık. Sürekli eliyle alnını tutuyordu.

Alışılmadık derecede sessizdi. Beni kaç defa böyle beslediğini düşündüm, kaç defa daha yapmak zorundaydı.

Sarı pofuduk terlikleri ve sarı, ördek ayakları desenli pijamalarıyla Penny mutfağa girdi, öksürüyor ve hapşırıyordu.

Annem beni beslemeyi bırakıp bir mendil buldu ve Penny'nin burnunu sildi. Tabii o bundan nefret ediyordu o yüzden düşman örümcekler ona işkence ediyormuş gibi çığlık attı. Normalde annem bunu oyuna dönüştürür ve Penny'yi ikna edebilmek için Doodle'ın da burnunu siler ama sanırım bu sefer uğraşacak hali yoktu.

Sonra telefon çaldı. Annem açtı, bir elinde kaşık diğerinde kirli mendil.

"Merhaba. Siz ne? Gelmem mi gerekiyor? Ama ben bugün izinliyim. Washington'da olmam gerekiyordu." Durdu. "Uzun hikâye."

Büzüldüm. Penny bağırmaya devam etti.

Kaşlarımı çatıp *Penny'i de köpekle beraber bodruma koymalıydı!* diye düşündüm.

Butterscotch kızgın bir şekilde bodrum kapısını tırmaladı.

Annem eliyle telefon ahizesini eliyle kapayıp, "Penny, lütfen!" diye inledi, "Duyamıyorum!"

Penny biraz sustu ama sadece Butterscotch'un su kabının yanına çömelip iki eliyle etrafa su sıçratmak için.

Annem bir süre dinledi ve sonra, "Kaza ne kadar kötü? Çok yaralı var mı? Tamam, anladım. Geleceğim ama kızımın okul servisi gelene kadar beklemem gerek," dedi.

Telefonu kapattı ve içini çekti, elindeki mendili buruşturdu.

"Chuck, hastaneye gitmem gerek," diye babama seslendi. "Otobanda büyük bir kaza olmuş. Sen giyindin mi, hazır mısın?"

Babam aşağı indi, hâlâ pijamalıydı. "Ben bugün işe gitmiyorum," dedi.

Annem şaşkın bir suratla, "Sen hiç izin almazdın," dedi.

"Bileğim hâlâ acıyor, hava berbat ve Penny de hasta," diye açıkladı. Bana, "Sen de neden bugün bizimle kalmıyorsun?" diye sordu.

Ama hayır, tekme attım ve bağırdım ve okula gitmek için ısrar ettim. Bugün olmaz! İşaret ettim. Gitmeliyim! Gitmeliyim!

Annem bir kez daha elini alnına götürdü. "Penny'i köpeğin yemek kabından uzaklaştır," dedi sonunda.

Babam kâğıt havlu rulosundan büyük bir parça aldı ve Penny'nın dağınıklığını temizledi, tekrar burnunu sildi. Ve bağrışları tekrar başladı. Bağırması çığlığa dönüşmüştü.

O anda tepsimdeki portakal suyuna uzandı ve her yere döktü. Temiz bluzum mahvolmuştu. Kızgınlıkla *bunu bilerek yaptı!* diye düşündüm.

Annem omuzlarını silkip tek bir hareketle üzerimdeki bluzu çıkarttı. Babama, "Neden bilmiyorum ama Melody bugün okula gitmeye kararlı," dedi.

Catherine'i görmek istediğimi onlara anlatamıyordum. Bir şekilde onla konuşur ve kendimi iyi hissederim gibi geliyordu. O üniversite öğrencisiydi, ne diyeceğini bilirdi. Ayrıca ona kartını vermeliydim. Bugün.

Annemin bütün temiz kıyafetlerimin valizimde olduğunu hatırlayıp bana yeni bir bluz getirmesi biraz sürdü. Kırmızı valizimi mutfağa getirdiğinde önce ona baktım sonra gözlerimi kaçırdım. Daha fazla ağlamayı reddediyorum.

Bir şekilde o sabah otobüs erken geldi. Temiz bluzumu henüz giymiştim, okul çantamın ve öğle yemeğimin hazırlanması gerekiyordu, Catherine'in kartını almalıydım ve tuvalete gitmeliydim. Yağmur ve gök gürültüsüne rağmen otobüsün kornası açıkça duyuluyordu. Acı içinde kıvranan kaz gibiydi.

Babamın ön kapıyı açıp şoföre seslendiğini duydum. "Beklemeyin Gus! Hazır değil!" Sarı saçlı şoför birkaç yıldır bu güzergahtaydı, bir kez daha kornaya bastı sonra devam etti. Gus gerçekten çok iyiydi sık sık aileler çocukları evden çıkarana kadar beklerdi. Sadece bu sabah toparlanmak için daha çok zamana ihtiyacımız vardı.

"Melody, bebeğim neden bugün baban ve Penny ile evde kalmıyorsun? Lütfen?" annem beni kaldırıp tuvalete götürdü. "Tatsız bir gün."

Tekme attım ve tekrar bağırdım, başımı salladım. *Hayır, hayır, hayır!* Neden bu kadar önemliydi bilmiyorum ama gitmem gerektiğini biliyordum. Belki de herkesin takımdakilerin bana ne yaptığını öğrenmesini istiyordum, gerçekten emin değildim. Sadece okula gitmem gerektiğini biliyordum.

Annem içini çekti ve kotumu toparladı. Sandalyeme dönünce işaret ettim, *Teşekkürler Anne*. Sadece omuz silkti ve öğle yemeğimi çantama yerleştirdi.

Yağmur hiç durmayacak gibiydi bu yüzden annem derin bir nefes aldı ve beni arabaya yerleştirme işlemi başladı. Otobüse bindiğim zaman basitçe rampadan iniyoruz, araba yolundan otobüsün asansörüne biniyorum ve sandalyem için ayrılmış özel alana geçip kemerimi bağlıyorum.

Ama arabaya bindiğimde beni kaldırıp arabaya bindirmek, sandalyem ve eşyalarım ayrı bir iş. Manuel sandalyem bile zorluk yaratıyor.

Ve babamın bir yardımı dokunmuyordu. Kolu hâlâ askıdaydı, omzunu silkti ve dışarı çıkıp anneme yardım edemediği için üzgün bir ifade takındı. Bence biraz eğleniyordu ve bu annemi daha da üzmüştü.

Yağmur ve rüzgâr iyice kötüleşmişti. Annem üzerime sandalyemle beraber kocaman bir plastik yağmurluk geçirdi, bir tane de kendisi giydi ama saniyeler içinde kapüşonlarımız açıldı ve başlarımız ıslandı. Rüzgâr bizi ısırıp yağmur dört bir yandan saldırırken tekerlekli sandalyemi rampadan indirdik.

Bence heyecanlıydı. Sabahın sekizinde gök yüzünü hiç bu kadar karanlık görmemiştim. Gök gürültüsü ve rüzgâr çok iyi bir filmden bir kare gibiydi. Saçım kısa ve kıvırcık ve ıslanınca sanırım daha da kısalmıştı. Bu iyi bir şeydi. Annem saçının ıslanmasından nefret eder, saçı tel tel olup cansızlaşır. İtiraf etmeliyim: annemin ıslak saçlı hali bence dolaba saklanmalı.

Arabanın kapısını açtı ama rüzgâr kapıyı kapattı. Tekrar açtı ve sandalyemi kapıya yaslayarak bu sefer rüzgârı durdurdu. Tabii bu arada ön koltuk ıslanıyordu. Beni koltuğa oturttu, kemerimi bağladı ve sandalyemi toplamaya başladı. Neyse ki

çoğunluğu plastik, deri ve metaldi ama okula gidince biri iyice kurulasa da bütün gün nemli kalacağını biliyordum.

Annem sandalyemi de eski konuşma tablomla beraber arabaya yükledi. Bagajı kapatırken hızla çarptı. Yağmur devam ediyordu. Sürücü koltuğuna oturduğunda üstünden su damlıyordu ve berbat bir durumdaydı.

Anahtarı takarken huysuzca, "Keşke yatağa geri dönebilsem," dedi. "Başım beni öldürüyor, neden işe gitmeyi kabul ettim ki? Bugün izinli olmam ve seninle Washington'da olmam gerekiyordu." Sesli bir şekilde içini çekti.

Cevap olarak biraz tekme attım. Onu daha fazla üzmek istemiyordum. O anda yere baktım ve okul çantamı unuttuğunu fark ettim. Catherine'in kartı! Uzandım, annemin kolunu yakaladım ve ayağımı işaret ettim.

Sinirli bir sesle, "Ne?" diye sordu.

Tekme attım, işaret ettim, homurdandım. Sonra evi işaret ettim. Babam üzerine kalın, gri eşofmanlarını giymiş, sırıtarak kapıda dikiliyordu, kot okul çantam sağ elindeydi. Penny hâlâ sarı pijamalarıyla onun arkasında duruyordu, şimdi kafasına sarı bir yağmur şapkası geçirmişti. Elinde Doodle ve annemin kırmızı şemsiyesi vardı. Yıldırım düştü. Gök gürültüsü takip etti. Yağmur devam ediyordu. Annemin direksiyonu sıktığını fark ettim.

Annem hırıldama diyebileceğim bir ses çıkardı. "*Arrrrrh!*" Arabanın kapısını açtı, fırtınanın içine geri girdi, rampayı çıktı ve babamdan çantayı aldı. Arabaya bindiğinde sırılsıklamdı. Babam verandadan son kez bandajlı kolunu salladı ve sonra

evin kuruluğuna geri döndü. Ön kapı neredeyse kapanana kadar izledim.

O an küçük sarı bir yumağın kırmızı bir şemsiyeyi sürüklediğini gördüm. Sadece bir saniye için ama gördüm.

Çığlık attım! Tekme attım! Kollarımı savurdum!

Camlar tamamen buğu ile kaplıydı ve ben şeytan beni ele geçirmiş gibi davranmaya başlayınca daha fena oldu. Annem aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Dur artık! Delirdin mi?" diye bağırdı.

Ama durmayacaktım. Duramazdım. Arabanın camına vurdum. Annemin bluzunu çekiştirdim, kafasına vurdum. Yumrukladım, ya da en azından denedim.

Gök gürültüsü gibi, "Daha fazla dayanamıyorum, Melody!" diye bağırdı. "Böyle davranmandan nefret ediyorum. Kendini kontrol etmeyi öğrenmen gerek! Artık YETER!" Anahtarı takıp arabayı çalıştırdı.

Çığlık attım, uzandım ve anahtarları ondan almaya çalıştım. Elini tırmaladım.

Bacağıma vurdu. Daha önce bana hiç el kaldırmamıştı. Hiç. Yine de bağırmaya, tekme atıp sallanmaya devam ediyordum. Ona anlatmalıydım. Ona Penny'nin dışarıda olduğunu anlatmak zorundaydım! Daha önce kelimeleri hiç bu kadar çok istememiştim.

Aklımı kaçıracaktım.

Annem, "Seni okula götürüyorum, umarım orada seninle başa çıkabilirler!" diye homurdandı. Öfkeyle arabayı çalıştırdı.

İçeri dolan hava camların buğusunu kaldırdı. Silecekler son hızda çalışıyordu.

Ağladım. Kocaman gözyaşları. Bir kez daha annemin kolunu yakaladım ama kolunu silkeleyip benden kurtuldu. Sanırım bana bir kez daha vurabilirdi ama yapmadı. Dudakları gergindi. Dikiz aynasından baktı. Arabayı geri vitese taktı.

Haykırdım, çığlık attım, bağırdım. Yağmur devam ediyordu. Gök gürledi.

Kocaman araba yavaşça geri gitmeye başladı. Yumuşak bir pat sesi geldi. Ölü gibi sessizdim.

Annem durdu, başını yavaşça sola çevirdi. Sonra ağır çekimdeymiş gibi sağa döndü, babamın yüzünde telaş ifadesiyle evden koşarak çıktığını gördü. "Penny!" diye bağırdığını duydum. "Penny, nerede?"

Annem benim tarafımdaki camı açtı. Yağmur üzerime geliyordu ama umurumda değildi. "Ne demek istiyorsun? Penny, seninle!" annemin sesi kısık ama endişeli, çok çok korkmuş gibiydi.

Arabadan indi. Yere baktı. Uzun bir çığlık attı.

Çığlıkları köşede beliren polisin sirenlerinden daha yüksekti, polisi takip eden itfaiye ve ambulansınkinden de, benim sessiz çığlıklarımdan da.

Orada, arabanın ön koltuğunda kemerim bağlı üzerime yağmur yağarken belki saatlerce oturdum.

Korkudan ölüyordum.

31. BÖLÜM

Hava ağır ve nemli; tıpkı çığlıklar, ağlamalar ve sirenlerin ardından gelen sessizlik gibi. Yağmur yavaşladı, çiseliyor.

Annem ve babam ambulansla gittikten sonra Bayan V beni arabadan çıkarıp sandalyeme oturttu. Ipıslak ve kirlenmiş Doodle'ı da tepsime koydu.

Titrek bir sesle, "Bunu arabanın altında buldum," dedi.

Dokundum ve gözyaşlarına boğuldum.

Beni eve götürürken, "Doodle'ı temizleyeceğiz ve Penny'nin eve gelmesini bekleyeceğiz. Duydun mu?" dedi. Beni mi yoksa kendisini mi buna ikna etmeye çalışıyordu bilmiyorum.

Başım dönüyor ve midem bulanıyordu. Titremem geçmemişti.

Kıyafetlerimi değiştirip kuru bir şeyler giydirdikten sonra radyodan kulağa hoş gelen bir kanal açtı ve sesini kıstı. Gördüğüm tek renk griydi.

Bayan V arkamda duruyordu, omzumu okşadı.

"Aç mısın?" diye sordu.

Hayır anlamında başımı salladım.

İkimiz de biraz daha rahatlayana kadar omuzlarımı ve sırtımı ovdu.

"Yan tarafa geçip Medi-Talker'ı ve köpeği alacağım," dedi. "Başka bir şey istiyor musun?"

Başımı salladım ve dumanlı gri rengi izlemeye devam ettim.

Geri geldiğinde Butterscotch gergin gözüküyordu. Bir şey ararcasına etrafı yoklayıp koklamaya devam etti.

Bayan V, "Sanırım Penny'i arıyor," dedi. "Köpekler hisseder."

Elvira'yı sandalyeme bağlayıp açtı ama ikimizin de diyecek bir şeyi yoktu.

Sonunda, "Senin bir suçun yok, biliyorsun," dedi.

Hırsla başımı salladım. Bayan V beni rahatlatmak için söylüyordu.

"Ciddiyim, Melody. Bu senin suçun değil!"

"Evet, benim suçum!" diye yanıtladım. Makinenin sesini açmıştım.

Bayan V kalkıp onu görebileceğim bir yere geldi ve yüzlerimiz arasında birkaç santim bırakacak şekilde bana doğru eğildi. "Anneni uyarmak için elinden geleni yaptın. Kendinle gurur duymalısın."

"Gurur değil. Yeterli değil," yazdım.

"Bazen böyle kontrol edemediğimiz şeyler olur, Melody. Sen her şeyi doğru yaptın."

Suçluluktan ölüyordum.

"Penny'e kızmıştım," yazdım, her zamankinden daha yavaştım.

"Penny onu sevdiğini biliyor," dedi.

Yanaklarımdan gözyaşları süzüldü.

"Annemi beni okula götürmesi için zorladım."

"Ee, ne olmuş? Dün olanlardan sonra okula gitmekte ısrar etmen ne kadar güçlü biri olduğunu gösterir, herkesten daha iyi biri olduğunu. Bu yüzden seninle gurur duyuyorum."

"Duyma."

"Eminim Penny iyi olacak," dedi ama sesinin tonu aksini söylüyordu. İlk defa Bayan V'nin sesinde tereddüt vardı.

"Ölecek mi?" Bilmem gerekiyordu.

"Ambulansa bindiklerinde yaşıyor ve nefes alıyordu o yüzden ben buna inanacağım. Yürümeye henüz başlamış çocuklar çok esnek olur, biliyor musun?"

Bir şeyi daha bilmem gerekiyordu. **"Peki, beyni? Ona bir şey oldu mu?"** diye sordum. Beyin travması olabileceğini izlediğim bir sürü televizyon programından biliyordum. Sınıf arkadaşım Jill de geçirdiği trafik kazasından sonra travma geçirmişti. Penny'i öyle görmeye dayanamazdım.

Bayan V düşünceli ve dürüst bir şekilde cevap verdi. "Sanırım bu mümkün ama olmaması için dua ediyorum."

"İki engelli çocuk," yazdım. Fikriyle bile nutkum tutulmuştu.

"Böyle bir şey olmayacak Melody."

Ama Bayan V'nin sesi dalgalandı, duydum.

Bir an için durdum sonra yazdım, **"Benim başıma gelmeliydi."**

"Hı? Ne demek istiyorsun?"

"Beni kimse özlemezdi."

"Şimdi böyle aptalca konuşmayı bırakıyorsun! Sana bir şey olsa benim tüm dünyam yıkılır. Ailenin de."

Ona inandığımdan emin değilim. Başımı eğdim. **"Gerçekten mi?"** yazdım.

"Mezuniyetinde mor giymeyi planlıyordum!"

"Çok uzak ve çok zor."

"Bilgi yarışması takımına girmen gibi mi?"

"Beni bıraktılar."

"Ve kaybettiler!"

Kocaman pencereden dışarıdaki manzaraya baktım ve ıslak dalların dansını izledim. Nasıl anlatabilirdim? Konuşma cihazına baktım ve yavaşça yazdım, **"Diğer çocuklar gibi olmak istiyorum."**

"Yani acımasız, sahte ve düşüncesiz olmak mı istiyorsun?"

Kızgın yüzüne baktım ve gözlerimi kaçırdım.

"Hayır. Normal."

"Normal, berbat bir şey!" diye haykırdı. "İnsanlar seni Melody olduğun için seviyor, yaptıkların ve yapamadıkların için değil. Bize biraz inansan."

"Düne dönmek istiyorum," yazdım.

"Dün kalbin kırıldı çünkü seni geride bıraktılar, hatırlıyorsun değil mi?"

"Böyle olacağına öyle olsun daha iyi."

"Biliyorum. Ah, Melody, biliyorum."

"Korkuyorum."

"Ben de."

Sessiz odada düşüncelerimiz yankılandı.

"Bir Japon balığım vardı. Fanusundan dışarı atlamıştı," yazdım.

"Annenin bahsettiğini hatırlıyorum."

"Onu kurtarmaya çalışmıştım. Ama yapamadım."

Sonra telefon çaldı ve ikimiz de irkildik. Sandalyemde sıçradım. Bayan V telefonu açtı.

"Evet," dedi.

Gerilmiş dinliyordum.

"Ay, hayır!" dedi.

Kalbim yerinden çıktı. Bayan V uzun süre dinledi.

Sonunda, "Oh, evet!" dedi. Sonra gözyaşları içinde telefonu kapattı.

"Penny öldü mü?" yazdım. Dünya durmuştu.

Bayan V gözlerini sildi, bana baktı ve derin bir nefes aldı. "Birkaç yarası varmış ve bacağı kötü kırılmış ama ameliyatı atlatmış! Yaşayacak!" Bir kez daha ağladı.

Normal her zaman berbat değilmiş.

32. BÖLÜM

Bugün pazartesi o yüzden bugün okula dönmek zorundayım. Hava soğudu, güneş sanki donmuş altın bir mücevher gibi parlıyor. Yine de her şey değişik geliyor ama iyi değil.

Annem hafta sonunu hastanede Penny'nin yanında, odasındaki koltuğun üzerinde uyuyarak geçirdi. Onu şeyden beri... Her şey değiştiğinden beri görmedim. Annem bana kızgın mı merak ediyorum.

Bayan V gelip giyinmeme ve yemek yememe yardım ediyor. Butterscotch bile Penny'i özlemiş gibi. Başını kucağıma koyuyor ve yalnız gözlerle bana bakıyor. Ona yardım edemiyorum.

Babam dağıldı. Eline ne alırsa düşürüyor; çatal, anahtarlar. Konuşmaya başlayıp ne söyleyeceğini unutuyor. Tıraş olmuyor.

Bayan V sonunda, "Gidip kendine bir çekidüzen ver Chuck," dedi. "Sıcak bir duş ve bir bardak soğuk portakal suyu sana iyi gelecek. Sabah Penny'i görmeye gittiğinde onu korkutmak istemezsin, değil mi?"

Babam, "Of, haklısın," dedi. "Sen Melody'e bakıyorsun değil mi?"

"Ben otobüse bindiririm. Şimdi kıpırda!"

Merdivenlerden yukarı banyoya çıktı.

"Penny daha iyi mi?" yazdım.

"Evet, evet! Bu sabah annenle konuştuğumda serumunu çoktan çıkardıklarını söyledi. Penny elma püresi yiyor ve alçısından şikayet edip onun için temizleyip hazırladığım Doodle'ı soruyordu. Penny iyi olacak Melody. Çok iyi olacak."

Derin bir nefes aldım. Bayan V bir kaşık daha yumurta verdi ama endişeden midem bulanıyordu.

"Bacağı?" diye sordum. "Bacağı alçıda. Biraz büyük ve hantal, bu onu kızdıracak ama doktorlar biraz daha gücünü topladığında alçıyla bile yürüyebileceğini söylemiş."

Bayan V'nin bana karşı açık olmasından memnundum.

"Tekerlekli sandalye?" Bebek için küçük bir tekerlekli sandalyeden daha kötü bir şey düşünemiyordum.

"Hayır. Mümkün olduğu kadar hareket etmesini istiyorlar."

Rahat bir nefes aldım. **"Başı?"** diye sordum.

Bayan V anladı. "Beyin hasarı yok, Melody. Hiç."

Yavaşça nefesimi verdim. **"Emin misin?"** diye sordum.

"Kesinlikle. Dün gece kendim gördüm. Düşünce başını çarpmış ama araba bacağını ezmiş. Başına değmemiş bile."

Okul otobüsü korna çaldı ve Bayan V beni otobüse götürdü.

Çantamı kontrol etti, ayak bağlarımı ayarladı ve sıkıca sarıldı.

"Hazır mısın Melody? Bilgi yarışması takımıyla yüzleşmeye hazır mısın?"

Başımla onayladım. Bu olanlardan sonra bir grup kendini beğenmiş beşinci sınıf öğrencisiyle yüzleşmek kolay olacaktı.

Gus otobüsün asansörünü indirirken endişe ile bana baktı.

"Küçük kardeşin nasıl?" diye sordu. "Bu çok korkunç!"

"İyi olacak," yazdım. **"Teşekkürler."**

Sonra haberlerin çabuk yayıldığını fark ettim. Muhtemelen okuldakiler de biliyordu.

Gus beni asansöre yerleştirip yukarı çıkartmak için tekrar düğmeye bastı, Bayan V'ye el salladım. Okula gidişimiz tuhaf şekilde çok sessizdi, özel otobüse binen öğrencilerin her zamanki bağrış çağırışından eser yoktu.

Okula vardığımızda hava serindi bu yüzden görevliler bizi direkt H-5'e götürdüler. Yerleşirken oradaki arkadaşlarıma farklı bir gözle baktım.

Freddy, aya gitmek isteyen.

Ashley, moda ikonumuz.

Willy, beyzbol uzmanı.

Maria, hiç düşmanı yok.

Gloria, müzik aşığı.

Carl, yerli gurmemiz.

Jill, bir zamanlar Penny gibi olan.

Hiçbiri nasıl kötü olunur bilmiyordu.

Ve ben Elvira adındaki bilgisayarıyla, H-5 sınıfından kaçmaya çalışan hayalperest. Artık nereye ait olduğumu bilmiyordum.

O sırada, sevimli ve şık kıyafetiyle Catherine içeri girdi. Kahve tonlarında pantolon, siyah kazak ve yelek.

"Güzel kıyafet," dedim.

"Teşekkürler! Hepsini ben yaptım."

"Senin için bir şeyim var." Çantamı işaret ettim.

Çantama uzandı, içini karıştırdı ve neredeyse bir trajediye sebep olan kartı buldu. Okuduktan sonra gözyaşlarıyla gözlerini kırpıştırdı.

"Hayır, Melody ben sana teşekkür ederim!" Uzanıp sarıldı. Sonra ciddileşip, "Bayan Valencia arayıp kardeşine olanları anlattı. Şimdi nasıl?"

"Daha iyi," yazdım.

Catherine "Biliyorsun, muhtemelen onun hayatını kurtardın," dedi.

"Ne?"

"Cidden. Çığlık atıp bağırman anneni yavaşlatmış. Eteklerin tutuşmuş gibi davranman ona zaman tanımış."

"Annemi durduramadım," yazdım.

"En doğru şeyi yaptın. Seninle gurur duyuyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Özellikle havaalanında yaşadıklarından sonra. Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Hayır," yazdım ve uzağa baktım.

Maria yanıma gelip bana sarıldı. "Sen çok iyi yaptın, Melly-Belly," dedi. "Gerçekten iyi."

Bilgi yarışması takımı hakkında mı yoksa başka bir şey hakkında mı konuşuyordu emin değildim ama gözlerim yaşarmış ve burnum akmaya başlamıştı.

Nasıl iyi hissettirdiğini anlatabilecek şekilde ona geri sarılmayı isterdim. Ama sadece, **"Teşekkürler,"** yazdım.

Hiçbir zaman Freddy'nin dış dünyada olup bitenin ne kadar farkında olduğundan emin olamadım o yüzden yanıma gelip, "Melly, uçakla vınnladın mı?" diye sorunca şaşırdım. Heyecanlı hatta gıpta eden gözlerle bakıyordu.

"Hayır, Freddy," yazdım. **"Uçak yok, vınn yok."**

Yüzü üzüntüyle buruştu ve yanımdan ayrıldı.

Bayan Shannon gelip yanımda durdu. "Şu geçen birkaç günde olanlar yüzünden başın patlayacak gibi olmalı."

"Buuum," yazdım. Ama gülecek halim yoktu.

"Öğle yemeğinde konuşalım. Tamam mı, Melody?"

"Tamam."

"Kaynaşma derslerine gidecek misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. Bütün hafta sonu bunu düşünmüştüm. Penny'i düşünmediğim zamanlar. Saklanmamaya karar vermiştim.

"Seninle gerçekten gurur duyduğumu bilmelisin." Eliyle her şey yolunda işareti yaptı ve sabah rutinimize geri döndük.

Anlaşılan bugün Miss Gordon yok o yüzden ilk kaynaşma dersi olarak Bay Dimming'inkine gireceğim.

Catherine, "Gitmek istediğinden emin misin?" diye sordu. Cevaplamak yerine sandalyemi Bay D'nin kapısına doğru sürdüm. İçeri girerken Catherine'in eli omzumdaydı.

Küçük, pirinç renkli bir kupa Bay D'nin masasında duruyordu. Sınıf normalden daha sessizdi.

Bay Dimming boğazını temizledi. Ağırlığını bir ayağından ötekine geçirdi. Parmaklarını soluk beyaz gömleğinin yakasında gezdirdi. Eski, epey giyilmiş kahverengi takımına geri dönmüştü. Ve eski ayakkabılarına.

Sonunda, "Merhaba, Melody!" dedi. Sesinde sahte bir neşe vardı.

Cevap vermedim.

O kadar çok kıpırdıyordu ki tuvalete gitmesi gerekiyormuş gibi duruyordu. Sadece izledim. Bende bir hareket yoktu. Garip bir ses yoktu. Şaşırtıcı derecede sakindim.

Rose'a baktım ama o başka bir yöne bakıyordu. Kimse ne diyeceğini bilmiyordu.

Sonunda sessizliği ben bozdum. Makinemin sesini açıp yazdım, **"Neden beni bıraktınız?"**

Bir beşinci sınıfın tamamen sessiz olduğunu kanıtlayabilmek için biri gelip bizi kameraya almalıydı, çıt çıkmıyordu.

Yüzler diğer yüzlere baktı, herkes konuşma hakkını ötekine veriyordu.

Nihayet, Rose kalktı. Direkt bana bakıp, "Seni bırakmayı planlamadık, Melody. Gerçekten," dedi.

Ölü gözlerle ona baktım ve bekledim.

Tepki vermedim. Sadece bekledim.

Devam etti. "Sabah erkenden birlikte kahvaltıya gittik..."

Araya girdim, **"Kimse bana bundan bahsetmedi. Neden?"**

Hiçbiri cevap vermedi. Sessizlikleri söylemediklerini anlatıyordu. Ben yokken daha iyiydi.

Hızlı hızlı gözlerimi kırpıştırdım.

Claire sonunda kekeleyerek, "Bizi yavaşlatacağını düşündük, beslenmen gerekiyor filan."

O kadar sessizdi ki kalp atışlarımı duyduğuma yemin edebilirdim.

"Sen kustun. Kimse seni bırakmadı."

Rodney'nin "Off, fena!" diye fısıldadığını duydum.

Claire sırasına bakıyordu.

"Benim yerimi kim aldı?"

Claire yavaşça elini kaldırdı ama bana bakmayacaktı.

Rose tarih kitabından bir yeri sıyırırken, "Kahvaltıyı hızlıca bitirdik çünkü hepimiz çok heyecanlıydık, bu yüzden havaalanına erken gittik."

Connor ayağa kalktı. Rahatsız gözüküyordu. "Böylece havaalanına varınca öğlen uçuşunun iptal edildiğini ve acele edersek daha erken olan uçuşa yetişebileceğimizi söylediler."

Sonra Molly konuştu. "Eşyalarımızı hızlıca kontrol edip erken uçuşa yetişmek için aceleyle, yani yıldızlar gibi koştuk, Bay Dimming bile... Kapıya gittik."

"Ben kimsenin aklına gelmedim mi?" diye sordum.

Tekrar sessizlik.

Sonunda Elena, "Ben düşündüm. Uçağa ilk binen bendim. Uçuş kartımı görevliye verir vermez Bay Dimming'e senin olmadığını hatırlattım."

Bay Dimming yine ağız değiştirdi, "O kadar meşguldüm ki öğrencileri saymaya çalışıyor, oturma düzenini ayarlıyor ve herkesin eşyalarıyla uğraşıyordum. O yüzden çocuklardan seni aramalarını istedim. Bildiğim kadarıyla en azından Rose'da numaran vardı."

Bütün gözler Rose'a çevrildi. Yere bakıyordu sonra bana baktı. Yanağından bir damla süzüldü. "Zamanında yetişemezdin. Ben... ben seni aramak için telefonu aldım. Açtım ve takımdakilere baktım." Durdu.

Onları orada dikilmiş *Günaydın Amerika*'ya koca kupayla çıkmayı hayal ederken hayal edebiliyordum. Tabii bir de benle...

Rose fısıldayarak devam etti, "Birbirimize baktık. Herkes küçük bir baş hareketi yaptı, hayır."

Hepsi mi? Titredim.

Rose burnunu çekip tekrar fısıldadı, "O yüzden telefonu kapattım ve uçağa bindik. Ben... ben hiç aramadım."

Sessizlik nasıl bu kadar gürültülü olabilirdi?

Bay Dimming yavaşça, "Çok üzgünüm Melody. Çok üzgünüm," dedi.

Rose gözyaşlarına boğuldu ve başını sıraya yasladı.

Molly, "Yarışmadan hemen önce," diye başladı, "*Washington Post*'tan bir muhabir takımla röportaj yapmaya geldi. Ama senin olmadığını görünce gitti."

Connor kalkıp dokuzunculuk kupasını aldı ve bana getirdi. Dudaklarını yaladı ve kekeleyerek, "Ee, takım bunu sana vermek istiyor Melody. Telafi etmek için." Kupayı tepsime bıraktı.

Kupa küçüktü, metal gibi görünmesi için boyanmıştı. İsim kısmında okulun adı bile yanlış yazıyordu.

Küçük ve çirkin kupaya baktım ve gülmeye başladım. Sonra daha çok güldüm ve en sonunda gülmekten katıldım. Kolum kupaya çarptı. Kaza mıydı değil miydi bilmiyorum.Kupa yere düştü ve birkaç parçaya ayrıldı.

Sınıf şaşkınlıkla bana bakıyordu. Onlara kızmadığımı anlayınca onlar da hafif hafif gülmeye başladılar. Rose bile burnunu çekip gülümsedi.

"İstemiyorum," yazdım. Sonra makinemin sesini olabildiğince açıp ekledim, **"Bunu siz hak ettiniz!"**

Gülmeye devam ederek, sandalyemi yavaşça döndürdüm ve sınıftan çıktım.

33. BÖLÜM

Beşinci sınıf muhtemelen birçok çocuk için zorlu geçer. Ödevler. Yeterince havalı olduğundan asla emin olamama. Kıyafetler. Aileler. Hem oyuncaklarla oynamak isteyip hem de bir an önce büyümeyi dilemek. Koltukaltı kokusu.

Sanırım ben bunların hepsini yaşadım ve ek olarak milyonlarca başka şeyle uğraştım. İnsanlara ne istediğimi anlatmak. Görünüşüm için endişelenmek. Uyum sağlamak. Acaba bir erkek beni beğenecek mi? Belki de diğerlerinden o kadar farklı değilim.

Sanki biri bana bir yapboz verdi ve üzerinde büyük resmin olduğu kutu bende değil. Bu yüzden bittiğinde resmin neye benzeyeceğini bilemiyorum. Tüm parçalar bende mi ondan da emin değilim. Bu sanırım pek iyi bir kıyaslama değil çünkü istesem de yapboz yapamam. Yine de genellikle okuldaki soruların cevaplarını biliyorum, birçok şey beni hâlâ şaşırtıyor.

Penny şişlikler, morluklar, alçı ve yeni bir kırmızı şapka ile hastaneden döndü. Doodle tekrar kollarında. Onu şımartıyorlar. Benim için sorun yok. Butterscotch da Penny'e yaralı bir

köpek yavrusuymuş gibi davranıyor. En sevdiği oyuncakları hediye gibi onun odasına taşıyor.

Bugün Miss Gordon'un projesini yapıyorum. Bayan V Elvira'yı bilgisayara bağladı. i-Pod'undan klasik müzik yavaşça yükseliyor. Açık mor, duyuyorum.

Bu biraz zaman alacak. Aklımın içinde öyle çok şey var ki. Söyleyecek çok şeyim ama yazacak tek bir parmağım var.

Sanırım en başından başlayacağım...

Kelimeler.

Etrafım binlerce kelimeyle çevrili. Belki de milyonlarca.

Katedral, mayonez, nar.

Mississippi, napolitan, suaygırı.

İpeksi, korkunç, yanardöner.

Gıdıklanma, hapşırık, dilek, endişe.

Kelimeler kar taneleri gibi etrafımda uçuşuyor. Her biri narin ve eşsiz, yere düşmeden avcumda eriyip gidiyor.

İçimde derinlerde kocaman bir yığın halinde birikiyorlar.

Birbirine geçmiş düşüncelerden, cümle ve deyimlerden dağlar. Zekice ifadeler. Espriler. Aşk şarkıları.

Çok küçükken belki henüz birkaç aylıkken kelimeleri bana ikram edilen tatlı bir içeceğe benzetir ve limonata gibi içerdim. Sanki tatlarını alırdım. Karmakarışık düşüncelerime ve duygularıma anlam kazandırırlardı.

Annemle babam beni hep konuşmalarıyla sarıp sarmalardı. Sohbetler ve gevezelikler. Kelimeler ve sesler. Babam bana şarkılar söyler, annem güç veren kelimeler fısıldardı kulağıma.

Bana veya benim hakkımda söyledikleri her kelimeyi öğrendim, sakladım ve hiç unutmadım. Hiçbirini.

Düşünce ve kelimelerin karmaşık işleyişini nasıl çözdüm bilmiyorum ama bu kendiliğinden ve hızlıca oldu. İki yaşına geldiğimde tüm anılarımda kelimeler, tüm kelimelerimin de bir anlamı vardı.

Ama sadece zihnimin içinde.

Şimdiye kadar tek kelime konuşmadım. Neredeyse on bir yaşındayım...